



ТЕКСТИ (КОНСПЕКТ) ЛЕКЦІЙ

з дисципліни *«Цивільний захист і охорона праці в галузі»*,
змістовий модуль – *«Охорона праці в галузі»* для студентів
спеціальності – 141 – «Електроенергетика, електротехніка та
електромеханіка» за освітніми програмами (спеціалізаціями):

- «Електротехнічні системи електроспоживання»;
- «Електричні машини і апарати»;
- «Електричні та електронні апарати»;
- «Електромеханічні системи автоматизації та електропривод»;
- «Електромеханічне обладнання електроємних виробництв»,
для усіх форм навчання

Тексти (конспект) лекцій з дисципліни «Цивільний захист і охорона праці в галузі», змістовий модуль – «Охорона праці в галузі» для студентів спеціальності – 141 – «Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка» за освітніми програмами (спеціалізаціями) – «Електричні машини і апарати», «Електричні та електронні апарати», «Електромеханічні системи автоматизації та електропривод», «Електротехнічні системи електроспоживання», «Електромеханічне обладнання електроємних виробництв», для усіх форм навчання. / Укл. : М. О. Журавель. – Запоріжжя : Каф. ОП і НС, НУ «Запорізька політехніка», 2020. – 125 с.

Укладачі: М. О. Журавель, ст. викл.

Рецензент: С. М. Журавель, ст. викл.

Відповідальний за випуск: Ю. І. Троян, асистент

Затверджено
на засіданні кафедри «Охорони праці і
навколишнього середовища»
Протокол № від .2020 р.

Рекомендовано до видання
НМК Факультету будівництва,
архітектури та дизайну
Протокол № від .2020 р.

ЗМІСТ

Передмова	5
1. Міжнародні норми та основні нормативно-правові акти України в галузі охорони праці. система управління охороною праці	8
1.1 Міжнародні правові документи у галузі охорони праці	9
1.2 Законодавство Євросоюзу в галузі охорони праці і соціальної захищеності	12
1.3 Законодавство України в галузі охорони праці і соціальної захищеності	13
1.4 Система управління охороною праці в Україні	15
2. Забезпечення безпеки, виробничої санітарії і гігієни праці при проведенні досліджень, обслуговуванні і експлуатації електроустановок	20
2.1 Аналіз потенційних небезпек	20
2.1.1 Небезпечні і шкідливі виробничі фактори. Виробничі травми	22
2.1.1.1 Небезпечні і шкідливі виробничі фактори	25
2.1.1.2 Виробничі травми	26
2.1.2 Причини виробничого травматизму і профзахворювань. Основні заходи щодо їх запобігання та усунення	27
2.1.2.1 Причини виробничого травматизму і профзахворювань	27
2.1.2.2 Основні заходи щодо попередження та усунення причин виробничого травматизму і профзахворювань	29
2.1.3 Алгоритм аналізу потенційних небезпек	30
2.2 Заходи щодо забезпечення безпеки, виробничої санітарії, гігієни праці та пожежної безпеки	36
2.2.1 Заходи щодо забезпечення безпеки	37
2.2.1.1 Захист працюючих у робочій зоні	39
2.2.1.2 Захисне заземлення	41
2.2.1.3 Кваліфікаційні групи по електробезпеці	44
2.2.1.4 Пожежонебезпечні зони і ступеня захисту оболонок	47
2.2.1.5 Класифікація електротехнічних виробів за способом захисту людини від ураження електричним струмом	52
2.2.1.6 Блискавкозахист об'єктів енергетики та їх елементів	53
2.2.1.7 Захист апаратів, машин, виробів та обладнання від перевантажень, коротких замикань і порушень режимів роботи	54
2.2.2 Заходи щодо забезпечення виробничої санітарії і гігієни праці	58

2.2.2.1 Мікроклімат виробничих приміщень	59
2.2.2.2 Виробниче освітлення	61
2.2.2.3 Захист від механічних коливань	61
2.2.2.3.1 Акустичний шум	62
2.2.2.3.2 Вібрація	64
2.2.2.3.3 Електромагнітні поля і випромінювання	67
2.2.2.4 Захист персоналу від впливу іонізуючих випромінювань	68
2.2.2.5 Захист навколишнього середовища	70
2.2.2.6 Вимоги до санітарно-побутових приміщень і режиму праці та відпочинку персоналу	71
2.2.3 Заходи з пожежної безпеки	72
3. Забезпечення безпеки при експлуатації комп'ютерної техніки	76
3.1 Особливості умов праці при роботі з комп'ютерною технікою	76
3.1.1 Порушення зору	76
3.1.2 Кістково-м'язові порушення	78
3.1.3 Порушення, пов'язані зі стресовими ситуаціями та нервово-емоційним навантаженням	78
3.1.4 Захворювання шкіри та отруєння організму	79
3.1.5 Електробезпека при експлуатації ПК	79
3.2 Ергономічні характеристики моніторів	80
3.3 Санітарно-гігієнічні вимоги до параметрів виробничого середовища приміщень з комп'ютерною технікою	82
3.3.1 Вимоги до мікроклімату приміщень обладнаних ПК з ВДТ	82
3.3.2 Вимоги до освітлення приміщень та робочих місць з ПК	83
3.3.3 Вимоги, що забезпечують захист користувачів ПК від шуму і вібрації ..	86
3.3.4 Захист користувачів ПК від впливу іонізуючих та неіонізуючих електромагнітних полів та випромінювання моніторів	89
3.3.5 Вимоги до приміщень та розташування робочих місць з ПК	93
3.3.6 Вимоги до обладнання та організації робочих місць користувачів ПК ..	94
3.3.7 Вимоги до режимів праці і відпочинку при роботі з ПК	97
4. Рекомендована література	100
Додаток А – Небезпечні та шкідливі виробничі фактори	106
Додаток Б – Аналіз потенційних небезпек	108
Додаток В – Перелік питань для підготовки студентів до модульної контрольної роботи з дисципліни (змістовного модулю) – «Охорона праці в галузі»	123

ПЕРЕДМОВА

Кожного року в Україні реєструється близько 100 тисяч нещасних випадків на виробництві, при цьому 17 тисяч стають інвалідами, а близько 2 тисяч гине. Щорічні виплати, пов'язані з відшкодуванням збитків, заподіяних життю і здоров'ю працівників, становлять майже 400 млн. грн., тому проблема виробничого травматизму має чітко виражений економічний аспект.

Однією із суттєвих причин такого стану є рівень поінформованості працівників у питанні безпеки виробництва, неадекватність їх ставлення до питань особистої безпеки і безпеки оточуючих порівняно з імовірними наслідками ігнорування небезпек.

Досягнення позитивних змін у цій справі можливо на основі формування більш свідомого ставлення працівників і посадових осіб усіх рівнів до питань безпеки, перш за все шляхом удосконалення системи навчання. Тому перш за все розв'язанням цього завдання мають займатися вищі навчальні заклади, оскільки в їхніх стінах проходять підготовку майбутні інженерно-технічні кадри для виробництва, працівники органів нагляду за охороною праці, відділів охорони праці місцевих адміністрацій.

Сьогодні ряд підприємств в Україні впроваджують систему менеджменту промислової безпеки і здоров'я OHSAS (Occupational Health and Safety Assurant System). Це робиться тому, що, по-перше, упровадження подібних систем є вимогою іноземних партнерів до вітчизняних підприємств; по-друге, при цьому забезпечується зменшення рівня травматизму і захворювань; втретє, з'являється можливість раціонального використання коштів, спрямованих на охорону праці.

Наявність у підприємства міжнародного сертифіката OHSAS 18001 свідчить про прогнозованість та керованість охороною праці та зменшення вірогідності втрати майна під час аварій. Крім того, таке підприємство є більш привабливим для внутрішнього і зовнішнього інвестора, тому що високий рівень профілактичної роботи з охорони праці дозволяє зменшувати розміри виплат страхових внесків до Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань.

Країни ЄС перейшли на оцінку обумовленого трудовою діяльністю ризику через можливу шкоду життю або здоров'ю

працівників унаслідок впливу шкідливих і небезпечних виробничих факторів. Згідно зі стандартною міжнародною термінологією небезпека – це потенційна властивість або здатність робочих матеріалів, обладнання, методів і прийомів роботи тощо до спричинення шкоди. Ризик – це ймовірність того, що за наявності небезпеки потенційно можливий розмір шкоди буде реалізований. Він розраховується як добуток тяжкості небезпеки на ймовірність виникнення такої шкоди. Для оцінки ризику в зарубіжній літературі пропонується застосовувати такі поняття, як «незначний», «допустимий», «терпимий», «недопустимий».

В цьому контексті правомірно вважати кожну небезпеку, в якій прихована можливість завдання шкоди здоров'ю працівника у вигляді травмування, ризиком нещасного випадку. Якщо вважати це керівництво к дії, то це буде означати не що інше, як практичний перехід від недосконалої концепції реагування на подію і виправлення становища до доцільної концепції – передбачати ризики й попереджати їх реалізацію.

Вже сьогодні індустріально розвинуті країни працюють, застосовуючи, як мінімум, три системи управління: якістю, навколишнім середовищем, безпекою. Це гарантує їм вихід на міжнародний ринок і визнання після проходження відповідної сертифікації. Ось чому при вступі до світової організації торгівлі злободенним стає впровадження в країні нових стандартів, гармонізованих із західними.

Інтенсивний розвиток машинобудування не лише сприяє всебічному задоволенню потреб суспільства, але має і негативний вплив на це суспільство. Наприклад, ріст автомобільного парку призводить до збільшення інтенсивності руху транспортних засобів, тягне за собою зниження рівня безпеки дорожнього руху, чисельні жертви і значну шкоду від дорожньо-транспортних пригод. Сучасні міста не мають можливості розширення автомобільних шляхів, розділення транспортних і пішохідних потоків. Щорічно в світі в ДТП гине близько півмільйона людей.

Великий процент травмування вносять підприємства машинобудування.

Тому охорона праці є актуальною і сучасною і спрямована на забезпечення безпечних та здорових умов праці, безаварійної роботи устаткування, пожежної безпеки на підприємствах.

Умови професійної праці визначаються технологією виробництва і трудовим процесом, з одного боку, і санітарно-гігієнічними умовами, в яких перебуває робітник – з іншого.

Тому треба передбачати види робіт та засоби механізації при їх виконанні, визначати небезпечні та шкідливі фактори, які можуть діяти на людину при виконанні робіт. Аналіз умов праці на робочому місці проводиться, виходячи із системи «людина – середовище – машина». Тому основні напрямки пов'язують з людськими, природними і технічними чинниками.

Починаючи аналіз потрібно визначитися, що називається робочим місцем і зоною та чим визначаються умови праці. Далі дається оцінка метеорологічним факторам, встановлюється, які речовини і матеріали використовуються на даному робочому місці, встановлюється шляхи проникнення в навколишнє середовище парів, пилу, газу та інших виробничих шкідливостей.

Далі виявляються характерні причини можливих аварій і пошкоджень обладнання, пристосувань, інструментів, створення підвищених тисків, високих і низьких температур. Встановлюються оптимальні параметри освітлення робочих місць. Виявляються джерела підвищених вібрації та шуму на робочих місцях. Встановлюється з яких причин можуть з'явитися: відкритий вогонь, утворення іскор від електричних установ і інше. Встановити шляхи можливого розповсюдження пожежі, вибуху і визначити заходи з їх локалізації та інше.

Після всебічного аналізу небезпек на робочому місці необхідно зробити заходи по їх усуненню або мінімізації. Ці заходи розробляються відповідно до НПАОП, ДСТУ, ДСН, ДСП, ДБН, норм, правил, інструкцій та інших чинних нормативних документів з питань охорони праці.

1. МІЖНАРОДНІ НОРМИ ТА ОСНОВНІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ УКРАЇНИ В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ПРАЦІ. СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ПРАЦІ

ВСТУП

«Гідна робота – це безпечна робота»

Хуан Сомавія / Juan Somavia Генеральний директор міжнародної організації праці

Глобальні економічні кризи, масова міграція некваліфікованого робочого контингенту в індустріально розвинені країни, ріст практики використання праці нелегальних робітників, зниження їх соціальної захищеності приводить до значного підвищення травматизму. Тому охорона праці у світі стає усе більш актуальною проблемою.

Головною організацією у світі, яка займається захистом працюючих, є міжнародна організація праці (МОП). Вона створена в 1946 році. У цей час членами МОП є 183 країни.

У своїй діяльності Міжнародна організація праці керується чотирма стратегічними цілями:

1. Просування та здійснення основних принципів і прав у сфері праці.

2. Створення більших можливостей для жінок і чоловіків в одержанні якісної зайнятості та прибутку.

3. Розширення охоплення і ефективності соціального захисту для всіх.

4. Зміцнення трипартизму та соціального діалогу.

Основними напрямками в роботі МОП є:

- розробка міжнародної політики і програм з метою посприяти основним правам людини на поліпшення умов праці, життя і розширенню можливостей зайнятості;

- створення міжнародних трудових норм, підкріплених надійною системою контролю за їх виконанням. Ці норми служать орієнтиром для національних органів які здійснюють цю політику;

- реалізація програми міжнародного технічного співробітництва, яка розробляється та здійснюється при активному партнерстві з учасниками Організації, а також надання допомоги країнам для її

ефективного впровадження;

- питання професійної підготовки та навчання майбутніх фахівців.

У зв'язку з необхідністю підвищення рівня захисту працюючих і зниження рівня травматизму МОП визначила галузь знань з охорони праці як пріоритетну. Виконання цих завдань можливе лише на базі системи нормативно-правових актів, які охоплюють весь комплекс безпеки людини в процесі трудової діяльності та його соціальної захищеності.

1.1 Міжнародні правові документи у галузі охорони праці

1. OHSAS 18001:2007 – це міжнародний стандарт, який використовується для опису розробки та впровадження систем управління охороною здоров'я і безпекою праці на підприємстві. Він діє по відношенню до системи менеджменту професійної безпеки та здоров'я.

Національна версія стандарту – ДСТУ OHSAS 18001:2010 «Система управління гігієною та безпекою праці».

OHSAS – це абревіатура від англійського «Occupational Health and Safety Management Systems» – що так і перекладається «Система управління гігієною та охороною праці».

OHSAS – це система сертифікації, що поєднує в собі вимоги Міжнародної Організації Праці та вимоги національних стандартів.

У відповідності до вимог OHSAS 18001:2007 проводиться аудит для сертифікації Системи менеджменту професійної безпеки та здоров'я.

Він є стандартом, на базі якого проводиться перевірка Систем менеджменту професійної безпеки та здоров'я.

Впровадження даного стандарту в організації, є потребою компаній в ефективній роботі з охорони праці, здоров'я і безпеки.

Організація, яка розробила і впровадила у себе систему засновану на принципах OHSAS 18001:2007, знижує наступні ризики:

- бути оштрафованою;
- потрапити під правову відповідальність і судові розгляди у разі виникнення виробничих травм, професійних захворювань і нещасних випадків.

Даний стандарт визначає чіткі принципи, які передбачають виконання схеми:

- плануй;
- дій;
- контролюй;
- приймай необхідні заходи.

Стандарт вимагає від організації: оцінити вплив її діяльності, продукції або послуг на здоров'я та безпеку всіх співробітників, визначити чіткі цілі і завдання, спрямовані на виконання і поліпшення встановлених показників, чіткого розуміння нормативних вимог OHSAS («Системи управління гігієною та охороною праці»).

Сертифікати на систему менеджменту професійної безпеки та здоров'я відповідно до вимог OHSAS 18001:2007 дійсні протягом трьох років, за умови проведення щорічних наглядових аудитів.

2. Стандарт SA 8000 «Соціальна відповідальність»

Згідно стандарту SA 8000 «Соціальна відповідальність» – це здатність організації або підприємства оцінити соціальні наслідки своєї діяльності, в тому числі безпеку і вплив на навколишнє середовище.

Тобто SA 8000 – це міжнародний стандарт по сертифікації для сприяння компаніям у розробці, збереженні і застосуванні прийнятих суспільством систем організації праці.

Перша версія стандарту SA 8000 «Соціальна відповідальність. Вимоги» була розроблена Агентством з акредитації Ради з економічних пріоритетів (Council on Economic Priorities Accreditation Agency – CEPAA, пізніше перейменованого в компанію Social Accountability International) і введена в дію з жовтня 1997 року. Друге видання SA 8000 введено в 2001 році.

Даний стандарт обумовлює вимоги із соціальної відповідальності, щоб дозволити компанії сертифікуватися за SA 8000.

Стандарт вважається міжнародним, хоча офіційно не прийнятий жодною з міжнародних організацій. Високий статус документа забезпечується тим, що в його ідеологічній основі закладені:

1. Загальна декларація прав людини (the Universal Declaration of Human Rights);

2. Конвенція ООН з прав дитини (UN Convention on the Rights of

the Child);

3. Конвенція ООН з ліквідації всіх форм дискримінації жінок;

4. Конвенції та рекомендації Міжнародної організації праці (International Labour Office (ILO) Convention) та інших служб щодо захисту прав людини.

Основна мета стандарту SA 8000 – це поліпшення умов праці і життєвого рівня працівників.

Він може застосовуватися в країнах, що розвиваються і індустріально розвинених країнах, як для малих, так і для великих підприємств, а також для громадських організацій.

Стандарт встановлює критерії для оцінки наступних аспектів:

- дитяча праця;
- примусова праця;
- здоров'я і техніка безпеки;
- свобода професійних об'єднань та право на переговори між наймачем і профспілками про укладення колективного договору;
- дискримінація;
- дисциплінарні стягнення;
- робочий час;
- компенсація;
- системи управління.

Стандарт дозволяє підприємствам виконувати те, що вони роблять найкраще, а саме, застосовувати систему менеджменту для досягнення намічених цілей, забезпечуючи при цьому постійну рентабельність.

Підприємства, що відповідають стандарту SA 8000, мають конкурентну перевагу, яке полягає у високій мотивації співробітників.

Компанії, що подаються на отримання сертифіката «Соціальна відповідальність 8000», повинні переконатися, що жоден з їх співробітників, а також жоден з членів колективів постачальників або партнерів не працює більше 48 годин або шести днів у тиждень. Крім того, заробітна плата працівників повинна як мінімум відповідати реальному прожитковому мінімуму та забезпечувати робітником стабільний дохід.

Колись багато хто вважав, що соціальна відповідальність бізнесу – це добродійність. В сучасних умовах більшість бізнесменів

розуміє, що бізнес не може розвиватися поза суспільством та незалежно від його інтересів. Тому і соціальна відповідальність у сучасних умовах – поняття багатогранне, що складається з декількох елементів, а саме:

- відповідальність перед власними співробітниками;
- відповідальність перед споживачами;
- відповідальність перед партнерами;
- місцевим співтовариством і країною в цілому.

3. Міжнародний стандарт ІСО 26000:2010 «Керівництво з соціальної відповідальності» являє собою керівні вказівки для приватного та громадського сектору організацій усіх типів. Він заснований на міжнародному консенсусі між експертами різних зацікавлених сторін. Тому, це повсюдно сприяє поширенню і впровадженню передового досвіду щодо соціальної відповідальності.

В ІСО 26000:2010 прописані настанови щодо соціальної відповідальності. Він призначений для використання організаціями всіх типів (громадських і приватних) будь-яких країн (розвинених і країн, що розвиваються).

ІСО 26000 містить добровільні керівні вказівки, а не вимоги, і тому не може використовуватися для сертифікації.

1.2 Законодавство Євросоюзу в галузі охорони праці і соціальної захищеності

Законодавство Євросоюзу про охорону праці можна систематизувати наступним чином:

- загальні принципи профілактики та основи охорони праці (Директива Ради 89/391/ЄЕС «Про заходи щодо поліпшення безпеки і здоров'я працюючих»);

- вимоги охорони праці до робочого місця (Директива Ради ЄС 89/654/ЄЕС щодо робочого місця; Директива Ради ЄС 92/57/ЄЕС щодо тимчасових або пересувних будівельних майданчиків);

- вимоги охорони праці при використанні обладнання (Директива Ради ЄС 89/655/ЄЕС щодо використання працівниками засобів праці; Директива Ради ЄС 89/656/ЄЕС щодо використання засобів індивідуального захисту на робочому місці);

- вимоги охорони праці при роботі з хімічними, фізичними та

біологічними речовинами (Директива Ради ЄС 90/394/ЄЕС щодо захисту працівників від ризиків, пов'язаних з впливом канцерогенних речовин на роботі);

- захист на робочому місці певних груп працівників (Директива Ради ЄС 92/85/ЄЕС щодо захисту на робочому місці вагітних працівниць, породіль і матерів-годувальниць; Директива Ради ЄС 94/33/ЄЕС щодо захисту молоді на роботі);

- положення про робочий час (Директива Ради ЄС 93/104/ЄЕС щодо певних аспектів організації робочого часу);

- вимоги до обладнання, машин, посудин під високим тиском і т.п. (Директива 98/37/ЄЕС «Про зближені законодавчих актів Держав – Членів ЄЕС по машинному обладнанню»);

- вимоги до ергономіки в країнах ЄС (Директива Ради ЄС 89/391/ЄЕС «Про заходи щодо поліпшення безпеки і здоров'я працюючих»).

1.3 Законодавство України в галузі охорони праці і соціальної захищеності

Згідно статті 46 Конституції України громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на їх забезпечення у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Це право гарантується:

- загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення;

- створенням мережі державних, комунальних і приватних закладів для догляду за непрацездатними.

В Україні, в даний час, законодавство про соціальне страхування складається, з:

1. *«Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування»;*

2. *«Кодексу законів про працю України»;* (Глава XVII: *«Загальнообов'язкове державне соціальне страхування та пенсійне*

забезпечення», статті 253-256.)

3. Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та інших нормативно-правових актів прийнятих на їх основі;

4. Закону України «Про охорону праці».

Завданням законодавства про загальнообов'язкове державне соціальне страхування є встановлення гарантій щодо захисту прав та інтересів громадян, які мають право на пенсію, а також на інші види соціального захисту, що включають право на забезпечення їх у разі хвороби, постійної або тимчасової втрати працездатності, безробіття з незалежних від них обставин, необхідності догляду за дитиною-інвалідом, хворим членом сім'ї, смерті людини і членів його сім'ї.

Право на забезпечення загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, згідно «Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», мають:

- застраховані громадяни України;
- іноземні громадяни;
- особи без громадянства та члени їх родин, що проживають в

Україні.

Залежно від страхового випадку існують наступні види загальнообов'язкового державного соціального страхування:

- пенсійне страхування;
- страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності;
- медичне страхування;
- страхування від нещасного випадку на виробництві і професійного захворювання, що послужив причиною втрати працездатності;
- страхування на випадок безробіття;
- інші види страхування, передбачені законами України.

При загальнообов'язковому державному соціальному страхуванні:

➤ *об'єктом страхування* є страховий випадок, з настанням якого у застрахованої особи (члена її сім'ї, іншої особи) виникає право на отримання матеріального забезпечення та соціальних послуг;

➤ *суб'єктами страхування* є застраховані громадяни, а в окремих випадках – члени їх родин та інші особи, а також

страхувальники і страховики;

- *страхувальниками* є роботодавці та застраховані особи;
- *страховиками* є три цільових страхових фонду:

- Пенсійного страхування;
- Соціального страхування України;
- Страхування на випадок безробіття.

Згідно «Кодексу законів про працю України» (ст. 253) особи, які працюють за трудовим договором або контрактом на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання або у фізичної особи, підлягають загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню.

Згідно Закону «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» Фондом соціального страхування України здійснюється три види соціального страхування, а саме:

- в зв'язку з тимчасовою втратою працездатності;
- від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності;
- медичне.

1.4 Система управління охороною праці в Україні

Управління охороною праці – це підготовка, прийняття і реалізація рішень по здійсненню організаційних, технічних, санітарно-гігієнічних і лікувально-профілактичних заходів, спрямованих на збереження здоров'я і працездатності людини в процесі трудової діяльності.

Максимального ефекту, при будь-якому управлінні, можна досягти, лише використовуючи комплексний або системний підхід. Тому, з метою постійного захисту працівників на виробництві, створена Система управління охороною праці (далі – СУОП).

Система управління охороною праці – це сукупність органів управління виробництвом, які на основі нормативних документів проводять планомірну діяльність по забезпеченню здорових і високопродуктивних умов праці.

Основні функції управління охороною праці:

- організація та координація заходів з охорони праці;
- контроль стану охорони праці;

- облік, аналіз і оцінка показників стану умов і безпеки праці;
- планування і фінансування заходів з охорони праці;
- стимулювання заходів щодо вдосконалення охорони праці.

Основні завдання управління охороною праці:

- навчання працівників безпечним методам роботи;
- забезпечення безпеки технічних процесів, виробничого обладнання, будівель і споруд;
- нормалізація санітарно-гігієнічних умов праці;
- забезпечення робітників засобами індивідуального захисту;
- забезпечення оптимальних режимів праці та відпочинку;
- організація лікувально-профілактичного обслуговування;
- профвідбір робочих окремих професій;
- удосконалення нормативної бази з питань охорони праці.

В сучасних умовах господарювання існує три центри управління охороною праці, які вирішують завдання забезпечення здорових і безпечних умов праці:

- Державне управління ОП;
- управління ОП роботодавцем або адміністрацією підприємства;
- управління ОП працівниками підприємства.

1-й центр – *Державне управління охороною праці*

Держава створює:

- законодавчу базу з питань охорони праці;
- комплекс інспекцій, які здійснюють нагляд за виконанням нормативно-правових актів на виробництві;
- інфраструктуру виробничо-технічного, інформаційного, наукового та фінансового забезпечення діяльності в сфері охорони праці.

Державне управління ОП в Україні здійснюють:

- *Кабінет Міністрів України* (забезпечує реалізацію державної політики в галузі охорони праці; координує діяльність міністерств в питаннях створення безпечних і здорових умов праці; встановлює єдину державну статистичну звітність з питань охорони праці.);

- *Державна служба України з питань праці (Держпраці)* – центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується КМ України через Міністра соціальної політики

(реалізує державну політику в сфері промислової безпеки, охорони праці, гігієни праці, здійснює державний гірничий нагляд.)

Голова Держпраці, за посадою, є Головним державним інспектором України з питань праці.

Основними завданнями Держпраці є:

1. Реалізація державної політики в сферах промислової безпеки, охорони праці, гігієни праці, поведження з вибуховими матеріалами, здійснення державного гірничого нагляду, а також нагляд і контроль за дотриманням законодавства про працю, зайнятість населення, загальнообов'язкового державного соціального страхування, нарахування і виплати допомог, компенсацій, надання соціальних послуг та інших видів матеріального забезпечення з метою дотримання прав і гарантій застрахованих осіб;

2. Здійснення комплексного управління охороною праці та промисловою безпекою на державному рівні;

3. Здійснення державного регулювання та контролю у сфері діяльності, яка пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки;

4. Організація і здійснення державного нагляду (контролю) у сфері функціонування ринку природного газу в частині підтримання належного технічного стану систем, вузлів і приладів обліку природного газу на об'єктах його видобутку і забезпечення безпечної та надійної експлуатації об'єктів Єдиної газотранспортної системи.

Рішення Держпраці, прийняті в межах своїх повноважень, є обов'язковими для виконання всіма міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами, які використовують найману працю.

- *Міністерства та інші центральні органи виконавчої влади* – на галузевому рівні (розробляють за участю профспілок і реалізують галузеві програми поліпшення стану безпеки, гігієни праці та виробничого середовища, організують навчання і перевірку знань з питань охорони праці, укладають з галузевими профспілками угоди з питань поліпшення умов і безпеки праці. Здійснюють відомчий контроль за станом охорони праці на підприємствах галузі).

- *Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування* – на регіональному рівні (стверджують цільові регіональні програми поліпшення стану безпеки, умов праці та

виробничого середовища, а також заходи з охорони праці у складі програм соціально-економічного та культурного розвитку регіонів; приймають рішення щодо створення комунальних аварійно-рятувальних служб для обслуговування відповідних територій та об'єктів комунальної власності. Виконавчі органи сільських, селищних, міських рад забезпечують належне утримання, ефективну і безпечну експлуатацію об'єктів житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, транспорту і зв'язку, що перебувають у комунальній власності відповідних територіальних об'єднань, дотримання вимог з охорони праці працівників, зайнятих на цих об'єктах.).

Для координації діяльності органів державного управління охороною праці створюється Національна рада з питань безпечної життєдіяльності населення, яку очолює віце-прем'єр-міністр України.

2-й центр – *Управління охороною праці роботодавцем або адміністрацією підприємства*

Управління охороною праці на підприємстві здійснюють:

- роботодавець (адміністрація);
- служба охорони праці;
- керівники структурних підрозділів.

Роботодавець (адміністрація підприємства) зобов'язаний створити на робочому місці в кожному структурному підрозділі умови праці які відповідають вимогам нормативно-правових актів, а також забезпечити дотримання прав працівників, гарантованих законодавством про охорону праці.

Для забезпечення гарантій прав на охорону праці, на підприємствах з кількістю працюючих 50 і більше осіб, роботодавцем створюється служба охорони праці.

У випадках:

- якщо кількість працюючих менше 50 осіб, то функції служби охорони праці можуть виконувати працівники, які мають відповідну підготовку за сумісництвом;

- якщо кількість працюючих менше 20 осіб, функції служби охорони праці можуть виконувати сторонні фахівці, які мають відповідну підготовку, та залучаються на договірних умовах.

Служба охорони праці підпорядковується безпосередньо роботодавцю.

Ліквідація служби охорони праці допускається тільки в разі ліквідації підприємства або припинення використання фізичною особою найманої праці.

Служба охорони праці проводить оперативно-методичну роботу по виявленню порушень безпечних і здорових умов праці, видає керівникам структурних підрозділів обов'язкові для виконання приписи щодо усунення наявних недоліків, надсилає роботодавцю подання про притягнення до відповідальності працівників-порушників вимог з охорони праці.

Керівники структурних підрозділів забезпечують безпечні умови праці на кожному робочому місці, проводять постійний контроль стану засобів колективного та індивідуального захисту, стану виробничого середовища, вживають заходів для усунення виявлених недоліків.

3-й центр – *Управління охороною праці працівниками підприємства здійснюється через профспілки, комісії та уповноважених від трудових колективів з питань охорони праці, а також самих працівників, які зобов'язані виконувати вимоги нормативно-правових актів з охорони праці, правила експлуатації обладнання, користуватися засобами індивідуального і колективного захисту, проходити необхідні медичні огляди.*

Таким чином, комплексне управління охороною праці державою, роботодавцем (адміністрацією підприємства) і працівниками дозволяє забезпечити стійке підвищення ефективності в розв'язанні даних питань.

2 ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ, ВИРОБНИЧОЇ САНІТАРІЇ І ГІГІЄНИ ПРАЦІ ПРИ ПРОВЕДЕННІ ДОСЛІДЖЕНЬ, ОБСЛУГОВУВАННІ І ЕКСПЛУАТАЦІЇ ЕЛЕКТРОУСТАНОВОК

2.1 АНАЛІЗ ПОТЕНЦІЙНИХ НЕБЕЗПЕК

ВСТУП

Промислова безпека – це стан захищеності життєво важливих інтересів особистості і суспільства від аварій на небезпечних виробничих об'єктах і наслідків цих аварій.

На жаль, виробничі процеси при їх розвитку та оновленні не стають менш небезпечними і шкідливими. Практика показує, що потенційна небезпека і шкідливість виробництва поступово зростає, а це викликає необхідність вдосконалення системи безпеки, щоб успішно протистояти зростаючій небезпеці.

Однак, незважаючи на накопичений арсенал засобів захисту, методи проектування систем захисту ще недостатньо досконалі, щоб забезпечити створення системи безпеки адекватну небезпеці і шкідливості виробничих процесів, а тим більше системи з гарантованим рівнем безпеки. Тому, вітчизняними та закордонними вченими інтенсивно ведуться дослідження щодо удосконалювання методів проектування.

Для створення високонадійних систем безпеки на підприємстві повинне бути передбачено три самостійні елементи, які в комплексі повинні вирішувати будь-які проблеми безпеки виробничих процесів:

- система захисту виробничого процесу від небезпечних і шкідливих факторів з необхідною (або оптимальною) надійністю забезпечення функцій безпеки;

- система профілактичного обслуговування захисту, яка забезпечує підтримку надійності її функціонування на необхідному (або оптимальному) рівні;

- спеціалізована служба по управлінню системою безпеки і забезпеченням необхідної (або оптимальної) надійності її функціонування.

Усі виробничі процеси повинні розглядатися як потенційно

небезпечні та шкідливі, а тому необхідно розробляти методи їх об'єктивної кількісної і якісної оцінки.

Безпеку слід приймати як комплексну систему заходів щодо захисту людини і навколишнього середовища від небезпек, які формуються конкретною діяльністю.

Для забезпечення безпеки конкретної діяльності повинно бути вирішено три завдання:

1. Проведен повний детальний аналіз небезпек, що формуються у діяльності яка досліджується.

2. Розроблені ефективні заходи захисту людини і навколишнього середовища від виявлених небезпек. Під ефективними мається на увазі такі заходи захисту, які при мінімумі матеріальних витрат забезпечать максимальний ефект.

3. Розроблені ефективні заходи захисту від залишкового ризику даної діяльності. Вони необхідні, оскільки забезпечити абсолютну безпеку трудової діяльності не можливо.

Забезпечення безпеки працівників на виробничих підприємствах здійснює служба «Охорони праці». Тому, у випадках, коли особлива увага приділяється людському фактору, охорона праці і здоров'я працівників на виробництві стає що найважливішим завданням.

При вирішенні цього завдання необхідно чітко уявляти сутність виробничих процесів, щоб правильно визначити способи (найбільш придатні до кожного конкретного випадку), які усувають вплив на організм людини шкідливих і небезпечних факторів, а також (по можливості) професійні захворювання і травматизм.

Охорона праці нерозривно пов'язана з такими науками, як: фізіологія, професійна патологія, психологія, економіка і організація виробництва, промислова токсикологія, комплексна механізація і автоматизація технологічних процесів і виробництва.

При поліпшенні та оздоровленні умов праці важливими моментами є комплексна механізація та автоматизація технологічних процесів, застосування нових засобів обчислювальної техніки і інформаційних технологій у наукових дослідженнях і на виробництві.

Здійснення заходів щодо зниження виробничого травматизму та професійних захворювань, а також поліпшенню умов праці забезпечують професійну активність працівників, зростання продуктивності праці та скорочення втрат при виробництві.

Оскільки охорона праці найбільш повно здійснюється на базі нових технологій і наукової організації праці, тому при розробці та проектуванні об'єктів необхідно обов'язково використовувати новітні розробки.

Також необхідно враховувати, що охорона праці тісно пов'язана із завданнями охорони навколишнього середовища. Оскільки очищення стічних вод і газових викидів у повітря, збереження та поліпшення стану ґрунту, боротьба із шумом і вібрацією, захист від електростатичних полів і багато чого іншого в комплексі сприяють забезпеченню безпечних і комфортних умов праці.

2.1.1 Небезпечні і шкідливі виробничі фактори. Виробничі травми

Безпечні умови праці – це стан умов праці, за якого вплив на працівника небезпечних і шкідливих виробничих чинників усунено, або їх значення не перевищує гранично допустимих рівнів або гранично допустимих концентрацій (ДСТУ 2293:2014 «Охорона праці. Терміни та визначення основних понять»).

З метою більш детального вивчення небезпек та їх проявів у процесі трудової діяльності використовують наступні методи:

- таксономія;
- ідентифікація небезпек;
- квантифікація.

Таксономія – це класифікація і систематизація складних явищ, понять і об'єктів. Це слово грецького походження (*taxis* – розташування по порядку + *topos* – закон).

Оскільки небезпеки є поняттям складним і ієрархічним, що має багато ознак, тому їх таксономірованіє грає важливу роль в організації досліджень безпеки і дозволяє пізнати природу небезпек, а також дає нові підходи у вирішенні завдань, використанні кількісних характеристик та управлінні небезпеками.

Таксономія дозволяє виділити основні небезпеки.

Наприклад, розглянемо наступні варіанти таксономії небезпек:

➤ *за природою походження*: природні, техногенні, антропогенні, екологічні та змішані небезпеки;

➤ *виробничі небезпеки*: фізичні, хімічні, біологічні, психофізіологічні та організаційні;

➤ *за часом прояву негативних наслідків*: імпульсивні (у вигляді короточасного впливу, наприклад, удар) і кумулятивні (накопичення в живому організмі деяких речовин і отрут);

➤ *за місцем локалізації в навколишньому середовищі*: пов'язані з атмосферою, гідросферою, літосферою;

➤ *за сферою діяльності людини*: побутові, виробничі, спортивні, військові та дорожньо-транспортні;

➤ *по нанесеному збитку*: соціальні, технічні, економічні та екологічні;

➤ *за характером впливу на людину*:

- *активні* (впливають на людину шляхом ув'язнених у них енергетичних ресурсів);

- *пасивно-активні* (такі що активізуються за рахунок енергії, носієм якої є сама людина; нерівності поверхні, ухили, підйоми, незначне тертя між дотичними поверхнями і ін.);

- *пасивні* – проявляються опосередковано (до цієї групи належать властивості, пов'язані з корозією матеріалів, накипом, недостатньою міцністю конструкцій, підвищеними навантаженнями на устаткування і т. п. Проявляються у вигляді руйнувань, вибухів тощо);

➤ *за структурою (будовою)*: прості (електричний струм, підвищена температура) і похідні небезпеки – породжені взаємодією простих небезпек (пожежа, вибух і т. п.);

Список можна продовжити, оскільки таксономія проводиться в залежності від того, яка мета у дослідника.

Значна частина перерахованих вище небезпек не завжди призводить до виникнення подій, але ускладнює виконання робіт при жорстко регламентованій технології.

Ідентифікація небезпек – це процес виявлення і встановлення кількісних, тимчасових, просторових та інших характеристик, *необхідних і достатніх* для розробки профілактичних і оперативних заходів, спрямованих на забезпечення нормального функціонування технічних систем.

В процесі ідентифікації виявляються: номенклатура небезпек, ймовірність їх прояву, просторова локалізація (координати),

можливий збиток та інші параметри, необхідні для вирішення конкретного завдання.

Методи виявлення небезпек поділяються на:

- *інженерний* – виявляє небезпеки, які мають імовірнісну природу походження;

- *експертний* – спрямований на пошук відмов та їх причин. При цьому створюється спеціальна експертна група, до складу якої входять різні фахівці, які надають висновок;

- *соціологічний* метод – застосовується при визначенні небезпек шляхом дослідження думки населення (соціальної групи), формується шляхом опитувань;

- *реєстраційний* – полягає у використанні інформації про підрахунок конкретних подій, витрат будь-яких ресурсів, кількості жертв;

- *органолептичний* – для виявлення небезпек цим методом використовують інформацію, яку отримують органи чуття людини (зором, дотиком, нюхом, смаком і ін.). Наприклад, зовнішній візуальний огляд техніки, виробу або визначення на слух (по монотонності звуку) чіткості роботи двигуна і т.п.

Квантифікація (від лат. *quantum* скільки) – це вимір якісних показників або ознак в кількісному (числовому) вираженні.

Застосовуються числові, бальні, розрядні, рівневі та інші прийоми квантифікації. Як правило, на практиці, для квантифікації будь-якого явища чи події одного прийому буде недостатньо.

Наприклад, при квантифікації небезпек вони характеризуються:

- потенціалом (рівень шуму, запиленість повітря, напруга електричного струму і т.п.);

- якістю (відображає специфічні особливості, що впливають на організм людини, наприклад, частотний склад шуму, дисперсність пилу, рід електричного струму і т.п.);

- часом існування або впливу на людину (*сек., хв., година.*);

- імовірністю прояву (%);

- розмірами зони дії (площа m^2 , $км^2$, $га$, обсяг m^3 , $км^3$).

2.1.1.1 Небезпечні і шкідливі виробничі фактори

Ідентифікацію небезпек здійснюють згідно принципу, що *«усе впливає на все»*, тобто *«все»* може бути як джерелом небезпеки, так і саме наразити на небезпеку.

Небезпеки не діють вибірково, а виникши, впливають на все матеріальне навколишнє середовище.

Наявність джерела небезпеки ще не означає, що людині або групі людей обов'язково повинна бути заподіяна яка-небудь шкода або ушкодження.

Існування джерела небезпеки, насамперед, свідчить про існування або можливість виникнення конкретної небезпечної ситуації, при якій буде заподіяна шкода.

До матеріальних збитків, ушкоджень, шкоди здоров'ю, смерті або іншій шкоді приводить конкретний вражаючий фактор.

Вражаючі фактори – це фактори навколишнього середовища, здатні за певних умов завдати шкоди людям та системам їх життєзабезпечення, а також привести до матеріальних збитків.

За результатами впливу на організм людини вражаючі фактори поділяються, на: *шкідливі та небезпечні*.

Згідно ДСТУ 2293:2014 *«Охорона праці. Терміни та визначення основних понять»*:

- *Шкідливий фактор* – це виробничий фактор, вплив якого на працюючого в певних умовах може призвести до захворювання або зниження працездатності.

Залежно від кількісної характеристики (рівня, концентрації та ін.) та тривалості впливу шкідливий виробничий фактор може стати небезпечним

- *Небезпечний фактор (чинник)* – це виробничий фактор, вплив якого на працюючого в певних умовах призводить до травми, гострого отруєння або іншого раптового різкого погіршення здоров'я або смерті.

Тому, в більшості випадків, яким буде вражаючий фактор небезпечним або шкідливим ми можемо визначити тільки за кінцевим результатом в залежності від тяжкості наслідків.

Залежно від конкретних цілей або потреб існують різні системи класифікації небезпек, за: походженням, локалізацією, наслідками, збитками, сфері прояву, структурою, характером впливу на людину.

Небезпечні і шкідливі виробничі фактори, за природою впливу на людину, підрозділяються на чотири групи:

- фізичні; (додаток – А)
- хімічні; (додаток – А)
- біологічні; (додаток – А)
- психофізіологічні. (додаток – А)

Вражаючі фактори дуже часто бувають прихованими або неявними тобто такими, які важко виявити чи розпізнати. Це в рівній мірі стосується як будь-яких небезпечних та шкідливих факторів, так і джерел безпеки, які породжують їх.

Небезпечний або шкідливий виробничий фактор, сам по собі, не є загрозою для життя і здоров'я людини. Прояв безпеки, можливо тільки за певних причин, як правило, пов'язаних з порушеннями правил охорони праці, і наявності відповідного вражаючого фактора.

2.1.1.2 Виробничі травми

Згідно ДСТУ 2293:2014 «Охорона праці. Терміни та визначення основних понять»:

➤ *Травма* (від грецького *trauma* – рана) – це порушення анатомічної цілісності організму людини або його функцій унаслідок дії зовнішніх чинників.

Розрізняють травми:

- механічні;
- термічні (опіки);
- хімічні;
- електротравми та ін.

➤ *Виробнича травма* – це травма, отримана працюючим на виробництві і яка викликана недотриманням вимог безпеки праці.

За ступенем тяжкості травми поділяються на:

- *мікротравми*, коли потерпілий не втрачає працездатності і тому не звільняється від роботи;
- *травми*, що призводять до тимчасової втрати працездатності,

тому потерпілий звільняється від роботи на строк, необхідний для лікування;

- *важкі травми*, призводять до інвалідності або смерті.

В умовах виробництва крім виробничих травм можливі випадки професійних захворювань.

➤ *Профзахворювання* – це хронічне або гостре захворювання працюючого, що є результатом впливу шкідливого виробничого фактора.

2.1.2. Причини виробничого травматизму і профзахворювань. Основні заходи щодо їх запобігання та усунення

2.1.2.1 Причини виробничого травматизму і профзахворювань

Успішна профілактика виробничого травматизму та профзахворювань на виробництві можлива лише за умови ретельного вивчення причин їх виникнення. Для полегшення цього завдання причини виробничого травматизму і профзахворювань діляться на п'ять основних груп:

- організаційні;
- технічні;
- санітарно-гігієнічні;
- економічні;
- психофізіологічні.

Організаційні причини, це:

- відсутність або неякісне навчання з питань охорони праці;
- відсутність контролю;
- порушення вимог інструкцій, правил, норм і стандартів;
- невиконання заходів щодо охорони праці;
- порушення технологічних регламентів, правил експлуатації обладнання, транспортних засобів і інструментів;
- порушення норм і правил планово-запобіжного ремонту обладнання;
- недостатній технічний нагляд за роботами підвищеної небезпеки;
- використання обладнання, механізмів і інструментів не по призначенню.

Технічні причини, це:

- невідповідність вимогам безпеки або несправність виробничого обладнання, механізмів і інструментів;
- недосконалість технологічних процесів;
- конструктивні недоліки обладнання;
- недосконалість або відсутність захисних огорожень, запобіжних пристроїв, засобів сигналізації та блокування.

Санітарно-гігієнічні причини, це:

- підвищений зміст шкідливих речовин у повітрі робочих зон (перевищує ГДК);
- недостатнє або нераціональне освітлення;
- підвищені рівні шуму, вібрації, інфразвуку та ультразвуку;
- незадовільні мікрокліматичні умови;
- наявність різних випромінювань перевищуючих допустимі значення (перевищує ГДР);
- порушення правил особистої гігієни.

Економічні причини, це:

- нерегулярна виплата зарплати;
- низький зарібок;
- неритмічність роботи;
- прагнення до виконання понаднормової роботи;
- робота за сумісництвом або на двох різних підприємствах.

Психофізіологічні причини, це:

- помилкові дії внаслідок утоми працівника через надмірну важкість та напруженості праці;
- монотонність праці;
- хворобливий стан працівника;
- необережність;
- невідповідність психофізіологічних або антропометричних даних працівника техніці що використовується або роботі що виконується;
- незадоволення роботою;
- несприятливий психологічний клімат в колективі.

2.1.2.2 Основні заходи щодо попередження та усунення причин виробничого травматизму і профзахворювань

Основні заходи щодо попередження та усунення причин виробничого травматизму і профзахворювань поділяються на *технічні* та *організаційні*.

а.) До *технічних заходів* належать заходи, з:

- виробничої санітарії;
- техніки безпеки.

Заходи з *виробничої санітарії* передбачають наступні заходи і засоби, що запобігають впливу на працюючих шкідливих виробничих факторів:

- організаційні;
- гігієнічні;
- санітарно-технічні.

А саме:

- створення комфортного мікроклімату шляхом влаштування відповідних систем опалення, вентиляції та кондиціонування повітря;
- теплоізоляція конструкцій будівель і технологічного устаткування;
- зниження рівнів шуму та вібрації;
- забезпечення раціонального освітлення;
- заміна шкідливих речовин і матеріалів нешкідливими;
- герметизація шкідливих процесів;
- забезпечення необхідного санітарного та побутового обслуговування.

Заходи з *техніки безпеки* передбачають систему наступних заходів і засобів, здатних запобігти впливу на працюючих небезпечних виробничих факторів:

- організаційних;
- технічних.

До заходів з *техніки безпеки* належать:

- розробка та впровадження безпечного обладнання;
- механізація і автоматизація технологічних процесів;
- використання запобіжних засобів і автоматичних блокувань;
- впровадження систем автоматичного регулювання, контролю і управління технологічними процесами, а також принципово нових нешкідливих і безпечних технологічних процесів.

- правильне і зручне розташування органів управління обладнанням.

б.) До *організаційних заходів* належать:

- правильна організація праці, навчання, контроль та нагляд за охороною праці;

- дотримання трудового законодавства, законодавчих та інших нормативно-правових актів з охорони праці;

- впровадження безпечних методів та наукової організації праці;

- організація планово-попереджувального ремонту обладнання, технічних оглядів і випробувань транспортних і вантажопідіймальних засобів, а також судин, що працюють під тиском;

- проведення оглядів, лекційної та наочної агітації і пропаганди з питань охорони праці.

2.1.3. Алгоритм аналізу потенційних небезпек

Будь-яка небезпека реалізується завдаючи шкоди завдяки якоїсь причини або кількох причин. Без причин немає реальних небезпек. Отже, запобігання небезпек або захист від них базується на знанні причин їх виникнення. Між реалізованими небезпеками і причинами їх виникнення існує причинно-наслідковий зв'язок, небезпека – це наслідок якоїсь причини, яка, в свою чергу є наслідком іншої причини.

Потенційні небезпеки аналізують за схемою:

«вражаючий фактор → причина → наслідки»

Компоненти в схемі можуть розташовуватися і в іншій послідовності, але обов'язково все повинні бути присутніми.

Розглянемо алгоритм аналізу потенційних небезпек.

Приклад 1-й:

1. На основі аналізу роботи існуючого обладнання та технологічних процесів цеху (ділянки, підстанції і т.п.), виявляємо вражаючі фактори, здатні привести до травм, пошкодження здоров'я працівників та завдати шкоди довкіллю.

Наприклад, *вражаючий фактор*: підвищене значення напруги в електричному колі, замикання якого може відбутися через тіло

людини.

2. Визначаємо причину, тобто в яких випадках, вражаючий фактор буде впливати на людину, а відповідно і чинити негативний вплив.

Наприклад, причина: пошкодження ізоляції, порушення безпечних умов і режимів експлуатації електротехнічних приладів і обладнання (підстанції, цеху, лабораторії, офісу тощо) або помилкові дії персоналу.

3. Визначаємо, до яких наслідків для людини може привести вплив вражаючого фактора.

Наприклад, наслідки: електротравми різного ступеня тяжкості.

4. Далі аналізуємо потенційну небезпеку, тобто збираємо разом *вражаючий фактор, причину і наслідки*.

Наприклад, при пошкодженні ізоляції, порушеннях безпечних умов і режимів експлуатації електротехнічних приладів і обладнання (підстанції, цеху, лабораторії, офісу тощо) або помилкових діях персоналу, наявність підвищеного значення напруги в електричному колі може привести до його замикання через тіло людини, тобто електротравмам різного ступеня важкості.

Приклад 2-й:

1. Вибираємо вражаючий фактор: підвищена або знижена температура повітря робочої зони.

2. Визначаємо причину, тобто в яких випадках, вражаючий фактор буде впливати на людину, а відповідно і чинити негативний вплив.

Наприклад, причина:

- в приміщенні:

а.) несправна або неправильно влаштована вентиляція, а також її відсутність;

б.) неякісне або не раціонально влаштоване опалення, а також його відсутність;

в.) порушення режиму праці;

- зовні (на відкритому повітрі):

- а.) відсутність спеціального одягу;
- б.) порушення режиму праці.

3. Визначаємо, до яких наслідків для людини може привести вплив вражаючого фактора.

Наприклад, наслідки: зниження темпу робіт, погіршення самопочуття або простудні захворювання персоналу.

4. Далі аналізуємо потенційну небезпеку, тобто збираємо разом вражаючий фактор, причину і наслідки. Наприклад:

- в приміщенні:

а.) підвищена або знижена температура повітря робочої зони у випадках несправної або неправильно влаштованої вентиляції, а також її відсутності приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

б.) підвищена або знижена температура повітря робочої зони через неякісне або не раціонально влаштоване опалення, а також його відсутності приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

в.) підвищена або знижена температура повітря робочої зони у випадках порушення режимів праці приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття персоналу або простудним захворюванням;

- зовні (на відкритому повітрі):

а.) підвищена або знижена температура повітря робочої зони через сезонні температурні коливання у випадках відсутності спеціального одягу приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

б.) підвищена або знижена температура повітря робочої зони через сезонні температурні коливання у випадках порушень режимів праці приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу.

Приклад 3-й:

1. Вибираємо вражаючий фактор: підвищений рівень електромагнітних випромінювань і підвищена напруженість електричного поля.

2. Визначаємо причину, тобто в яких випадках, вражаючий фактор буде впливати на людину, а відповідно і чинити негативний вплив.

Наприклад, причина: неправильне або не раціональне розміщення постійних робочих місць, у результаті чого персонал опинився в зоні дії електромагнітних випромінювань і електричних полів.

3. Визначаємо, до яких наслідків для людини може привести вплив вражаючого фактора.

Наприклад, наслідки: негативно впливає на стан здоров'я працюючих, знижує імунітет, сприяє збільшенню загальних захворювань.

4. Далі аналізуємо потенційну небезпеку, тобто збираємо разом *вражаючий фактор, причину і наслідки*.

Наприклад, підвищений рівень електромагнітних випромінювань і підвищена напруженість магнітного поля, що утворюються при роботі трансформаторів, внаслідок неправильного або не раціонального розміщення постійних робочих місць, у результаті чого персонал опинився в зоні дії електромагнітних випромінювань і електричних полів може негативно впливати на стан здоров'я працюючих, знижувати імунітет, сприяти збільшенню загальних захворювань.

Приклад 4-й:

1. Вибираємо *вражаючий фактор*:

а.) незадовільні технічні характеристики моніторів, такі як: розмір екрана, дозвіл, зернистість зображення, значення частот вертикальних і горизонтальних розгорнень, можливості регулювання, мікропроцесорне управління, динамічне фокусування, наявність інварової маски та розмагнічування, антиблікове покриття, захист від електростатичних і електромагнітних полів, система керування енергоспоживанням;

б.) неправильна установка моніторів.

2. Визначаємо причину, тобто в яких випадках, вражаючий фактор буде впливати на людину, а відповідно і чинити негативний

вплив.

Наприклад, причина:

а.) конструктивні недоліки обладнання;

б.) порушення вимог Державних санітарних правил і норм роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин.

3. Визначаємо, до яких наслідків для людини може привести вплив вражаючого фактора.

Наприклад, наслідки: негативний вплив на зір і на здоров'я в цілому.

4. Далі аналізуємо потенційну небезпеку, тобто збираємо разом вражаючий фактор, причину і наслідки. Наприклад:

а.) незадовільні технічні характеристики моніторів, такі як: розмір екрану, дозвіл, зернистість зображення, значення частот вертикальної і горизонтальної розгортки, можливості регулювання, мікропроцесорне управління, динамічне фокусування, наявність інварової маски і розмагнічування, антиблікове покриття, захист від електростатичних і електромагнітних полів, система управління енергоспоживанням, тобто конструктивні недоліки обладнання можуть мати негативний вплив на зір і на здоров'я в цілому;

б.) неправильна установка моніторів, тобто порушення вимог Державних санітарних правил і норм роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин можуть мати негативний вплив на зір і на здоров'я в цілому.

Приклад 5-й:

1. Вибираємо вражаючий фактор: пожежа, загорання ізоляційних частин обмоток.

2. Визначаємо причину, тобто в яких випадках, вражаючий фактор буде впливати на людину, а відповідно і чинити негативний вплив.

Наприклад, причина: не вчасно відключене коротке замикання або перегрів провідників.

3. Визначаємо, до яких наслідків для людини може привести вплив вражаючого фактора.

Наприклад, наслідки: термічні опіки різного ступеня тяжкості та значні матеріальні збитки.

4. Далі аналізуємо потенційну небезпеку, тобто збираємо разом *вражаючий фактор, причину і наслідки*.

Наприклад: можливість виникнення пожежі, загоряння ізоляційних частин обмоток внаслідок невчасно відключеного короткого замикання або перегріву, в результаті чого можуть бути отримані термічні опіки різного ступеня тяжкості і заподіяні значні матеріальні збитки.

Більш детально аналіз потенційних небезпек наведений в додатку Б.

2.2 ЗАХОДИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ, ВИРОБНИЧОЇ САНИТАРІЇ, ГІГІЄНИ ПРАЦІ ТА ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ

ВСТУП

Властивості елементів виробничого середовища і виробничих факторів, що впливають на персонал, формують умови праці, які виходячи з гігієнічних критеріїв підрозділяються на чотири класи:

- оптимальні;
- припустимі;
- шкідливі;
- небезпечні.

Оптимальні умови праці (1 клас) – це умови, при яких:

- зберігається здоров'я працюючих;
- створюються передумови для підтримки високого рівня працездатності.

Припустимі умови праці (2 клас) – це умови, при яких рівні факторів середовища трудового процесу не перевищують гігієнічних нормативів, а можливі зміни функціонального стану організму відновлюються під час регламентованого відпочинку або до початку наступної зміни.

Припустимі умови праці умовно належать до безпечних.

Шкідливі умови праці (3 клас) – це умови, при яких рівні шкідливих техногенних факторів перевищують гігієнічні нормативи і впливають на організм працівника.

Шкідливі умови за ступенем перевищення гігієнічних нормативів і прояву змін в організмі працюючих підрозділяються на 4 ступені шкідливості:

I ступінь (3.1) – це умови праці, при яких відхилення шкідливих факторів від гігієнічних нормативів такі, що викликають функціональні зміни, які відновлюються до початку наступної зміни.

II ступінь (3.2) – це умови, при яких рівні шкідливих факторів викликають функціональні зміни, які у більшості випадків приводять до росту захворювань.

III ступінь (3.3) – це умови, при яких рівні шкідливих факторів

такі, що приводять до розвитку професійних хвороб легкої і середньої ступенів важкості (із втратою професійної працездатності).

IV ступінь (3.4) – це умови, при яких можуть виникнути важкі форми професійних захворювань (із втратою загальної працездатності).

Небезпечні (екстремальні) умови праці (4 клас) – це умови, при яких рівні техногенних факторів такі, що протягом робочої зміни (або її частини) створюють загрозу для життя, підвищують ризик розвитку гострих професійних захворювань, у тому числі і важких форм.

Для створення оптимальних, припустимих, нешкідливих і безпечних умов праці, удосконалювання і гуманізації трудового процесу на практиці використовують методи та засоби багатьох дисциплін і наукових напрямків – інженерно-технічних і соціально-економічних наук, інженерної психології та ергономіки, психології праці, психології безпеки та ін.

2.2.1 Заходи щодо забезпечення безпеки

Згідно ДСТУ 2293:2014 «*Охорона праці. Терміни та визначення основних понять*»:

Безпека виробничого обладнання – це властивість виробничого обладнання відповідати вимогам безпеки праці при монтажі, демонтажі та експлуатації в умовах, установлених нормативною документацією.

Безпека виробничого процесу – це властивість виробничого процесу відповідати вимогам безпеки праці при проведенні його в умовах, установлених нормативною документацією.

Заходу щодо забезпечення безпеки при складанні, випробуваннях або експлуатації машин, апаратів, механізмів або об'єктів енергетики здійснюють у наступній послідовності.

Визначаємо, що являє собою апарат, машина, виріб, обладнання або об'єкт енергетики, що розглядається, експлуатується або проектується і відповідно до яких нормативних і нормативно-правових актів (ДСТУ, НПАОП, ГОСТ, ДСН, тощо) його проектували, виготовлялися та будуть експлуатуватися.

Далі визначають, у якому приміщенні або на якій території, і з

яким обладнанням буде експлуатуватися апарат, машина або об'єкт енергетики.

Згідно «Правила улаштування електроустановок» («ПУЕ»), за ступенем небезпеки ураження електрострумом, приміщення поділяються на три класи:

1-го класу – без підвищеної небезпеки – це приміщення, у яких відсутні умови, що створюють підвищену та особливу небезпеку.

2-го класу – з підвищеною небезпекою – це приміщення, в яких присутній хоча б одна з умов, що створюють підвищену небезпеку, а саме:

- висока температура навколишнього повітря (довгостроково перевищує 35°C), під словом «довгостроково» розуміють постійне або періодичне (більше 1 доби) перевищення температури;

- наявність вогкості (відносна вологість повітря вище 75%, але ще не доходить до 100%);

- наявність струмопровідного пилу (метал, вугілля, графіть і т.п.);

- струмопровідна підлога (бетон, земля, метал і т.п.);

- можливість одночасного дотику до металоконструкцій будинків, технологічним апаратам й обладнанню що мають з'єднання із землею, з однієї сторони та до металевих корпусів електроустановки (відкритим провідним частинам) з іншої.

3-го класу – особливо небезпечні – це приміщення, в яких присутні дві і більше умови підвищеної небезпеки або хоча б одна з умов, що створюють особливу небезпеку, а саме:

- особлива вогкість [відносна вологість повітря близька до 100% (стеля, стіни, підлога і предмети, що знаходяться в приміщенні покриті вологою)].

- хімічно активне (пари кислот, лугів) або органічне (цвіль) середовище.

Територія розміщення відкритих і зовнішніх електроустановок прирівнюється до особливо небезпечних приміщень (3-го класу).

Залежно від того до якого класу належить приміщення, визначають які будуть застосовуватися засоби захисту, а також пред'являтися вимоги до електроустановки та персоналу.

Далі визначають, як характеризується та під які положення і

параграфи «ПУЕ», НПАОП 40.1-1.01-97 «Правила безпечної експлуатації електроустановок» («ПБЕЕ»), НПАОП 40.1-1.21-98 «Правила безпечної експлуатації електроустановок споживачів» («ПБЕЕС») і ГКД 34.20.507-2003 «Технічна експлуатація електричних станцій і мереж. Правила» («ТЕСіМП») підпадає апарат, машина, виріб, обладнання або об'єкт енергетики та у приміщеннях якого класу, за ступенем небезпеки ураження електрострумом, може експлуатуватися.

2.2.1.1 Захист працюючих у робочій зоні

Робоча зона – це простір, обмежений по висоті 2 м над рівнем підлоги або майданчика, на якому знаходяться місця постійного або непостійного (тимчасового) перебування працюючих.

Робоче місце – це зона, оснащена необхідними технічними засобами, у якій відбувається трудова діяльність виконавця або групи виконавців, які спільно виконують одну роботу або операцію.

З метою зниження або виключення можливого впливу на людину в робочій зоні апарата (машини, виробу, обладнання) небезпечних або шкідливих виробничих факторів, необхідно передбачити:

- *Засоби захисту працюючих* – тобто засоби, призначені для запобігання або зменшення впливу на працюючих небезпечних і шкідливих виробничих факторів.

- *Засоби колективного захисту* – це засоби захисту, конструктивно та функціонально пов'язані з виробничим обладнанням, виробничим процесом, виробничим приміщенням (будівлею) або виробничим майданчиком.

- *Засоби індивідуального захисту* – це засоби захисту, що надіваються на тіло або частини тіла людини.

- *Знаки безпеки* – це знаки, призначені для попередження людини про можливу небезпеку, а також заборони або приписання певних дій, і для інформування про розташування об'єктів, використання яких пов'язане з виключенням або зниженням наслідків небезпечних і (або) шкідливих виробничих факторів.

- *Кольори безпеки* – це кольори, призначені для залучення уваги

людини до окремих елементів виробничого обладнання та будівельної конструкції, які можуть бути джерелами небезпечних і шкідливих виробничих факторів, а також до засобів пожежогашіння і знакам безпеки.

Згідно вимог НПАОП 40.1-1.01-97 «Правила безпечної експлуатації електроустановок» для безпечного проведення робіт необхідно виконати наступні організаційні заходи: (п. 6.1.1)

- призначити працівників, відповідальних за безпечне проведення робіт;
- видати наряд або розпорядження;
- видати дозвіл на підготовку робочих місць і на допуск;
- підготувати робочі місця та забезпечити допуск до роботи;
- забезпечити нагляд при виконанні робіт;
- при необхідності, організувати переведення на інше робоче місце;
- забезпечити оформлення перерв у роботі та порядок її закінчення.

До основних заходів захисту людини від ураження електричним струмом, відносять:

- забезпечення неможливості випадкового дотику до струмоведучих частин, що перебувають під напругою;
- електричний розподіл мережі;
- усунення небезпеки ураження з появою напруги на корпусах, кожухах та інших частинах електроустановки, що досягається захисним заземленням, зануленням і захисним відключенням;
- використання малих напруг;
- захист від випадкового дотику до струмоведучих частин кожухами, огороженням або подвійною ізоляцією;
- захист від небезпек можливих при переході напруги з вищої сторони на нижчу;
- контроль і профілактика пошкоджень ізоляції;
- компенсація ємнісної складової струму замикання на землю;
- застосування спеціальних електрозахисних засобів, блокувань, сигналізації та запобіжних пристроїв;
- організація безпечної експлуатації електроустановок.

2.2.1.2 Захисне заземлення

Функціонально розрізняють:

- *Робоче заземлення* – це заземлення струмоведучих частин електроустановки, яке виконане для забезпечення роботи електроустановки (не з метою електробезпечності), наприклад, робоче заземлення нейтралі трансформатора;

- *Заземлення блискавкозахисту* – це заземлення блискавкоприймача, з метою захисту об'єкта від прямого удару блискавки;

- *Захисне заземлення* – це заземлення, яке виконане з метою електробезпечності, тобто з'єднання відкритих провідних частин (ВПЧ) із заземлювачем для захисту від непрямого дотику та від наведеного напруги.

На практиці, у більшості випадків, це той же самий заземлювач до якого приєднують і ВПЧ, і нейтралі трансформаторів, і блискавкоприймачи. Тільки при яких-небудь обґрунтуваннях (технологічних, з погляду безпеки і т.п.) застосовують три різні заземлювача, що обходиться значно дорожче.

Заземлення використовують також для захисту від статичної електрики, що накопичується при терті діелектриків для захисту від електромагнітних випромінювань, підключаючи екрани до заземлювача і т.п.

Захисне заземлення може бути ефективним тільки в тому випадку, якщо струм замикання на землю не збільшується зі зменшенням опору заземлення. Це можливо в мережах з ізольованою нейтраллю, де при глухому замиканні на землю або на заземлений корпус струм не залежить від провідності (або опору) заземлення, а також у мережах, напругою вище 1000 В с заземленою нейтраллю. В останньому випадку замикання на землю є коротким замиканням, при цьому спрацьовує максимальний струмовий захист.

У мережі із заземленою нейтраллю напругою до 1000 В заземлення неефективне, тому що навіть при глухому замиканні на землю струм залежить від опору заземлення та зі зменшенням останнього струм зростає.

Тому захисне заземлення застосовується:

- у мережах напругою до 1 кВ із ізольованою нейтраллю;
- у мережах напругою вище 1 кВ як з ізольованою, так і із заземленою нейтраллю.

Величину опору заземлюючого обладнання визначають, згідно основних нормативних вимог «ПУЕ»:

1. Мережі з ізольованою нейтраллю напругою до 1 кВ (захисне заземлення в системі IT):

$$R_3 \leq \frac{50}{I_3} [Ом],$$

де I_3 – повний струм замикання на землю, А.

Як правило, не потрібно приймати значення R_3 менше 4 Ом. Допускається R_3 до 10 Ом, якщо виконується умова що наведена вище, а потужність генераторів або трансформаторів що живлять мережу не перевищує 100 кВ·А.

2. Мережі із глухозаземленою нейтраллю напругою до 1 кВ (робоче заземлення нейтралі трансформатора або генератора R_o у системі TN):

R_o повинне бути не більш 2, 4 і 8 Ом відповідно при лінійних напругах 660, 380 і 220 В джерела трифазного струму.

3. Мережі з ізольованою або заземленою, через дугогасний реактор або резистор, нейтраллю напругою вище 1 кВ (захисне заземлення в мережах напругою 6, 10, 35 кВ), а також у разі використання його одночасно для електроустановок напругою до 1 кВ, у яких N-, PEN-(PE)-провідники не виходять за межі цього заземлювального пристрою:

$$R_3 \leq \frac{250}{I_p} [Ом],$$

але не більше 10 Ом,* де I_p – розрахунковий струм замикання на землю, А.

При використанні заземлюючого пристрою одночасно для електроустановок напругою до 1 кВ із ізольованою нейтраллю повинні бути виконані умови п.1.

* Вимога не поширюється на заземлювальні пристрої повітряних ліній (ЛЕП).

При використанні заземлюючого пристрою одночасно для електроустановок напругою до 1 кВ із глухозаземленою нейтраллю повинні бути виконані умови п. 2.

4. *Мережі з ефективно заземленою нейтраллю напругою вище 1 кВ (захисне заземлення в мережах 110 кВ і вище):*

$$R_3 \leq 0,5 \text{ Ом.}$$

«ПУЕ» вимагають обов'язкове застосування захисту при непрямому дотику, якщо напруга в електроустановці перевищує 50 В змінного струму та 120 В постійного струму, тобто так звана *наднизька напруга (СНН)*.

Згідно вимог пункту 1.2.16 «ПУЕ» робота електричних мереж напругою 3-35 кВ може передбачатися як з ізольованою нейтраллю, так і з нейтраллю, заземленою через дугогасний реактор або резистор.

Компенсацію смісного струму замикання на землю через дугогасні реактори треба застосовувати за наступними значеннями цього струму в нормальних режимах:

- у мережах напругою від 6 кВ до 10 кВ, які мають залізобетонні та металеві опори на повітряних лініях (ПЛ) електропередач та у всіх мережах напругою 35 кВ, – *понад 10 А*;

- у мережах напругою 20 кВ, які мають залізобетонні та металеві опори на ПЛ, – *понад 5 А*;

- у мережах, що не мають залізобетонних і металевих опор на повітряних лініях електропередачі:

- *понад 30 А* при напрузі 6 кВ;

- *понад 20 А* при напрузі 10 кВ;

- *понад 15 А* при напрузі 15-20 кВ.

При струмах замикання на землю більше 50 А рекомендується застосування не менше двох заземлюючих реакторів.

Робота електричних мереж напругою від 110 кВ до 150 кВ може передбачатися як з ефективно заземленою нейтраллю, (п. 1.7.4 «ПУЕ») так і з глухозаземленою нейтраллю, (п. 1.7.5 «ПУЕ»).

Електричні мережі напругою 220 кВ і вище повинні працювати тільки з глухозаземленою нейтраллю.

2.2.1.3 Кваліфікаційні групи по електробезпеці

Відповідно до «Правил технічної експлуатації електроустановок споживачів» ПТЕЕЭС 2012 і ПТБ для персоналу, який обслуговує електроустановки, встановлено п'ять кваліфікаційних груп з електробезпеки:

I кваліфікаційна група присвоюється не електротехнічному персоналу, який використовує у своїй роботі електроінструмент (ПК, принтер, сканер, пілосос і т.п.). Спеціальне навчання – не потрібно. Групу присвоює співробітник, призначений на посаду відповідального за електрогосподарство підприємства.

II кваліфікаційна група присвоюється кваліфікаційною комісією електротехнічному персоналу, який обслуговує установки та обладнання з електроприводом.

Наприклад, електрозварювачі (без права підключення), термісти установок СВЧ, машиністи вантажопідйомних машин, пересувні машини та механізми з електроприводом, що працюють із ручними електричними машинами та іншими переносними електроприймачами тощо. Також 2 група допуску (до 1000 В) присвоюється молодим електромонтерам, електромонтажникам, і співробітникам, які прострочили продовження групи допуску більш ніж на 6 місяців.

III кваліфікаційна група присвоюється тільки електротехнічному персоналу. Ця група дає право одноособового обслуговування, огляду, підключення та відключення електроустановок від мережі напругою до 1000 В.

IV кваліфікаційна група присвоюється тільки особам електротехнічного персоналу. Особи із кваліфікаційною групою не нижче IV мають право на обслуговування електроустановок напругою вище 1000 В.

4-я група допуску з електробезпеки (до 1000 В) необхідна особам (ІТП) для призначення відповідальною особою за електрогосподарство в організації. Також присвоюється оперативному персоналу для навчання молоді на робочому місці.

V кваліфікаційна група присвоюється особам, відповідальним за електрогосподарство та іншому інженерно-технічному персоналу в установках напругою вище 1000 В.

Кваліфікаційні групи з електробезпеки, для відповідальних за безпечне проведення робіт в електроустановках, визначають відповідно до вимог НПАОП 40.1-1.01-97 «ПБЕЕ», залежно від діючого значення напруги електроустановки (до або вище 1000 В):

- працівник, який видає наряд, видає розпорядження;
- працівник, який дає дозвіл на підготовку робочого місця та на допуск;
- працівник, який готує робоче місце;*
- працівник, який допускає до роботи (допускач);*
- керівник робіт;
- працівник, який спостерігає за безпечним виконанням робіт (наглядач);
- членів бригади.

Право на видавання нарядів та віддавання розпоряджень надається керівникам та спеціалістам підприємства, які мають V групу. (п. 6.1.3)

Працівник, який дає дозвіл на підготовку робочих місць та на допуск, несе відповідальність за достатність передбачених заходів для виконання робіт з вимкнення та заземлення обладнання та можливість їх здійснення, а також – за координацію часу та місця роботи бригад, які допускаються. (п. 6.1.5)

Давати дозвіл на підготовку робочих місць і на допуск мають право оперативні працівники з V групою. (п. 6.1.5)

Працівник, який готує робоче місце, відповідає за правильне і точне виконання заходів щодо підготовки робочого місця, зазначених у наряді, а також тих, що вимагаються умовами роботи (встановлення замків, плакатів, огорожень). (п. 6.1.6)

Підготовляти робочі місця мають право чергові або працівники зі складу оперативно-виробничих працівників, які допущені до оперативних перемикань в цій електроустановці. (п. 6.1.6)

Допускач відповідає за правильність і достатність вжитих заходів безпеки та їх відповідність характеру і місцю роботи, зазначених у наряді, за правильний допуск до роботи, а також за повноту та якість проведеного ним інструктажу.

В електроустановках понад 1000 В допускач повинен мати

* може бути один і той самий працівник

IV групу, а в електроустановках до 1000 В – III групу. (п. 6.1.7)

Керівник робіт призначається у разі виконання робіт за нарядами і розпорядженнями, крім тих, що виконуються одноособово. (п. 6.1.8)

Керівник робіт, що виконуються за нарядом в електроустановках понад 1000 В, повинен мати IV групу, а в електроустановках до 1000 В – III групу, крім робіт у підземних спорудах, де можуть утворюватись шкідливі гази, та під напругою, – у цьому разі керівник робіт повинен мати IV групу. (п. 6.1.8)

Керівник робіт, що виконуються за розпорядженням, повинен мати III групу. (п. 6.1.8)

У разі виконання найбільш складних та небезпечних робіт керівником робіт за нарядом повинен призначатись працівник з V групою із складу керівників або спеціалістів. (п. 6.1.9)

Для нагляду за бригадами працівників, які не мають права самостійно працювати в електроустановках, призначається наглядач з групою не нижче III. (п. 6.1.10)

Наприклад.

До оперативного обслуговування електроустановок допускаються працівники, які знають їхні схеми, інструкції з експлуатації, особливості конструкції та роботи обладнання і пройшли навчання та перевірку знань. (п. 5.1.1)

В електроустановках вище 1000 В працівники зі складу оперативних або оперативно-виробничих працівників, які одноособово обслуговують електроустановки, а також старші в зміні повинні мати IV групу, решта – III групу. (п. 5.1.2)

В електроустановках до 1000 В працівники зі складу оперативних або оперативно-виробничих працівників, які одноособово обслуговують електроустановки, повинні мати III групу. (п. 5.1.2)

Огляд електроустановок електростанцій, підстанцій та розподільчих пунктів може виконувати один працівник з III групою зі складу оперативних та оперативно-виробничих працівників або працівник з V групою зі складу керівників чи спеціалістів підприємства: (п. 5.1.4)

Огляд електроустановок не електротехнічними працівниками та

екскурсії слід проводити під наглядом працівника з V групою або оперативного працівника з IV групою, якщо є дозвіл керівництва підприємства. (п. 5.1.4)

Електротехнічних працівників, які не обслуговують дані електроустановки, слід допускати до них у супроводі оперативних або оперативно-виробничих працівників з IV групою, або іншого працівника з V групою. (п. 5.1.5)

При огляду електроустановок вище 1000 В забороняється відкривати двері приміщень, комірок, не обладнаних сітчастими огороженнями або бар'єрами, якщо відстань між дверима і струмоведучими частинами менша за припустиму. (п. 5.1.6)

2.2.1.4 Пожежонебезпечні зони і ступеня захисту оболонки

При виборі конструкцій електричних машин і апаратів, що встановлюються в пожежонебезпечних приміщеннях, необхідно враховувати ступінь пожежної небезпеки цих приміщень відповідно до класифікації, встановленої в розділі 5-м НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок».

Пожежонебезпечна зона – простір у приміщенні (п. 4.2.26.) або за його межами, у якому постійно або періодично знаходяться (зберігаються, використовуються або виділяються під час технологічного процесу) горючі речовини як при нормальному технологічному процесі, так і при його порушенні в такій кількості, яка вимагає спеціальних заходів у конструкції електрообладнання під час його монтажу та експлуатації. *П-I, П-II, П-IIа, П-III*

Пожежонебезпечні зони поділяються на наступні класи:

- *Зона класу П-I* – це простір у приміщенні, у якому знаходиться горюча рідина, яка має температуру спалаху більше +61°C (наприклад, склади мінеральних масел, установки по регенерації мінеральних масел і т.п.).

- *Зона класу П-II* – це простір у приміщенні, у якому можуть накопичуватися і виділятися горючий пи́л або волокна (наприклад, деревообробні цехи, малозапилені приміщення млинів і т.п.).

- *Зона класу П-IIа* – це простір у приміщенні, у якому

знаходяться тверді горючі речовини та матеріали (наприклад, папір, дерево, тканини і т.п.).

- *Зона класу П-III* – це простір поза приміщенням, в якому знаходяться горюча рідина, яка має температуру спалахнення понад $+61^{\circ}\text{C}$ або тверді горючі речовини.

У системах електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства до пожежонебезпечних слід віднести наступні приміщення і установки:

- закриті розподільні пристрої електропідстанцій, що містять маслонаповнені апарати з мінеральним маслом в кількості понад 60 кг в одиниці електроустаткування, камери трансформаторів з масляним охолодженням, кабельні приміщення (тунелі, півповерхи, підвали, шахти);

- приміщення де фарбують вироби, мазутні, насосні станції для перекачування нафтопродуктів;

- закриті склади вугілля для котелень і ін.

В пожежонебезпечних зонах будь-якого класу можуть застосовуватися *електричні машини*, за умови, що їх оболонка має ступінь захисту *IP* не нижче, визначеного НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок» (Табл. 2.1).

Таблиця 2.1 – Мінімальний ступінь захисту оболонок електричних машин залежно від класу пожежонебезпечної зони

Вид установки та умови роботи	Ступінь захисту оболонок для пожежонебезпечних зон класу			
	П-I	П-II	П-IIa	П-III
Установки стаціонарні, які іскрять або мають частими, що іскрять за умовами роботи	IP44	IP54	IP44	IP44
Установки стаціонарні, які не іскрять і не мають частин, що іскрять за умовами роботи	IP44	IP44	IP44	IP44
Установки на пересувних механізмах (крани, тельфери тощо), які іскрять або не іскрять за умовами роботи	IP44	IP54	IP44	IP44

В пожежонебезпечних зонах можуть застосовуватися *електричні апарати, прилади, шафи та набори затискачів*, які мають ступінь захисту оболонок не нижче, визначеного НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних

установок» (Табл. 2.2).

Таблиця 2.2 – Мінімальний ступінь захисту оболонок електричних апаратів, приладів, шаф та наборів затискачів у залежності від класу пожежанебезпечної зони

Вид установки та умови роботи	Ступінь захисту оболонок для пожежанебезпечних зон класу			
	П-I	П-II	П-IIa	П-III
Установки стаціонарні або на пересувних механізмах (крани, тельфери тощо), які іскрять	IP44	IP54	IP44	IP44
Установки стаціонарні або на пересувних механізмах, які не іскрять за умовами роботи	IP44	IP44	IP44	IP44
Шафи для розміщення апаратів і приладів	IP44	IP54; IP44*	IP44	IP44
Коробки наборів затискачів силових і вторинних кіл	IP44	IP44	IP44	IP44

* В разі установлення в них апаратів і приладів, які не іскрять за умовами роботи.

Апарати та прилади, які встановлювані в шафах, можуть мати ступінь захисту оболонки нижче, ніж зазначено в таблиці 2.2 (у тому числі IP00) за умови, що шафи мають ступінь захисту оболонки не нижче, визначеного НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок» для даної пожежанебезпечної зони (Табл. 2.2).

Ступінь захисту оболонок від проникнення води (друга цифра в позначенні) може бути змінена залежно від умов середовища, у якому машини, апарати або прилади встановлюються.

Ступені захисту IP

Система *IP (Ingress Protection Rating)* – це система класифікації ступенів захисту оболонки електрообладнання від проникнення твердих предметів і води.

Маркування ступеня захисту оболонки електрообладнання здійснюється за допомогою міжнародного знака захисту (*IP*) і двох цифр.

Перша цифра означає захист від проникнення твердих предметів:

«0» – немає захисту;

«1» – великі поверхні тіла, немає захисту від свідомого контакту ($\varnothing > 50$ мм);

«2» – пальці і подібні об'єкти ($\varnothing > 12,5$ мм);

«3» – інструменти, кабелі тощо ($\varnothing > 2,5$ мм);

«4» – більшість проводів, болти, тощо ($\varnothing > 1$ мм);

«5» – деяка кількість пилу може проникати всередину, проте це не порушує роботу пристрою. Повний захист від контакту (пилезахищеності);

«6» – пил не може потрапити в пристрій. Повний захист від контакту (пилонепроникне);

Друга цифра означає захист від проникнення води (вологи):

«0» – немає захисту;

«1» – вода що капає вертикально не повинна порушувати роботу пристрою (вертикальні краплі);

«2» – вода що крапає вертикально не повинна порушувати роботу пристрою, якщо його відхилити від робочого положення на кут до 15° (вертикальні краплі під кутом до 15°);

«3» – захист від дощу. Вода летить вертикально або під кутом до 60° до вертикалі (падаючі бризки);

«4» – захист від бризок, що падають в будь-якому напрямку (бризки);

«5» – захист від потоків води з будь-якого напрямку (струменя);

«6» – захист від морських хвиль або сильних водяних потоків. Вода що потрапила всередину корпусу не повинна порушувати роботу пристрою (морські хвилі);

«7» – при короткочасному зануренні, вода не потрапляє нутрь, в кількостях, що порушують роботу пристрою. Постійна робота в зануреному режимі не передбачається (короткочасне занурення на глибину до 1 м);

«8» – повна водонепроникність. Пристрій може працювати в зануреному режимі (тривале занурення на глибину понад 1 м);

Також, при необхідності, додаткової або допоміжної інформації використовуються літерні позначення.

Додаткові літери (при необхідності) – для захисту людей від доступу до небезпечних частин:

- «А» – тильною стороною руки;
- «В» – пальцем;
- «С» – інструментом;
- «D» – дротом.

Допоміжні літери (допоміжна інформація, при необхідності):

- «Н» – високовольтна апаратура;
- «М» – під час випробувань захисту від води пристрій працював;
- «S» – під час випробувань захисту від води пристрій не працював;
- «W» – захист від погодних умов.

Найбільш часто зустрічаються ступеня захисту IP20, IP44, IP54, IP65.

Зазвичай в приміщеннях використовується електротехнічне обладнання зі ступенем захисту IP20.

IP44 – застосовується в приміщенні з підвищеною вологістю, наприклад, у ванні, варто встановлювати пристрої зі ступенем захисту IP44.

IP54 – поширена ступінь захисту для електротехнічних комплектуючих.

IP55 – найчастіше використовують виробники електротехнічних шаф та щитів.

IP65, IP67, IP68 – вказує на особливі вимоги до обладнання яке зазнає атмосферного впливу. Устаткування зі ступенем захисту IP68 допускається занурювати в воду, глибина занурення вказується додатково.

Ізоляція апаратів, машин, виробів або обладнання може бути:

- *основною** – це ізоляція струмовідних частин в електроустановках напругою до 1 кВ,** яка забезпечує захист від прямого дотику (Вона має повністю покривати струмові дні частини і бути здатною витримувати механічні, електричні, хімічні, теплові та

* Основна ізоляція має повністю покривати струмовідні частини і бути здатною витримувати механічні, електричні, хімічні, теплові та інші впливи, які виникають у процесі експлуатації. Усушення ізоляції повинно бути можливим тільки шляхом її руйнування.

** У разі забезпечення основної ізоляції повітряним проміжком захист від прямого дотику до струмовідних частин або наближення до них на небезпечну відстань, у тому числі в електроустановках напругою понад 1 кВ, необхідно виконувати за допомогою оболонок, огорож, бар'єрів або шляхом розміщення поза зоною досяжності.

інші впливи, які виникають у процесі експлуатації. Усунення ізоляції повинно бути можливим тільки шляхом її руйнування.);

- *додатковою* – це самостійна ізоляція, передбачена як додатка до основної ізоляції в електроустановках напругою до 1 кВ і призначена для забезпечення захисту від ураження електричним струмом у разі пошкодження основної ізоляції.

- *подвійною* – це ізоляція в електроустановках напругою до 1 кВ яка складається з основної і додаткової ізоляції;

- *поширеною* – це єдина система ізоляції струмовідних частин в електроустановках напругою до 1 кВ, яка забезпечує такий самий ступінь захисту від ураження електричним струмом, як і подвійна ізоляція.

2.2.1.5 Класифікація електротехнічних виробів за способом захисту людини від ураження електричним струмом

Установлене п'ять класів захисту: 0; 0I; I; II; III.

До класу 0 відносяться вироби, що мають принаймні робочу ізоляцію і не мають елементів для заземлення, якщо ці вироби не віднесені до класу II або III.

До класу 0I відносяться вироби, що мають принаймні робочу ізоляцію, елемент для заземлення та провід без заземлювальної жили для приєднання до джерела живлення.

До класу I відносяться вироби, що мають принаймні робочу ізоляцію і елемент для заземлення. У разі, якщо виріб I класу має провід для приєднання до джерела живлення, цей провід повинен мати заземлювальну жилу і вилку із заземлюючим контактом.

До класу II відносяться вироби, що мають подвійну або посилену ізоляцію і не мають елементів для заземлення.

До класу III належать вироби, призначені для роботи при безпечній наднизькій напрузі, що не мають ні зовнішніх, ні внутрішніх електричних кіл, що працюють при іншій напрузі.

Вироби, що отримують живлення від зовнішнього джерела, можуть бути віднесені до III класу тільки в тому випадку, якщо вони приєднані безпосередньо до джерела живлення, яке перетворює більш високу напругу, що здійснюється за допомогою розділювального трансформатора або перетворювача з окремими обмотками.

При використанні в якості джерела живлення розділювального трансформатора або перетворювача його вхідна та вихідна обмотки не повинні бути електрично пов'язані й між ними повинна бути подвійна або посилена ізоляція.

2.2.1.6 Блискавкозахист об'єктів енергетики та їх елементів

Захист об'єктів енергетики та їх елементів від грозових перенапруг (прямих ударів блискавки і набігаючих хвиль з ліній, що відходять) здійснюється відповідно до вимог «ПВЕ» та ДСТУ Б В.2.5-38:2008 *«Інженерне обладнання будинків і споруд. Улаштування блискавкозахисту будівель і споруд (IEC 62305:2006, NEQ)»*.

Об'єкти захисту від блискавок, в залежності від їх призначення і класу вибухонебезпечної та пожежанебезпечної зон визначається відповідно до НПАОП 40.1-1.32-01 *«Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок»*, підрозділяються на три категорії.

Захист від прямих ударів блискавки будівель і споруд, які належать до I категорії по влаштуванню блискавкозахисту, виконується *стрижневими* які стоять окремо, *тросовими блискавковідводами* або *ізольованими блискавковідводами*, які встановлені на об'єкті який захищається.

Захист від прямих ударів блискавки будівель і споруд, які належать до II категорії по влаштуванню блискавкозахисту, виконується *неізольованими стрижневими* які стоять окремо або встановленими на будівлях та *тросовими блискавковідводами* або шляхом накладення *блискавковловлюючі сітки* на плоску неметалічну покрівлю, а так само використання в якості блискавкоприймача *металевої покрівлі будівлі* (споруди).

Блискавкозахист, від прямих ударів блискавки, будівель і споруд які належать до III категорії, може здійснюватися як *блискавковідводами* які стоять окремо, так і *блискавковловлюючі сіткою*. При використанні сітки розміри комірок повинні бути не більше 150 м^2 . Імпульсний опір кожного заземлювача захисту від прямих ударів блискавки не повинен перевищувати 20 Ом , а в ґрунтах з питомим опором $500\text{ Ом}\cdot\text{м}$ і вище допускається не більше 40 Ом .

2.2.1.7 Захист апаратів, машин, виробів та обладнання від перевантажень, коротких замикань і порушень режимів роботи

Захист апаратів, машин, виробів і обладнання від перевантажень, коротких замикань та порушень режимів роботи здійснюють з урахуванням вимог:

- «ПУЕ»;
- НПАОП 40.1-1.01-97 «ПБЕЕ»;
- ДСТУ 3335-96 (ГОСТ 12.2.007.4-96) «ССБП. Шафи негерметизованих комплектних розподільчих пристроїв та комплектних трансформаторних підстанцій. Вимоги безпеки»;
- ДСТУ 2817-94 (ГОСТ 12.2.007.6-93) «ССБП. Апарати електричні комутаційні на напругу до 1000 В. Вимоги безпеки»;

Наприклад.

Згідно вимог «ПУЕ» для трансформаторів і автотрансформаторів треба передбачати пристрої релейного захисту від таких видів пошкоджень і ненормальних режимів роботи: (п. 3.2.54)

- багатofазних замикань у обмотках і на виводах;
- однофазних замикань на землю в обмотці та на виводах, приєднаних до мережі з глухозаземленою нейтраллю;
- міжвиткових замикань у обмотках;
- струмів у обмотках, зумовлених зовнішніми КЗ;
- струмів у обмотках, зумовлених перевантаженням;
- зниження рівня масла;
- часткового пробою ізоляції уводів 500-750 кВ;
- втрата охолодження;
- однофазних замикань на землю в мережах 3-10 кВ з ізолюваною нейтраллю, якщо трансформатор живить мережу, в якій вимкнення однофазних замикань на землю є необхідним згідно з вимогами безпеки (див. п. 3.2.111).

Крім того, рекомендовано, застосовувати захист від однофазних замикань на землю на стороні 6-35 кВ автотрансформаторів з вищою напругою 220 кВ і вище.

Для шунтувальних реакторів 500-750 кВ треба передбачати пристрої релейного захисту від таких видів пошкоджень і

ненормальних режимів роботи: (п. 3.2.55)

- однофазних і двофазних замикань на землю в обмотках і на виводах;
- міжвиткових замикань у обмотках;
- замикань між паралельними (розщепленими) обмотками однієї фази;
- зниження рівня масла;
- втрата охолодження;
- часткового пробою ізоляції вводів.

У разі використання компенсаційного реактора, підключеного до нейтралі шунтувального реактора 750 кВ, для нього необхідно передбачати пристрій релейного захисту від однофазних замикань на землю та міжвиткових замикань у обмотці.

Газовий захист від пошкоджень усередині бака, які супроводжуються виділенням газу, і від зниження рівня масла треба передбачати для: (п. 3.2.56)

- трансформаторів потужністю 6,3 МВ·А і більше;
- шунтувальних реакторів напругою 500-750 кВ;
- компенсаційних реакторів;
- внутрішньоцехових знижувальних трансформаторів потужністю 630 кВ·А і більше.

Газовий захист можна встановлювати також на трансформаторах потужністю 1-4 МВ·А.

Газовий захист має діяти на сигнал у разі слабкого газоутворення і зниження рівня масла та на вимкнення за інтенсивного газоутворення і подальшого зниження рівня масла.

Захист від пошкоджень усередині бака трансформатора, які супроводжуються виділенням газу, може бути виконано також із застосуванням реле тиску.

Захист від зниження рівня масла має бути виконано також у вигляді окремого реле рівня в розширювачі трансформатора (з дією на сигнал), а також у вигляді окремого реле рівня масла в баку контактора РПН, з дією на відключення.

Для захисту контакторного пристрою РПН з розривом дуги в маслі потрібно передбачати окремі реле: *газове* і *тиску*.

Для захисту вибірників РПН, які розміщуються в окремому баку, потрібно передбачати окреме газове реле.

Також має бути передбачено можливість переведенім дії вимикаючого елемента газового захисту на сигнал з виконанням окремої сигналізації від сигнального і вимикаючих елементів газового реле (які відрізняються характером сигналу).

Допускається виконувати газовий захист з дією вимикаючого елемента лише на сигнал для:

- трансформаторів, установлених у районах, які зазнають землетрусів;
- внутрішньоцехових знижувальних трансформаторів потужністю $2,5 \text{ МВ}\cdot\text{А}$ і менше, які не мають вимикачів з боку вищої напруги.

Для захисту від пошкоджень на виводах, а також від внутрішніх пошкоджень необхідно передбачати: (п. 3.2.57)

- поздовжній диференціальний струмовий захист без витримки часу на трансформаторах потужністю $6,3 \text{ МВ}\cdot\text{А}$ і більше, на шунтувальних реакторах $500\text{-}750 \text{ кВ}$, а також на трансформаторах потужністю $4 \text{ МВ}\cdot\text{А}$ за паралельної роботи останніх з метою селективного вимкнення пошкодженого трансформатора. Поздовжній диференціальний захист може бути передбачено на трансформаторах меншої потужності, але не меншої ніж $1 \text{ МВ}\cdot\text{А}$;

- струмову відсічку без витримки часу, яку встановлюють з боку живлення і яка охоплює частину обмотки трансформатора, якщо не передбачено диференціального захисту, і ступінь МСЗ з витримкою часу, узгодженою з захистами сторін СН та НН.

Зазначені захисти мають діяти на вимкнення всіх вимикачів трансформатора із заборорою АПВ, пуском пожежогасіння та на закриття відсічних клапанів (за їх наявності).

На електродвигунах необхідно передбачати захист від багатофазних замикань, однофазних замикань на землю, захист від струмів перевантаження та захист мінімальної напруги. (п. 5.3.46)

На синхронних електродвигунах необхідно, крім того, передбачати захист від асинхронного режиму, який може бути поєднано із захистом від струмів перевантаження. (п. 5.3.46)

Захист електродвигунів із змінною частотою обертання повинна

виконуватися для кожної частоти обертання у вигляді окремого комплексу, що діє на свій вимикач.

Для захисту електродвигунів від багатофазних замикань необхідно передбачати: (5.3.49)

а) струмову однорелейну відсічку без витримки часу, відрегульовану від пускових струмів за виведених пускових пристроїв, з реле прямої або непрямої дії, увімкненим на різницю струмів двох фаз, – для електродвигунів потужністю, менше ніж 2 MВт ;

б) струмову дворелейну відсічку без витримки часу, відрегульовану від пускових струмів за виведених пускових пристроїв, з реле прямої або непрямої дії – для електродвигунів потужністю 2 MВт і більше, що мають захист, який діє на вимкнення, від однофазних замикань на землю (див. 5.3.51), а також для електродвигунів потужністю, менше ніж 2 MВт , якщо захист за переліком а) не задовольняє вимогам чутливості або якщо дворелейна відсічка є доцільною в разі виконання комплектного захисту або застосовуваного приводу з реле прямої дії.

в) поздовжній диференціальний струмовий захист – для електродвигунів потужністю 5 MВт і більше, а також менше ніж 5 MВт , якщо установлення струмових відсічок за переліками а), б) не забезпечує виконання вимог чутливості; поздовжній диференціальний захист електродвигунів за наявності на них захисту від замикань на землю повинен мати двофазне виконання, а за відсутності цього захисту - трифазне, з трьома трансформаторами струму. Допускається захист у двофазному виконанні з додатковим захистом від подвійних замикань на землю, виконаний за допомогою трансформатора струму нульової послідовності і струмового реле.

Захист від перевантаження треба передбачати на електродвигунах, схильних до перевантаження з технологічних причин, і на електродвигунах з особливо важкими умовами пуску і самозапуску (тривалість прямого пуску безпосередньо від мережі 20 С і більше), перевантаженім яких можливе за надмірного збільшення тривалості пускового періоду внаслідок зниження напруги в мережі. (п. 5.3.52)

Для електродвигунів змінного струму треба передбачати захист від багатофазних замикань, у мережах із глухозаземленою нейтраллю,

та однофазних замикань. Крім того, передбачають захист від струмів перевантаження і захист мінімальної напруги. (п. 5.3.58)

Для електродвигунів постійного струму треба передбачати захисти від КЗ. За необхідності додатково можна установлювати захисти від перевантаження і надмірного підвищення частоти обертання. (п. 5.3.58)

Для захисту електродвигунів від КЗ слід застосовувати автоматичні вимикачі. В обґрунтованих випадках дозволено застосовувати запобіжники. (п. 5.3.59)

2.2.2. Заходи з виробничої санітарії і гігієни праці

Заходи з виробничої санітарії і гігієни праці визначаються відповідно до вимог Державних санітарних норм і правил *«Гігієнічна класифікація праці за показниками шкідливості та небезпечності факторів виробничого середовища, важкості та напруженості трудового процесу»*, зареєстрованих МЮ України 06.05.2014 р. за № 472/25249, з урахуванням виявлених, в процесі аналізу потенційних небезпек, небезпечних і шкідливих виробничих факторів.

Санітарний клас виробництва і розміри його санітарно-захисної зони визначаються з урахуванням наявних шкідливих виробничих факторів, згідно вимог ДСП 173-96 *«Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів»*.

Наприклад:

а.) З урахуванням наявних шкідливих виробничих факторів, відповідно до вимог ДСП 173-96 *«Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів»*, виробництво трансформаторів належить до IV санітарному класу, санітарно-захисна зона якого становить 50 метрів.

б.) Підстанція, як промисловий об'єкт, за ДСП 173-96 *«Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів»* не класифікується. Але з урахуванням наявних небезпечних і шкідливих виробничих факторів, згідно вимог ДСП 173-96 *«Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів»*, ДБН Б.2.2-12: 2018 *«Планування та забудова територій»* та *«Правила охорони електричних мереж»*, розмір її санітарно-захисної зони

становить 25 м.

2.2.2.1 Мікроклімат виробничих приміщень

Параметри мікроклімату і чистоти повітря визначають згідно вимог ДСН 3.3.6-042-99 «*Санітарні норми мікроклімату виробничих приміщень*», в залежності від категорії фізичних робіт, для певних робочих місць (постійних і непостійних).

Постійне робоче місце – це місце, на якому працюючий знаходиться понад 50% робочого часу або більше 2-х годин безперервно. Якщо при цьому робота здійснюється в різних пунктах робочої зони, то постійним робочим місцем вважається вся ця зона.

Непостійне робоче місце – це місце, на якому працюючий знаходиться менше 50% робочого часу або менше 2-х годин безперервно.

Необхідно враховувати, що:

- для *постійних робочих місць* визначаються оптимальні та допустимі параметри мікроклімату в холодний та теплий період року;
- для *непостійних робочих місць* визначаються тільки допустимі параметри мікроклімату в холодний та теплий період року.

Наприклад. Метеорологічні умови в робочій зоні приміщення, ділянки збірки КРП – температура, відносна вологість та швидкість переміщення повітря відповідають вимогам ДСН 3.3.6.042-99 «*Державні санітарні норми мікроклімату виробничих приміщень*». Роботи на дільниці збірки КРП, належать до категорії Па – фізичні роботи середньої важкості, тому передбачені наступні оптимальні та допустимі метеорологічні умови:

- в холодний період року на постійних робочих місцях: температура оптимальна 18-20 °С, допустима 17-23 °С; відносна вологість: оптимальна 40-60 %, допустима 75 %; швидкість переміщення повітря: оптимальна не більше 0,2 м/с, допустима не більше 0,3 м/с;

- в холодний період року на непостійних робочих місцях допустима температура: 15-24 °С; допустима відносна вологість: 75 %; допустима швидкість переміщення повітря: не більше 0,3 м/с;

- в теплий період року на постійних робочих місцях:

температура оптимальна 21-23 °С, допустима 18-27 °С; відносна вологість: оптимальна 40-60 %, допустима 40-60 %; швидкість переміщення повітря: оптимальна не більше 0,3 м/с, допустима не більше 0,2-0,4 м/с;

- в теплий період року на непостійних робочих місцях допустима температура 17-29 °С; допустима відносна вологість: 65 % при температурі 26 °С; допустима швидкість переміщення повітря: 0,2-0,4 м/с.

Далі, відповідно до вимог ДБН В.2.5-67:2013 «Опалення, вентиляція та кондиціювання», визначається оптимальний склад і тип систем вентиляції, кондиціонування та опалення, які забезпечують підтримку передбачених параметрів мікроклімату і чистоти повітря.

Наприклад. Ці параметри забезпечуються системами загальнообмінної й місцевої вентиляції та опалення, відповідно до вимог ДБН В.2.5-67:2013 «Опалення, вентиляція та кондиціонування».

Для опалення виробничих приміщень в холодну пору року, на дільниці складання КРП, згідно ДБН В.2.5-67:2013 «Опалення, вентиляція та кондиціонування» передбачена система центрального опалення, за допомогою повітряних опалювальних установок.

При необхідності, передбачається колективний та індивідуальний захист від впливу шкідливих речовин, які знаходяться в повітрі.

Захист від шкідливих газів, паро- та пило-виділень передбачає обладнання місцевої витяжної вентиляції для відсосу отруйних речовин безпосередньо від місць їх утворення. Місцеві відсоси влаштовують конструктивно вбудованими та зблокованими з обладнанням так, що агрегат не можна запустити при виключеному відсосі.

Наприклад. Оскільки в робочій зоні дільниці складання КРП використовуються розчинники. Тому для видалення із приміщення повітря, забрудненого шкідливими парами, а також для поліпшення метеоумов на дільниці передбачена місцева припливна та витяжна вентиляція згідно вимог ДБН В.2.5-67:2013 «Опалення, вентиляція та кондиціонування».

Також, при необхідності передбачаються засоби індивідуального захисту:

- при роботі з отрутними і забруднюючими речовинами використовують спецодяг – комбінезони, халати і фартухи;
- для захисту від лугів і кислот – гумове взуття і рукавички;
- для захисту шкіри рук, обличчя та шиї застосовують захисні пасти: антитоксичні, маслостійкі та водостійкі;
- очі від можливих опіків і подразнень захищають окулярами з герметичною оправою, масками та шоломами;
- для захисту органів дихання використовують фільтруючі та ізолюючі прилади (протигази і респіратори).

2.2.2.2 Виробниче освітлення

Виробниче освітлення організується і нормується згідно вимог ДБН В.2.5-28-2018 «*Природне і штучне освітлення*», залежно від:

- розряду зорової роботи, тобто її характеристики (найменшого розміру об'єкта який різниться, світлості фону, контрасту об'єкта з фоном);
- виду і системи освітлення.

Також необхідно врахувати, що передбачається оптимальне (необхідне) освітлення виробничих приміщень і робочих місць:

- природне (бокове або верхнє);
- штучне:
 - робоче;
 - аварійне;
 - евакуаційне;
 - охоронне;
 - чергове.

2.2.2.3 Захист від механічних коливань

До механічних коливань відносяться: акустичний шум, вібрація, ультразвук та інфразвук.

Загальною властивістю цих фізичних процесів є те, що вони пов'язані з перенесенням енергії. При певній величині, що перевищує граничнодопустимий рівень (ГДР) і частоті, ця енергія може чинити негативний вплив на людину.

2.2.2.3.1 Акустичний шум

Рівень шуму у виробничих приміщеннях та на робочих місцях нормується відповідно до вимог відповідно до вимог ДСН 3.3.6.037-99 «*Санітарні норми виробничого шуму, ультразвуку та інфразвуку*», в залежності від встановленого для нього ГДР.

Основними джерелами виробничих шумів, які формують шумовий режим в робочій зоні, є технологічне, інженерне обладнання та пристрої (верстати, пристрої, енергетичні та вентиляційні установки, внутрішньозаводський транспорт, тощо.).

Захист персоналу від шуму, в виробничих приміщеннях і на робочих місцях забезпечується згідно вимог ДБН В.1.1-31:2013 «*Захист територій, будинків і споруд від шуму*».

Проектування захисту від шуму в цехах і на території промислових підприємств полягає у визначенні за результатами акустичних розрахунків (або за результатами інструментальних вимірювань – для діючих підприємств) необхідного зниження рівнів шуму на робочих місцях і зонах постійного перебування виробничого персоналу в приміщеннях з джерелами шуму, на робочих місцях на території підприємства, в приміщеннях без власних джерел, але які потребують захисту від шуму обладнання, встановленого в іншому приміщенні або в іншій будівлі, і розробці на основі визначеного необхідного зниження рівнів шуму, комплексу заходів щодо зниження рівнів шуму до нормативних значень як в межах підприємства, так і на прилеглих до нього територіях з нормованим рівнем шуму.

Для захисту від шуму із застосуванням будівельно-акустичних заходів і засобів, на основі визначеного (за результатами акустичних розрахунків або інструментальних вимірювань) необхідного зниження рівнів шуму від джерел, в цехах і на території промислових підприємств, до допустимих значень, проектують (забезпечують, передбачають) наступні заходи:

- раціональне архітектурно-планувальне рішення генерального плану підприємства, його окремих цехів і приміщень, яке передбачає максимально можливе видалення об'єктів, що потребують захисту від шуму (лабораторно-конструкторських корпусів, обчислювальних центрів, адміністративних будівель управлінь і т.п.), від особливо

гучних джерел (випробувальних стендів авіаційних двигунів, газотурбінних установок, компресорних станцій і т.п.);

- розміщення допоміжного обладнання (машинних залів, насосних станцій, вентиляційних камер і т.п.) в окремих приміщеннях, ізольованих від основних цехів;

- максимально можливе видалення тихих і малошумних приміщень від приміщень із інтенсивними джерелами шуму усередині будівлі;

- раціональне розміщення технологічного обладнання та робочих місць, організація зон для відпочинку, захищених від шуму;

- застосування організаційно-технічних заходів, які передбачають використання малошумного технологічного обладнання та малошумних технологічних процесів, оснащення машин і механізмів засобами дистанційного управління та автоматичного контролю, зміна способів обробки і транспортування матеріалів і т.п.;

- застосування внутрішніх і зовнішніх конструкцій, що огорожують, будинків (перекрыттів, стін, перегородок, дверей, воріт, вікон, технологічних прорізів) з достатньою звукоізоляцією, яка забезпечує необхідне зниження шуму, що проникає через огороження;

- застосування в шумних приміщеннях звукопоглинальних конструкцій (звукопоглинаючого облицювання);

- застосування в приміщеннях з інтенсивними джерелами шуму звукоізольованих кабін спостереження та дистанційного управління, а також спеціальних боксів для найбільш шумного обладнання;

- застосування глушників шуму в системах вентиляції, кондиціонування і в інших аерогазодинамічних установках;

- віброізоляція технологічного обладнання, застосування індивідуальних віброізольованих фундаментів для обладнання зі значними динамічними навантаженнями, а також віброізоляція трубопроводів інженерних мереж;

- застосування на тонких віброуючих поверхнях технологічного обладнання вібропоглинаючих покриттів;

- застосування вібропоглинаючих та звукоізолюючих покриттів шумних повітропроводів і трубопроводів, які проходять через малошумні приміщення;

- віброзвукоізоляцію місць проходження технологічних комунікацій (труб, повітропроводів і т.п.) через огорожувальні

конструкції;

- застосування акустичних швів (розривів) в конструкціях будівель, що перешкоджають поширенню структурного шуму по будівельним конструкціям.

Якщо на робочому місці або в робочій зоні зниження рівня шуму до нормативних значень не може бути досягнуто за допомогою організації виробничих процесів, архітектурно-планувальних рішень і передбаченого комплексу акустичних засобів захисту від шуму, в цьому випадку необхідно додатково використовувати індивідуальні засоби захисту від шуму і раціональні режими праці та відпочинку персоналу.

Шум вважається в межах норми, якщо його рівні звукового тиску (еквівалентні рівні звукового тиску) в октавних смугах частот L ($L_{екв}$), рівень звуку L_A , еквівалентний $L_{A\ екв}$ та максимальний $L_{A\ макс}$ рівні звуку не перевищують встановлених допустимих значень для даного об'єкта.

2.2.2.3.2 Вібрація

Оцінка вібраційної безпеки праці проводиться на робочих місцях конкретного виробництва при виконанні реальної технологічної операції або типового технологічного процесу.

Показники вібраційного навантаження на оператора формуються з наступних параметрів:

- віброприскорення (віброшвидкості);
- діапазону частот;
- часу впливу вібрації.

Обмеження часу впливу вібрації повинно здійснюватися шляхом встановлення для осіб вібронезбезпечних професій змінного режиму праці, який реалізується в технологічному процесі.

Режим праці повинен встановлюватися при показнику перевищення вібраційного навантаження на оператора не менше 1 дБ (в 1,12 рази), але не більше 12 дБ (в 4 рази).

При показнику перевищення понад 12 дБ (в 4 рази) забороняється проводити роботи та застосовувати машини, що генерують таку вібрацію.

Режим праці повинен встановлювати наступні вимоги:

- з раціональної організації праці протягом зміни;
- по скороченню тривалості безперервного впливу вібрації на оператора та введення перерв які регулярно повторюються (захист часом).

Раціональна організація праці протягом зміни повинна передбачати:

- тривалість робочої зміни не більш 8 год (480 хв);
- встановлення 2 регламентованих перерв, які враховуються при встановленні норми виробітку:
 - тривалістю 20 хв через 1-2 год з початку зміни;
 - тривалістю 30 хв приблизно через 2 год послугу обідньої перерви;
 - обідня перерва тривалістю не менше 40 хв приблизно в середині зміни.

Регламентовані перерви повинні використатися для активного відпочинку, лікувально-профілактичних заходів і процедур.

Для санітарного нормування і контролю вібрації використовуються середні квадратичні значення віброшвидкості (V) або віброприскорення (a), а також їх логарифмічні рівні в децибелах ($дБ$).

Середні квадратичні значення віброшвидкості (V) і віброприскорення (a) або їх логарифмічних рівнів в дБ в виробничих приміщеннях і на робочих місцях, при дії постійної локальної та загальної вібрації, нормуються відповідно до вимог ДСН 3.3.6.039-99 «Державні санітарні норми виробничої загальної та локальної вібрації» в діапазоні октавних смуг із середньгеометричними частотами:

- для локальної вібрації – 8,0; 16,0; 31,5; 63,0; 125,0; 250,0; 500,0; 1000,0 Гц;
- для загальної вібрації – 1,0; 2,0; 4,0; 8,0; 16,0; 31,5; 63,0 Гц або в діапазоні 1/3 октавних полос 0,8; 1,0; 1,25; 1,6; 2,0; 2,5; 3,15; 4,0; 5,0; 6,3; 8,0; 10,0; 12,5; 16,0; 20,0; 25,0; 31,5; 40,0; 50,0; 63,0; 80,0 Гц.

Віброшвидкість – це похідна віброперемещення за часом.

Віброприскорення – це похідна віброшвидкості за часом.

При оцінці вібраційного навантаження на працівника переважним параметром є *віброприскорення*.

Основними джерелами технологічної вібрації у виробничих приміщеннях, є технологічне та інженерне обладнання і пристрої (верстати, метало-деревобробне та ковальсько-пресове обладнання, ливарні машини, електричні машини, стаціонарні електричні установки, насосні агрегати та вентилятори).

Основними джерелами транспортно-технологічної вібрації у виробничих приміщеннях, є промислові крани, машини для завантаження мартенівських печей (завалочні) і внутрішньозаводський транспорт.

Основний спосіб забезпечення віробезпечного - це створення і застосування віробезпечних машин, тому що він забезпечується застосуванням методів, що знижують вібрацію в джерелі збудження.

При розробці технологічних процесів, а також проектуванні та будівництві будівель і промислових об'єктів, повинні бути використані методи, що знижують вібрацію на шляхах її поширення від джерела збудження.

Віробезпека персоналу на підприємствах забезпечується:

- дотриманням правил і умов експлуатації машин (обладнання) і введенням безпечних технологічних процесів, використанням машин (обладнання) тільки відповідно до їх призначення, передбаченими нормативною документацією (НД);

- підтриманням технічного стану машин (обладнання), параметрів технологічних процесів і елементів виробничого середовища на рівні, передбаченому НД, своєчасним проведенням планового та попереджувального ремонту машин (обладнання);

- вдосконаленням режимів роботи машин (устаткування) і елементів виробничого середовища, виключенням контакту працюючих з вібруючими поверхнями за межами робочого місця або зони введенням огорожень, попереджувальних знаків, використанням попереджувальних написів, фарбування, сигналізації та блокувань;

- поліпшенням умов праці (в т.ч. зниженням або виключенням дії супутніх несприятливих факторів);

- застосуванням засобів індивідуального захисту від вібрації,

згідно ГОСТ 12.4.002-97 «ССБТ. Средства защиты рук от вибрации. Технические требования и методы испытаний»;

- введенням і дотриманням режимів праці та відпочинку, які більш ефективно знижують несприятливу дію вібрації на людину;
- санітарно-профілактичними і оздоровчими заходами, передбаченими рекомендаціями МОЗ України та його органів;
- контролем вібраційних характеристик машин (устаткування) і вібраційного навантаження на оператора, дотриманням вимог віробезпеки і виконанням передбачених для умов експлуатації заходів.

Якщо цих заходів недостатньо, повинні використовуватися методи і засоби боротьби з вібрацією в джерелі та на шляхах її поширення.

2.2.2.3.3 Електромагнітні поля і випромінювання

Магнітні та електромагнітні поля, а також електромагнітні випромінювання у виробничих приміщеннях і на робочих місцях нормуються згідно вимог ДСНіП 3.3.6.096-2002 «Державними санітарними нормами і правилами при роботі з джерелами електромагнітних полів» і ДСН 239-96 «Державні санітарні норми і правила захисту населення від впливу електромагнітних випромінювань».

Постійні магнітні поля, а також змінні ЕМП на частоті 50 Гц нормуються за магнітною (H) та електричною (E) складовим ЕМП. Одиницею напруженості магнітного поля – A/m , електричного поля – V/m).

Електромагнітні поля частотою 1 кГц – 300 МГц нормуються за інтенсивністю та енергетичними навантаженнями електричних і магнітних полів, з урахуванням часу впливу.

Рівні постійних магнітних полів протягом робочого дня (8 годин) не повинні перевищувати 8 kA/m .

ГДР електричних полів частотою 50 Гц визначаються в залежності від часу дії цього фактора на організм людини протягом робочої зміни.

Перебування в електричному полі напруженістю до 5 kV/m включно, допускається протягом 8-ми годин (робочого дня).

При напруженості електричного поля від 20 до 25 kV/m час перебування персоналу в електричному полі не повинен перевищувати 10 хвилин.

Перебувати в електричному полі напруженістю понад 25 kV/m без засобів захисту забороняється.

Рівні напруженості магнітного поля частотою 50 $Гц$ при постійному впливі не повинні перевищувати 1,4 kA/m протягом робочого дня (8 годин).

Час перебування людини в магнітному полі напруженістю понад 1,4 kA/m регламентується ДСНІП 3.3.6.096-2002 «*Державними санітарними нормами і правилами при роботі з джерелами електромагнітних полів*».

Захист персоналу від впливу ЕМП досягається шляхом проведення організаційних, інженерно-технічних заходів, а також використання засобів індивідуального захисту.

До організаційних заходів належать:

- вибір раціональних режимів праці;
- обмеження місця і часу перебування персоналу в зоні опромінювання.

Інженерно-технічні заходи включають:

- раціональне розміщення обладнання;
- використання коштів, які обмежують надходження електромагнітної енергії на робочі місця персоналу (поглинаючі матеріали, екранування).

До засобів індивідуального захисту належать:

- захисні окуляри з металовмісними стеклами, щитки і шоломи;
- захисний одяг (комбінезони та халати з тканини яка містить метал);

Засоби захисту в кожному конкретному випадку визначаються з урахуванням робочого діапазону частот, характеру робіт і необхідної ефективності захисту.

2.2.2.4 Захист персоналу від впливу іонізуючих випромінювань

Захист персоналу від впливу іонізуючих випромінювань забезпечується тільки в тих випадках, якщо він відповідно до вимог

ДГН 6.6.1.-6.5.001-98 «Державні гігієнічні нормативи. Норми радіаційної безпеки України (НРБУ-97)» належить до категорій «А» або «Б».

Категорії осіб, що опромінюються:

«А» (персонал) – особи, які постійно або тимчасово працюють безпосередньо з джерелами іонізуючих випромінювань.

«Б» (персонал) – особи, які безпосередньо не зайняті роботою з джерелами іонізуючих випромінювань, але у зв'язку з розташуванням робочих місць в приміщеннях та на промислових майданчиках об'єктів з радіаційно-ядерними технологіями можуть отримувати додаткове опромінення.

«В» (усе населення) – особи, які перебувають на території зони, що підлягає контролю рівня іонізуючих випромінювань.

Згідно вимог ДГН 6.6.1.-6.5.001-98 «Державні гігієнічні нормативи. Норми радіаційної безпеки України (НРБУ-97)», ДГН 6.6.1.-6.5.061-2000 «Радіаційний захист від джерел потенційного опромінення (НРБУ-97/Д-2000)» і ОСПУ-2005 «Основні санітарні правила забезпечення радіаційної безпеки України», залежно від категорії осіб, які опромінюються («А» і «Б»), особливостей виробничої діяльності, а також з урахуванням призначення приміщень і території, захист від іонізуючих випромінювань передбачає комплекс організаційних і технічних заходів.

Організаційні заходи:

- складання інструкцій, із вказівками порядку та правил проведення робіт;
- зберігання радіонуклідів у контейнерах у спеціальних сховищах;
- заборона робіт у приміщеннях з декількома джерелами радіації (з одним джерелом дозволяються).

Технічні заходи захисту полягають в екрануванні обладнання. Екрани виготовляють із алюмінію, оргскла, свинцю або вольфраму.

- Захисні екрани можуть бути:
- стаціонарними;
 - пересувними;
 - розбірними;
 - настільними.

Більш досконаліми засобами захисту, є: - камери;

- бокси;
- маніпулятори.

Засоби індивідуального захисту запобігають влученню радіоактивних речовин на шкіру та у внутрішні органи. Але, вони захищають людину тільки від α (альфа) і β (бета) – випромінювань. Від γ (гама) – випромінювань засоби індивідуального захисту, як правило, не захищають.

Спецодяг включає:

- бавовняні халати;
- головні убори;
- гумові рукавиці;
- поливинилхлоридні комбінезони;
- черевики;
- окуляри;
- респіратори;
- костюми із примусовою подачею в них повітря.

Матеріали, з яких виготовлені засоби індивідуального захисту, повинні легко дезактивуватися.

2.2.2.5 Захист навколишнього середовища

Запобігання забрудненню повітряного басейну шкідливими речовинами і пилом, що видаляються з виробничих, приміщень, здійснюють, пропускаючи забруднене повітря через спеціальні очисні пристрої які фільтрують і знешкоджують його, а дими після очищення розсіюються в атмосфері.

Достатня висота димових труб забезпечує розсіювання викидів на великих площах, завдяки чому концентрація шкідливих речовин в атмосфері стає незначною.

Очищення повітря, що віддаляється із приміщень від пилу, може бути тонким, середнім та грубим. Іноді використовують двоступеневе очищення повітря від пилу: на першому ступені вловлюється великий пил, на другий – дрібна. Вибір того або іншого пилоочистного пристрою визначається дисперсністю і фізико-хімічними характеристиками пилу. Істотними є міркування про можливість утилізації затриманого пилу.

Очищення повітря від газоподібних домішок (рекуперацію) здійснюють шляхом абсорбції (поглинання домішок твердими речовинами) або переведення газоподібних домішок в рідкий або твердий стан з наступним їх виведенням.

Для об'єктів енергетики (підстанцій і т.п.) також необхідно враховувати, що можливим джерелом забруднення може бути трансформаторне масло, тому згідно п. 4.2.67, глави 4.2 «ПУЕ», для запобігання можливого розтікання масла та поширення пожежі при пошкодженнях маслонаповнених трансформаторів або реакторів з масою масла більше 1 т в одному баку і бакових вимикачів 110 кВ та вище, повинні бути обладнані *маслоприймачі, масловідводи і маслосбірники*.

Обсяг маслоприймача повинен бути розрахований на одночасний прийом 100% масла, яке міститься в корпусі трансформатора або реактора, і 80% масла, яке міститься в одному баку бакового вимикача.

2.2.2.6 Вимоги до санітарно-побутових приміщень і режиму праці та відпочинку персоналу

Склад та основні характеристики санітарно-побутових приміщень, а також планування режимів праці та відпочинку персоналу здійснюється відповідно до вимог ДБН В.2.2-28:2010 «*Будинки і споруди. Будинки адміністративного та побутового призначення*», в залежності від:

- облікової чисельності працівників;
- чисельності працюючих в найбільш численній зміні, а також в найбільш численній її частині;
- групи виробничих процесів (**1** – 1а, 1б, 1в; **2** – 2а, 2б, 2в, 2г; **3** – 3а, 3б; **4**) та їх санітарної характеристики:

1 – процеси, що викликають забруднення 3-го та 4-го класів небезпеки: 1а – тільки рук; 1б – тіла та спецодягу; 1в – тіла і спецодягу, видаляється з використанням спеціальних миючих засобів;

2 – процеси, що протікають при явних надлишки тепла або несприятливих метеорологічних умовах: 2а – з надлишками явного конвекційного тепла; 2б – з надлишками явного теплового випромінювання; 2в – пов'язані з впливом вологи і намоканням

спецодягу; 2г – при температурі повітря до 10°C, включаючи роботи на відкритому повітрі;

3 – процеси, що викликають забруднення 1-го и 2-го класів небезпеки, а також з речовинами зі стійким запахом: 3а – тільки рук; 3б – тіла та спецодягу;

4 – процеси, що вимагають особливих умов до дотримання чистоти або стерильності при виготовленні продукції;

- категорії пожежної небезпеки (А, Б, В, Г, Д);

- ступеня вогнестійкості (І, ІІ, ІІІ, ІІа, ІІб, ІV, ІVa, V).

2.2.3 Заходи з пожежної безпеки

Заходи з пожежної безпеки визначаються відповідно до вимог НАПБ А.01.001-2014 «Правила пожежної безпеки в Україні».

Категорію виробництва за пожежною небезпекою (А, Б, В, Г, Д) споруд (приміщень) цеху (ділянки, підстанції) визначають на основі аналізу речовин і матеріалів, що використовуються у виробництві, відповідно до вимог ДСТУ Б В.1.1-36:2016 «Визначення категорій приміщень, будинків та зовнішніх установок за вибухопожежною та пожежною небезпекою» і СНиП 2.09.02-85* «Производственные здания».

Відповідно до категорії виробництва з пожежної небезпеки та вимогами ДБН В.1.1-7:2016 «Пожежна безпека об'єктів будівництва. Загальні вимоги», визначають ступінь вогнестійкості приміщення цеху (дільниці, підстанції).

Шляхи евакуації працівників на випадок пожежі (переходи, евакуаційні виходи) передбачають згідно вимог ДБН В.1.1-7:2016 «Пожежна безпека об'єктів будівництва. Загальні вимоги».

Максимальну відстань від найбільш віддаленого робочого місця до найближчого евакуаційного виходу визначають згідно п. 2.29 (табл. 2) СНиП 2.09.02-85* «Производственные здания».

Відповідність обладнання, силових і освітлювальних мереж вимогам пожежної безпеки в першу чергу залежить від відповідності ступеня захисту їх оболонки (ІР) класу пожежанебезпечної зони (ІІ-І, ІІ-ІІ, ІІ-ІІа и ІІ-ІІІ) визначених згідно НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок».

Засоби виявлення займань та пожеж передбачаються згідно вимог ДБН В.2.5-56:2014 «Системи протипожежного захисту».

В даний час можуть використовуватися:

- охоронно-пожежна сигналізація (ОПС) неадресного типу;
- порогова охоронно-пожежна сигналізація;
- адресно-порогова охоронно-пожежна сигналізація.

Наприклад.

Для побудови неадресної пожежної сигналізації в інтегрованій системі охорони «Оріон» можна застосувати наступні приймально-контрольні прилади з контролем радіальних шлейфів сигналізації:

- «Сигнал-20П»;
- «Сигнал-20М»;
- «Сигнал-10»;
- «С2000-4».

Всі прилади, за винятком «Сигнал-20П», можуть працювати в автономному режимі.

Для організації пожежної сигналізації, зазвичай в системі застосовується мережевий контролер – пульт «С2000М» (або «С2000»). Пульт може виконувати функції відображення подій, що відбуваються в системі, управління реле.

Залежно від типу підключених пожежних сповіщувачів, при програмуванні конфігурацій приладів шлейфам може бути присвоєно один з типів:

- пожежний димовий з розпізнаванням подвійного спрацювання;
- пожежний комбінований однопороговий;
- пожежний тепловий двохпороговий.

Охоронно-пожежна сигналізація неадресного типу – «PERCo-PU01» влаштована на неадресних (порогових) датчиках. Обладнання розраховане на цілодобову роботу і відповідає необхідним вимогам пожежної безпеки. До складу системи ОПС входить панель PERCo-PU01 1-01, блок управління і індикації PERCo-AU02 1-01 та програмне забезпечення PERCo-S-20.

Панель PERCo-PU01 1-01 системи ОПС призначена для прийому сповіщень від шлейфів сигналізації з пожежними та охоронними сповіщувачами або інших приладів, перетворення сигналів, видачі сповіщень про пожежу і/або проникненні з включенням оповіщення та інших виконавчих пристроїв і передачі сповіщень на пульт

централізованого спостереження.

Система ОПС на неадресних (порогових) сповіщувачах PERCo-PU01 дозволяє:

- контролювати стан пожежних, охоронних шлейфів сигналізації;
- видавати повідомлення про пожежу та/або проникненні на блоці індикації;
- включати систему оповіщення та інші виконавчі пристрої комплексної системи безпеки;
- передавати повідомлення на Пульт централізованого спостереження, якщо він передбачений проектом.

Разом із системою ОПС можуть працювати такі види охоронних датчиків, як:

- інфрачервоні, що реагують на рух;
- магнітоконтактні, що реагують на розмикання дверей;
- акустичні, що реагують на розбивання скла.

Порогова охоронно-пожежна сигналізація – «PERCo-PU01» може працювати як автономно, так і в складі комплексної системи безпеки PERCo-S-20 спільно з відеоспостереженням, контролем доступу і системою підвищення ефективності управління. Істотно розширюються можливості по управлінню обладнанням і обробці інформації, що надходить - при наявності модулів «Моніторинг» або «Центральний пост» на моніторі охоронця автоматично видається інформація про пожежу із зазначенням місця його виникнення на графічному плані підприємства. В охоронюваних приміщеннях встановлюються порогові пожежні або охоронні сповіщувачі, які об'єднуються в шлейфи сигналізації і підключаються до панелі PERCo-PU01 1-01.

Для побудови **адресно-порогової пожежної сигналізації «Оріон»** застосовуються:

- приймально-контрольний прилад «Сигнал-10» з адресно-пороговим режимом шлейфів сигналізації;
- димовий оптико-електронний пороговий-адресний сповіщувач «ДПП-34ПА»;
- тепловий максимально-диференційний порогового-адресний сповіщувач «С2000-ПП-ПА»;
- ручний порогового-адресний сповіщувач «ППР 513-3ПА».

Адресно-порогова ПС з використанням приладу – «Сигнал-10». При підключенні зазначених сповіщувачів в один адресно-пороговий

шлейф «Сигнал-10», може підключатися до 10 адресних сповіщувачів, кожен з яких здатний повідомляти за запитом приладу свій поточний стан. Прилад здійснює періодичне опитування адресних сповіщувачів, забезпечуючи контроль їх працездатності та ідентифікації несправного сповіщувача або такого, що викликає сумнів.

«Сигнал-10» сприймає такі типи повідомлень від адресних сповіщувачів: «Норма», «Запилений, потрібне обслуговування», «Несправність», «Пожежа», «Ручна пожежа», «Тест», «Відключення».

Кожен адресний сповіщувач розглядається як додаткова адресна зона приладу. При роботі приладу спільно з мережевим контролером кожен адресну зону можна зняти з охорони і взяти на охорону. При взятті на охорону або зняття з охорони порогового-адресного шлейфу автоматично знімаються або беруться ті адресні зони, які належать шлейфу. При цьому адресні зони, які не мають прив'язки до шлейфу, при взятті або зняття порогового-адресного шлейфу не змінюють свого стану.

Системи пожежного водопостачання, автоматичного пожежогасіння та первинні засоби пожежогасіння передбачаються з урахуванням особливостей пожежної небезпеки кожного виробництва.

Системи пожежного водопостачання передбачаються згідно вимог ДБН В.2.5-64:2012 *«Внутрішній водопровід та каналізація частина I. Проектування. Частина II. Будівництво»*, ДБН В.2.5-74:2013 *«Водопостачання. Зовнішні мережі та споруди»* і ДБН В.2.5-75:2013 *«Каналізація зовнішні мережі та споруди»*.

Системи автоматичного пожежогасіння передбачаються згідно вимог ДБН В.2.5-56:2014 *«Системи протипожежного захисту»*.

Первинні засоби пожежогасіння (вогнегасники різних видів) передбачаються згідно вимог *«Правил експлуатації та типових норм належності вогнегасників»*, зареєстрованих МЮ України 23.02.2018 г. за № 225/31677, в залежності від площі приміщення і класу пожежі (найбільш ймовірного).

3 ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПРИ ЕКСПЛУАТАЦІЇ КОМП'ЮТЕРНОЇ ТЕХНІКИ

3.1 Особливості умов праці при роботі з комп'ютерною технікою

Інтенсивна робота з персональними комп'ютерами, обладнаними візуальними дисплейними терміналами є причиною виникнення багатьох захворювань.

Стан здоров'я користувачів ПК за суб'єктивними (скарга) і об'єктивними показниками (функціональний стан організму) залежить від *типу роботи і умов її виконання*.

Всіх користувачів ПК можна умовно розділити на:

- користувачів постійно працюючих з ПК відповідно до своїх професійних обов'язків;
- користувачів, що працюють періодично (наприклад, учні, студенти).

Робота користувача ПК виконується в одноманітній позі в умовах обмеження загальної м'язової активності при рухливості кистей рук, великому напруженні зорових функцій і нервово-емоційній напрузі під впливом наступних фізичних факторів:

- електростатичного поля;
- електромагнітних випромінювань у наднизькочастотному, низькочастотному та середньо частотному діапазонах (5 Гц – 400 кГц);
- рентгенівського, ультрафіолетового та інфрачервоного випромінювань;
- випромінювань видимого діапазону;
- акустичного шуму;
- незадовільного рівня освітленості;
- незадовільних метеорологічних умов.

3.1.1 Порушення зору

Особливе місце серед профзахворювань користувачів ПК займають порушення зору, викликані:

- нерациональним освітленням;
- світлотехнічною специфікою робочих місць із ПК;
- недотриманням режиму праці.

Світлотехнічна специфіка обумовлена світлотехнічною різномірністю об'єктів зорової роботи користувача ПК: *екрана, документації і клавіатури*, розташованих у різних зонах спостереження, що вимагає багаторазового переміщення лінії зору від одного об'єкта до іншого.

Об'єкти відмінності мають як негативний (темні об'єкти на світлому фоні) так і позитивний (світлі об'єкти на темному фоні) контраст. Тому відбувається постійна переадаптація від яскравих об'єктів з позитивним контрастом на темні з негативним контрастом. За восьмигодинний робочий день за монітором користувач кидає приблизно 30000 поглядів на екран, око працює з перевантаженням і не може достатньо адаптуватися до цієї ситуації. Такі особливості призводять до напруження м'язового та світло-сприймаючого апарату очей, що є однією з причин виникнення астенопічних явищ (різь в очах, біль в очах, ломить у надбрівній ділянці, розпливчастість контурів, нечіткість зображення).

Постійний погляд на матове скло екрана монітора зменшує частоту кліпання очей, що призводить до висихання та викривлення роговиці ока, погіршує зір (синдром Сікка).

Робота користувача за пульсуючим екраном монітора, що не відповідає нормативним вимогам щодо обмеження пульсації (блмання), викликає дискомфорт і втому (загальну і зорову).

Робота з дзеркальною відбиваючою і неплоскою зовнішньою поверхнею екрана монітора, на якій з'являються численні відбиті відблиски, призводить до виникнення у користувача астенопічних явищ та функціональних змін ока.

Неправильний розподіл яскравості в полі зору, тобто поверхні периферії (стеля, стіни, меблі і т.п.) висвітлені краще ніж центр поля зору, призводить до порушення основних зорових функцій ока.

Засліплююча дія світильників у приміщенні, на робочому місці з ПК викликає не тільки астенопічні явища, але й функціональні порушення очей користувача

Кольоровий шрифт збільшує навантаження на зір, оскільки складові кольорів мають різні довжини хвиль і видимі на різній віддалі. Око потребує точнішої адаптації, ніж при чорно-білому зображенні.

3.1.2 Кістково-м'язові порушення

Робота користувача ПК вимагає тривалого статичного напруження м'язів спини, шиї, рук і ніг, що призводить до втоми і специфічних скарг.

Можливе ушкодження хребта, в результаті недостатнього рівня ергономічності робочого місця користувача, тобто якщо крісло неправильно підтримує згин хребта. При цьому плечі і шия напружені і затікають, внаслідок неприродного положення, тому виникають болі в області шиї, спини і голови. В середньому працівник, який використовує ПК, просиджує в такому положенні за все своє життя до 80000 годин (8 років).

Неправильне положення рук при введенні даних за допомогою клавіатури (зап'ястя при наборі підняті ввєрх) призводить до перетискання нервів у вузьких місцях зап'ястя [Синдром зап'ястного каналу (карпальний тунельний синдром або тунель Карпаля)].

Синдром RSI (хронічне розтягнення зв'язок) – це пошкодження, що виникає в результаті постійного напруження м'язів кистей рук як результат неправильно обладнаного з погляду ергономіки робочого місця користувача ПК. Це хронічне захворювання може непомітно розвиватися протягом декількох років. Такі перевантаження призводять до перенапруження всієї м'язової системи людини.

Найбільш небезпечним є те, що внаслідок концентрації уваги на екрані монітора притуплюється своєчасне попередження про болі, які є тривожним сигналом для тіла. За захворювання рук і кистей рук спостерігається у працюючих за ПК у 7-12 разів частіше, ніж у інших, і досить часто помилково діагностується як запалення сухожилів.

3.1.3 Порушення, пов'язані зі стресовими ситуаціями та нервово-емоційним навантаженням

Робота за ПК – це робота з особливо відчутною монотонністю: більше ніж 600 однакових дій упродовж 75 % робочого часу за 1 годину.

Монотонність роботи, не ергономічність робочого місця та електромагнітні випромінювання призводять до захворювань загально-невротичного характеру у вигляді підвищеної загальної втоми, головного болю, відчуття важкості голови, поганого сну.

Стійкі нервово-психічні порушення у вигляді підвищеної роздратованості, відчуття неспокою, метушливості (збуджений тип), депресивних станів, загальної скутості в роботі, зменшення швидкості реакцій (гальмівний тип), ймовірно, викликані електромагнітними хвилями, які випромінює ПК і монітор.

Вплив електромагнітного випромінювання наднизьких і низьких частот на організм людини вивчено недостатньо, і дослідження в цьому напрямку тривають, але дія електромагнітних полів цих частот на біологічні об'єкти, особливо мозок, вже відома – вона може викликати утворення пухлин.

3.1.4 Захворювання шкіри та отруєння організму

Наелектризований екран монітора, притягує частинки завислого в повітрі пилу і заряджає їх, а це викликає подразнення (у людей з чутливою шкірою), висипки та запалення шкіри.

Треба відзначити ще такі шкідливі чинники впливу на користувача, як отрути від матеріалу корпусу і плат ПК та монітора (діоксини і фуран) і виділення озону при роботі з лазерним принтером.

Діоксини та фуран – це гази, що не мають запаху і є канцерогенами. Вони належать до протипожежних засобів, які необхідні для корпусу монітора і плат.

Ці отрути утворюються при горінні, але є докази того, що в незначних кількостях, вони присутні в атмосфері і при звичайній робочій температурі.

Озон утворюється внаслідок впливу електричних зарядів, які виникають у лазерних принтерах, на кисень повітря. І, хоча нові лазерні принтери здійснюють фільтрацію озону, проблема існує, бо з часом фільтр псується і його необхідно вчасно замінити. Озон сильно подразнює слизисту оболонку носа, очей і горла та може призвести до ракових захворювань як канцерогенна речовина.

3.1.5 Електробезпека при експлуатації ПК

Необхідно враховувати, що будь-який персональний комп'ютер, допоміжне обладнання та периферійні пристрої які експлуатуються разом з ним (принтер, сканер, модем) є електроустановками які

живляться напругою до 1000 В й на них і на все, що пов'язано з їх експлуатацією в повній мірі поширюються вимоги електробезпеки.

Тому з метою забезпечення безпеки, як користувачів, так і обслуговуючого персоналу комп'ютерів, при їх експлуатації в приміщеннях (лабораторіях) обладнаних комп'ютерами, повинні бути повністю дотримані вимоги електробезпеки.

Таким чином, основними причинами погіршення здоров'я користувачів ПК, є: незадовільні ергономічні характеристики моніторів і санітарно-гігієнічних умов праці, а також неправильна організація робочих місць користувачів ПК.

3.2.2 Ергономічні характеристики моніторів (екранних пристроїв)

Екранні пристрої – електронні засоби для відтворення будь-якої графічної або алфавітно-цифрової інформації (на основі електронно-променевої трубки, рідкокристалічні, плазмові, проєкційні, органічні світлодіодні монітори та інші новітні розробки у сфері інформаційних технологій).

Монітор (дисплей) – це одна з основних частин комп'ютерної системи. Від нього залежить комфорт, зручність і продуктивність роботи користувача ПК.

Робоче місце (робоча станція) – це комплекс обладнання, що включає дисплейний пристрій, який може бути доповнений клавіатурою або пристроєм введення і/або програмним забезпеченням, що представляє інтерфейс «оператор – комп'ютер», а також допоміжним обладнанням, периферійними пристроями, включаючи дисковод, телефон, модем, принтер, тримач документів, робоче крісло і стіл або робочу поверхню, а також необхідну виробничу середу.

Роботодавці зобов'язані проводити аналіз робочих місць для оцінки умов безпеки і гігієни праці працівників, а також поліпшення їх стану. Особлива увага повинна приділятися виявленню можливих ризиків, пов'язаних із зором, фізичним станом і психічними стресами.

За результатами аналізу, роботодавцями повинні бути вжиті всі необхідні заходи по усуненню виявлених ризиків.

Директива ЄС 90/270/ЄЕС «Про мінімальні вимоги безпеки та гігієни праці при роботі з екранними пристроями» та

НПАОП 0.00-7.15-18 «Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроям» жорстко регламентують безпечні умови роботи і вимоги по захисту здоров'я осіб, що працюють з комп'ютерами.

Вона визначає, що використання комп'ютерного обладнання не повинне бути джерелом ризику для працівників. Для цього визначені наступні *основні вимоги до моніторів (екранних пристроїв)*:

- символи на екранних пристроях мають бути чіткими, добре розрізнятися та відповідного розміру;

- між символами і рядками символів має бути належна відстань;

- зображення на екрані має бути стабільним, без миготінь;

- яскравість та/або контрастність символів має легко регулюватися працівником під час роботи з екранними пристроями, а також швидко адаптуватися до навколишніх умов;

- екран не має відблискувати або відбивати світло, щоб не викликати дискомфорту у працівника під час роботи з екранними пристроями.

- усе випромінювання, за винятком видимої частини електромагнітного спектра, має бути зведене до незначного рівня з погляду безпеки і охорони здоров'я працівників;

- екран повинен легко і вільно повертатися і нахилитися в залежності від потреб працівника;

Також важливою умовою забезпечення безпеки при роботі з моніторами є відповідність їх технічних характеристик вимогам нормативно-правових актів з охорони праці та гігієни праці при роботі з екранними пристроями

До технічних характеристик моніторів належать:

- розмір екрана;

- роздільна здатність;

- зернистість зображення;

- значення частот вертикальної та горизонтальної розгорток;

- смуга пропускання відеосигналу;

- можливості регулювання;

- мікропроцесорне управління;

- динамічне фокусування;

- наявність інварової маски та розмагнічування;

- антивідблискове покриття;
- захист від електростатичних та електромагнітних полів;
- система управління енергоспоживанням.

Незадовільні технічні характеристики моніторів або неправильна їх установка можуть чинити негативний вплив на зір і на здоров'я в цілому.

3.3 Санітарно-гігієнічні вимоги до параметрів виробничого середовища приміщень з комп'ютерною технікою

Санітарно-гігієнічні вимоги до параметрів виробничого середовища приміщень (офісів, лабораторій, дослідницьких центрів тощо), обладнаних персональними комп'ютерами з візуальними дисплейними терміналами (екранними пристроями) [(ПК з ВДТ); (ПК з ЕП)], визначаються відповідно до вимог Державних санітарних норм і правил *«Гігієнічна класифікація праці за показниками шкідливості та небезпечності факторів виробничого середовища, важкості та напруженості трудового процесу»*, зареєстрованих МЮ України 06.05.2014 р. за № 472/25249, ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державних санітарних правил і норм роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»* та НПАОП 0.00-7.15-18 *«Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроями»*.

3.3.1 Вимоги до мікроклімату приміщень обладнаних ПК з ВДТ

У виробничих приміщеннях, на робочих місцях з комп'ютерною технікою забезпечуються оптимальні значення параметрів мікроклімату: температури, відносної вологості та швидкості переміщення повітря, для легких фізичних робіт категорій 1а або 1б, згідно вимог ДСН 3.3.6.042-99 *«Санітарні норми мікроклімату виробничих приміщень»*, наведених у таблиці 3.1

Для забезпечення оптимальних параметрів мікроклімату (температури, вологості, швидкості переміщення і чистоти повітря) в приміщеннях з ПК повинні бути передбачені системи вентиляції, кондиціонування та опалення, згідно ДБН В.2.5-67:2013 *«Опалення, вентиляція та кондиціонування»*.

Таблиця 3.1 – Норми мікроклімату для приміщень з комп'ютерною технікою

Пора року	Категорія робіт	Температура повітря, °С, не більше	Відносна вологість повітря, %	Швидкість руху повітря, м/с
Холодна	легкая –1а	22-24	40-60	0,1
	легкая –1б	21-23	40-60	0,1
Тепла	легкая –1а	23-25	40-60	0,1
	легкая –1б	22-24	40-60	0,2

У теплу пору року для забезпечення оптимальних параметрів мікроклімату можуть використовуватися побутові кондиціонери. При їх виборі необхідно врахувати площу приміщення.

При виборі системи вентиляції, необхідно врахувати, що в приміщеннях з комп'ютерною технікою повинен бути забезпечений 3-х кратний повітрообмін за годину.

Рівні іонізації повітря, тобто зміст *позитивних* і *негативних* іонів у повітрі робочої зони приміщень з комп'ютерною технікою мають відповідати санітарно-гігієнічним нормам, тобто вимогам додатка 3 ДСанПіН 3.3.2.007-98 «Державні стандартні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин», які наведені в таблиці 3.2.

Таблиця 3.2 – Рівні іонізації повітря приміщень з комп'ютерною технікою

Рівні іонізації повітря	Кількість іонів в 1 см ³ повітря	
	<i>n</i> ⁺	<i>n</i> ⁻
Мінімально необхідні	400	600
Оптимальні	1500-3000	3000-5000
Максимально допустимі	50000	50000

Для підтримки оптимального рівня легких позитивних і негативних аероіонів в повітрі приміщень, обладнаних комп'ютерною технікою, рекомендується використовувати біполярні коронні аероіонізатори.

3.3.2 Вимоги до освітлення приміщень та робочих місць з ПК

Приміщення, обладнані ПК з ВДТ повинні мати природне і штучне освітлення. Оскільки при недостатньому освітленні різко

знижується продуктивність праці користувачів ПК, спостерігається швидка їх стомлюваність, а також можливе виникнення короткозорості.

З матеріалів, які ви вивчали на заняттях з «ООП», ви повинні пам'ятати, що система освітлення повинна відповідати наступним вимогам:

➤ освітленість на робочому місці повинна відповідати характеру зорової роботи, який визначається трьома параметрами:

- *об'єктом розрізнення* – найменшим розміром об'єкта, що розглядається на моніторі ПК;

- *фоном*, який характеризується коефіцієнтом відбиття;

- *контрастом об'єкта і фону*;

➤ яскравість на робочій поверхні монітора і в межах навколишнього простору повинна розподілятися рівномірно;

➤ на робочій поверхні повинні бути відсутні різкі тіні;

➤ у полі зору не повинно бути відблисків (підвищеної яскравості поверхонь, які світяться та викликають осліплення);

➤ величина освітленості повинна бути постійною під час роботи;

➤ спрямованість світлового потоку і необхідний склад світла повинні бути оптимальними.

Вимоги до природного та штучного освітлення приміщень, обладнаних ПК з ВДТ, визначаються згідно ДБН В.2.5-28-2018 «*Природне і штучне освітлення*».

Природне освітлення має здійснюватися через світлові прорізи, орієнтовані переважно на північ або північний схід і забезпечувати коефіцієнт природної освітленості (КПО) не нижче 1,5%.

Для захисту від прямих сонячних променів, які створюють прямі та відбиті відблиски на поверхнях дисплеїв і клавіатури, повинні бути передбачені сонцезахисні пристрої на вікнах (жалюзі або штори).

Задовільний природне освітлення легше забезпечити в невеликих приміщеннях на 5-8 робочих місць.

Штучне освітлення в приміщеннях з ПК повинно здійснюватися системою загального рівномірного освітлення.

У виробничих та адміністративно-громадських приміщеннях, у разі переважної роботи з документами, допускається застосування системи комбінованого освітлення. Тобто крім системи загального освітлення додатково встановлюються світильники місцевого освітлення.

Значення освітленості на поверхнях робочих столів, в зоні розміщення документів, має становити 300-500 лк.

Якщо значення освітленості неможливо забезпечити системою загального освітлення, допускається використання місцевого освітлення. При цьому світильники місцевого освітлення слід встановлювати таким чином, щоб не створювати відблисків на поверхні екрану, а освітленість екрану має не перевищувати 300 лк.

У якості джерел штучного освітлення переважно повинні застосовуватися люмінесцентні лампи типу ЛБ. Допускається використання ламп розжарювання у світильниках місцевого освітлення.

Система загального освітлення має становити суцільні або переривчасті лінії світильників, розташованих збоку від робочих місць (переважно ліворуч), паралельно лінії зору працюючих.

Для загального освітлення допускається використання світильників наступних класів світлорозподілу:

- «П» – прямого світла;
- «ПРО» – переважно відбитого світла.

Показник засліпленості для джерел загального штучного освітлення в приміщеннях, обладнаних ПК з ВДТ, не повинен перевищувати 20, а показник дискомфорту – не більш 40.

У приміщеннях з ПК необхідно передбачити обмеження прямих і відбитих відблисків на робочих поверхнях від джерел природного та штучного освітлення (екран, стіл, клавіатура).

Яскравість світлових поверхонь (вікна, джерела штучного освітлення тощо), розташованих в поле зору, не повинна перевищувати 200 кд/м^2 .

Яскравість відблисків на екрані дисплея не повинна перевищувати 40 кд/м^2 , а яскравість стелі, при використанні системи відбитого освітлення, не повинна перевищувати 200 кд/м^2 .

Захист від відблисків досягається правильним розміщенням предметів і використанням матових поверхонь предметів в приміщенні.

Обмеження нерівномірності розподілу яскравості в полі зору користувачів ПК досягається дотриманням наступних співвідношень:

- співвідношення яскравості робочих поверхонь не повинно перевищувати 3:1;

- співвідношення яскравості робочих поверхонь і поверхонь стін, обладнання тощо – 5:1.

Коефіцієнт запасу (K_3) для освітлювальних установок загального освітлення приймається рівним 1,4.

Величина коефіцієнта пульсації освітленості не повинна перевищувати 5%. Це забезпечується застосуванням газорозрядних ламп у світильниках загального та місцевого освітлення з високочастотними пускорегулюючими апаратами (ВЧ ПРА) для світильників будь-яких типів.

3.3.3 Вимоги, що забезпечують захист користувачів ПК від шуму і вібрації

Джерелами шуму при роботі з ПК є:

- жорсткий диск;
- вентилятор блока живлення ПК;
- вентилятор, розташований на процесорі (кулер);
- швидкісні CD-ROM та DVD-ROM;
- механічні сканери;
- пересувні механічні частини принтера.

При роботі матричних голчастих принтерів шум виникає при переміщенні головки принтера і в процесі удару голок головки по паперу. При роботі вентиляційної системи ПК, яка забезпечує оптимальний температурний режим електронних блоків, створюється аеродинамічний шум. Крім того, діють й інші зовнішні джерела шуму, не пов'язані з роботою ПК.

Шум, що створюється працюючими ПК, є широкосмужним, постійним з аперіодичним посиленням при роботі принтерів. Тому шум повинен оцінюватися загальним рівнем звукового тиску по

частотному коригуванню «А» та вимірюватися в *дБА*.

Рівні звукового тиску в октавних смугах частот, рівні звуку та еквівалентні рівні звуку на робочих місцях, обладнаних ПК, мають відповідати вимогам ДСанПіН 3.3.2.007-98 «Державних санітарних правил і норм роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин» та ДСН 3.3.6-037-99 «Санітарні норми виробничого шуму, ультразвуку та інфразвуку», і наведені в таблиці 3.3.

Таблиця 3.3 – Допустимі та еквівалентні рівні звуку, рівні звукового тиску в октавних смугах частот

Вид трудової діяльності, робочі місця	Рівні звукового тиску, <i>дБ</i>									
	в октавних смугах із середньо геометричними частотами, <i>Гц</i>									
	31,5	63	123	250	500	1000	2000	4000	8000	Рівні звуку, еквівалентні рівні звуку, <i>дБА/дБАекв</i>
Програмісти	86	71	61	54	49	45	42	40	38	50
Оператори комп'ютерного набору	96	83	74	68	63	60	57	55	54	65

Зниження рівня шуму в приміщеннях, обладнаних ПК, здійснюють наступними способами:

- використання блоків живлення ПК з вентиляторами на гумових підвісках;
- використання ПК, в яких термодавачі вмонтовані в блоці живлення та в критичних точках материнської плати (процесор, мікросхеми чипсету), які дозволяють програмним шляхом регулювати як моменти ввімкнення вентиляторів, так і їх швидкість обертання;
- переведення жорсткого диска в режим сплячки (*Standby*), якщо комп'ютер не працює протягом визначеного часу;
- використовуються ПК з малошумною системою охолодження процесорів (ВОХ-процесор з малошумним кулером);
- застосування материнських плат (наприклад, формату АТХ та АТХ – корпусів), що дозволяють регулювати автономну швидкість та моменти часу відмикання вентилятора блока живлення від електромережі;
- використовуються зовнішні жорсткі диски, флеш-

накопичувачі, CD-ROM і DVD-ROM – пристрої з більш низькою швидкістю (наприклад, замість 48-50х швидкісних, 24-38х швидкісні), які створюють менше шуму або програми, що дозволяють знизити їх швидкість;

- заміною матричних голчатих принтерів струменевими і лазерними принтерами, які забезпечують при роботі значно менший рівень звукового тиску;

- застосуванням принтерів колективного користування, розташованих на значній відстані від більшості робочих місць користувачів ПК;

- зменшенням шуму на шляху його поширення через розміщення звукоізолюючого відгородження у вигляді стін, перетинок, кабін;

- акустичної обробки приміщень, тобто зменшення енергії відбитих звукових хвиль шляхом збільшення площі звукопоглинання (розміщення на поверхнях приміщення облицювань, що поглинають звук, розташування в приміщеннях штучних поглиначів звуку).

Оцінка вібраційної безпеки проводиться в процесі трудової діяльності безпосередньо на робочих місцях обладнаних ПК.

Середні квадратичні значення віброшвидкості (V) і віброприскорення (a) або їх логарифмічні рівні в дБ для приміщень обладнаних ПК і на робочих місцях, при дії постійної локальної та загальної вібрації, нормуються в певних діапазонах октавних смуг згідно вимог ДСанПіН 3.3.2.007-98 «*Державних санітарних правил і норм роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин*», ДСН 3.3.6-039-99 «*Державні санітарні норми виробничої загальної та локальної вібрації*» наведені в таблиці 3.4.

Категорія вібрації за санітарними нормами і критерій оцінки: 3 тип «в» – комфорт

Характеристика умов праці: Вібрація на робочих місцях працівників розумової праці і персоналу, яка не займається фізичною працею.

Приклад джерел вібрації: Диспетчерські, заводоуправління, конструкторські бюро, лабораторії, навчальні приміщення, обчислювальні центри, конторські приміщення (офіси), пункти

охорони здоров'я і т.п.

Таблиця 3.4 – Санітарні норми вібрації 3 категорії, технологічного типу «в»

Середньгеометричні частини смуг, Гц	Допустимі значення по осях X, Y, Z							
	Віброприскорення (a)				Віброшвидкість (V)			
	м/с ²		дБ		м/с · 10 ⁻²		дБ	
	1/3 окт	1/1 окт	1/3 окт	1/1 окт	1/3 окт	1/1 окт	1/3 окт	1/1 окт
1,6	0,0125		32		0,13		88	
2,0	0,0112	0,02	31	36	0,089	0,18	85	91
2,5	0,01		30		0,083		82	
3,15	0,009		29		0,0445		79	
4,0	0,008	0,014	28	33	0,032	0,063	76	82
5,0	0,008		28		0,025		74	
6,3	0,008		28		0,02		72	
8,0	0,008	0,014	28	33	0,016	0,032	70	76
10,0	0,01		30		0,016		70	
12,5	0,0125		32		0,016		70	
16,0	0,016	0,028	34	39	0,016	0,028	70	75
20,0	0,0196		36		0,016		70	
25,0	0,025		38		0,016		70	
31,5	0,0315	0,056	40	45	0,016	0,028	70	75
40,0	0,04		42		0,016		70	
50,0	0,05		44		0,016		70	
63,0	0,063	0,112	46	51	0,016	0,028	70	75
80,0	0,08		48		0,016		70	
Кориговані в еквівалентні кориговані значення та їх рівні	0,014		33		0,028		75	

3.3.4 Захист користувачів ПК від впливу іонізуючих та неіонізуючих електромагнітних полів та випромінювання моніторів

Монітори, сконструйовані на основі електронно-променевої трубки, є джерелами електростатичного поля, м'якого рентгенівського, ультрафіолетового, інфрачервоного, видимого, низькочастотного, над низькочастотного і високочастотного електромагнітного випромінювання (ЕМВ).

Рентгенівське випромінювання виникає в результаті зіткнення пучка електронів із внутрішньою поверхнею екрана ЕПТ. Як правило, скло кінескопа непрозоре для рентгенівського випромінювання, при

значенні прискорюючої анодної напруги менше 25 кВ енергія рентгенівського випромінювання майже повністю поглинається склом екрана.

Потужність дози рентгенівського випромінювання на відстані 5 см від екрану та інших поверхонь ПК не повинна перевищувати 100 мкР/ч.

У нормально працюючого монітора рівні рентгенівського випромінювання не перевищують рівня звичайного фонового випромінювання – менше половини *міліРема на годину*, тобто набагато нижче допустимого рівня. Із збільшенням відстані інтенсивність випромінювання зменшується в геометричній прогресії.

Але найнадійніший захист від рентгенівського випромінювання монітора, на основі електронно-променевої трубки, це його заміна на рідкокристалічний.

Джерелом електростатичного поля є позитивний потенціал, який подається на внутрішню поверхню екрана монітора для прискорення електронного променя.

Напруженість поля для кольорових дисплеїв може досягати 18 кВ. Тому із зовнішньої сторони до екрана притягаються з повітря негативні частинки, які при нормальній вологості мають певну провідність.

Якщо зовнішня поверхня екрана заземлена, його електростатичний потенціал знижується: при сухому повітрі на 50%, при вологому більш ніж на 50%.

Джерелами *ЕМВ* є:

- блоки живлення ПК від мережі (частота – 50 Гц);
- система кадрової розгортки (5 Гц – 2 кГц);
- система рядкової розгортки (2-400 кГц);
- блок модуляції променя ЕПТ (5-10 МГц).

Електромагнітне поле має електричну (*E*) і магнітну (*H*) складові, причому взаємозв'язок їх досить складний. Оцінка складових електричного і магнітного полів здійснюється окремо.

Електромагнітні поля, що створюються комп'ютерами (особливо низькочастотні), негативно впливають на людину.

Низькочастотні випромінювання в першу чергу впливають на центральну нервову систему, викликаючи головний біль,

запаморочення, нудоту, депресію, безсоння, відсутність апетиту і стреси. Причому, нервова система реагує навіть на короткі нетривалі впливи відносно слабких полів:

- змінюється гормональний стан організму;
- порушуються біоструми мозку.

При цьому особливо страждає пам'ять.

Також низькочастотне електромагнітне поле може бути причиною шкірних захворювань (висипка, себорейна екзема, рожевий лишай та ін.), хвороб серцево-судинної системи і кишково-шлункового тракту. Воно впливає на білі кров'яні тільця, що призводить до виникнення пухлин, у тому числі і злоякісних.

Електростатичне поле великої напруженості здатне змінювати і переривати клітинний розвиток, а також викликати катаракту з наступним помутнінням кришталика.

Рівні електромагнітних випромінювань моніторів, що вважаються безпечними для здоров'я, регламентуються нормами MPR II 1990:10 *Шведського національного комітету по вимірах і випробуваннях*. Ці значення рівнів вважаються базовими.

Існують більш жорсткі вимоги до норм *EMI*, це ТСО '91, '92, '95, '99, '03 *Шведської конфедерації профспілок*, але в Україні вони використовуються тільки частково і не є базовими.

Українські нормативні документи ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»* та НПАОП 0.00-7.15-18 *«Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроям»* повністю збігаються в частині рівнів *EMI* з вимогами MPR II. (табл. 3.5.)

Згідно MPR II та ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»* напруженість електромагнітного поля на відстані 0,5 м від ПК по електричній та магнітній складовим, а також величина електростатичного потенціалу не повинні перевищувати значень, що наведено в таблиці 3.6.

Відповідно до ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»* інтенсивність ультрафіолетового

випромінювання на відстані 0,3 м від екрану не повинна перевищувати, в діапазоні довжин хвиль:

- 400-320 нм – 2 Вм/м^2 ;

- 320-280 нм – $0,002 \text{ Вм/м}^2$;

- 280-200 нм – ультрафіолетового випромінювання не повинно бути.

Таблиця 3.5 – Вимоги національних та міжнародних стандартів до рівнів випромінювань

Стандарт	Напруженість змінного електричного поля для діапазонів, В/м		Напруженість змінного магнітного поля для діапазонів, нТл		електричний потенціал, В
	5 Гц-2 кГц	2 кГц-400 кГц	5 Гц-2 кГц	2 кГц-400 кГц	
MPR II, ДСанПіН 3.3.2.007-98	< 25	< 2,5	< 250	< 25	< 500
ТСО '91, ТСО '92, ТСО '95, ТСО '99, ТСО '03	< 10	< 1,0	< 200	< 25	< 500

Таблиця 3.6 – Вимоги стандарту MPR II до значень параметрів фільтрів екранів

Вид випромінювання	Залишкове значення після поглинання залежно від величини випромінювання
Рентгенівське випромінювання	< (70-40%)
Електростатичний потенціал	< {10% + 100 В}
Електричне поле (напруженість):	
➤ 0,005 – 2 кГц	< (10% + 1,5 В/м)
➤ 2 – 400 кГц	< (10% + 0,1 В/м)
Магнітне поле (індукція):	
➤ 0,005 – 2 кГц	< (10% + 30 нТ)
➤ 2 – 400 кГц	< (10% + 1,5 нТ)

Згідно ТСО '91, ТСО '92, ТСО '95, ТСО '99 вимірювання напруженості електричного і магнітного полів і величини електростатичного потенціалу проводяться перед екраном на відстані 30 см від центру і 50 см навколо монітора.

Вимірювання інтенсивності електричного і магнітного полів відповідно до нових вимог стандарту ТСО'99 має проводитись при

відбитті на екрані темних символів на світлому фоні.

На інтенсивність електромагнітного випромінювання від системних блоків накладаються ті ж обмеження, що і на випромінювання моніторів.

Вимірювання електричного і магнітного поля, що створюються моніторами, мають проводитись у спеціальних приміщеннях (у радіочастотних безехових камерах) випробувальних лабораторій.

Фонові рівні електромагнітного поля в цих приміщеннях повинні становити:

- за електричною складовою не досягати 2 В/м у діапазоні частот від 5 Гц до 2 кГц та $0,2 \text{ В/м}$ у діапазонах частот $2 \text{ кГц} - 400 \text{ кГц}$ та $3 \text{ МГц} - 30 \text{ МГц}$;

- за магнітною складовою не досягати 40 нТл в діапазоні частот $5 \text{ Гц} - 2 \text{ кГц}$ та 5 нТл в діапазонах частот $2 \text{ кГц} - 400 \text{ кГц}$ і $3 \text{ МГц} - 30 \text{ МГц}$.

Найбільш безпечними є монітори з установленим захистом по методу замкнутого металевго екрана. Цей фізичний принцип реалізується шляхом створення додаткового металевго внутрішнього корпусу, що замикається на вмонтований захисний екран. Цей метод дозволяє знизити електричне та електростатичне поле до фонових значень вже на відстані $5-7 \text{ см}$ від корпусу, а разом з системою компенсації магнітного поля забезпечує максимальну безпеку для користувачів.

3.3.5 Вимоги до приміщень та розташування робочих місць з ПК

Згідно вимог ДСанПіН 3.3.2.007-98 «Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин» площа приміщення на одне комп'ютеризоване робоче місце повинна становити 6 м^2 , а об'єм не менше ніж 20 м^3 .

Розміщення приміщень обладнаних ПК з ВДТ в підвальних і цокольних поверхах будівель заборонено.

Поверхня підлоги повинна бути рівною, неслизькою, з антистатичними властивостями, а його покриття матовим з коефіцієнтом відбиття $0,3-0,5$.

Для внутрішнього оздоблення приміщень з ПК слід використовувати дифузно-відбивні матеріали з коефіцієнтами відбиття:

- для стелі 0,7-0,8;
- для стін 0,5-0,6.

Для оздоблення приміщень обладнаних ПК з ВДТ заборонено використання полімерних матеріалів (деревинно-стружкові плити, шпалери, що миються, рулонні синтетичні матеріали, шаруватий паперовий пластик тощо), які виділяють у повітря шкідливі хімічні речовини, що перевищують гранично допустимі норми.

3.3.6 Вимоги до обладнання та організації робочих місць користувачів ПК

Обладнання і організація робочих місць користувачів ПК повинні здійснюватися з урахуванням характеру і особливостей трудової діяльності, а також ергономічних вимог до конструкції всіх елементів робочого місця та їх розміщення, згідно ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»* та НПАОП 0.00-7.15-18 *«Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроями»*.

При розташуванні елементів робочого місця користувача ПК слід враховувати:

- робочу позу користувача;
- простір необхідний для розміщення користувача;
- можливість огляду елементів робочого місця;
- можливість ведення записів, розміщення документації і матеріалів, які використовуються користувачем.

Конструкція робочого місця користувача ПК має забезпечити підтримання оптимальної робочої пози.

Робочі місця з ПК слід так розташовувати відносно вікон, щоб природне світло падало збоку переважно зліва.

Робочі місця з ПК повинні бути розташовані на відстані не менш ніж 1,5 м від стіни з вікнами та не менше 1 м від інших стін.

При розміщенні робочого місця поряд з вікном кут між екраном монітора і площиною вікна повинен складати не менше 90° (для виключення відблисків), частину вікна, що прилягає, бажано

зашторити.

Недопустиме розташування ПК, при якому працюючий повернений обличчям або спиною до вікон або до задньої частини ПК, в яку монтуються вентилятори.

При розміщенні робочих столів з ПК слід дотримуватись таких відстаней:

- між бічними поверхнями ПК (моніторів) – 1,2 м;
- від тильної поверхні одного монітора до екрана іншого – 2,5 м.

Монітор повинен бути встановлений так, щоб, його екран знаходився на оптимальній відстані від очей користувача – 600-700 мм, але не ближче 600 мм з урахуванням розміру алфавітно-цифрових знаків і символів, а верхній край екрану знаходився на рівні очей (рис. 3.1).

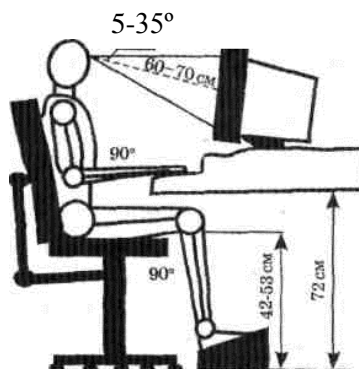


Рисунок 3.1 – Ергономічні характеристики робочого місця з ПК

Для забезпечення точного та швидкого зчитування інформації в зоні найкращого бачення площина екрана монітора повинна бути перпендикулярною нормалі лінії зору. Розташування екрана монітора ПК має забезпечувати зручність зорового спостереження у вертикальній площині під кутом 30° до нормалі лінії погляду користувача.

Клавіатура повинна бути розташована так, щоб на ній було зручно працювати двома руками. Тому її слід розмішувати на поверхні столу на відстані 100-300 мм від краю. Кут нахилу клавіатури до столу повинен бути в межах від 5° до 15° , зап'ястя і кисті рук повинні розташовуватися горизонтально до площини столу.

Принтер повинен бути розміщений у зручному для користувача положенні, так, щоб максимальна відстань від користувача до клавіш управління принтером не перевищувала довжину витягнутої руки користувача.

Конструкція робочого стола повинна забезпечувати оптимальне розміщення на робочій поверхні обладнання і документів, що використовуються, з урахуванням його кількості та конструктивних особливостей (розмір монітора, клавіатури, принтера, ПК та ін.), а також враховувати характер роботи, що виконується. Висота робочої поверхні столу має регулюватися в межах 680-800 мм, а ширина і глибина – забезпечувати можливість виконання операцій у зоні досяжності моторного поля (рекомендовані розміри: ширина – 600-1400 мм, глибина – 800-1000 мм).

Робочий стіл повинен мати простір для ніг висотою не менше ніж 600 мм, шириною – не менше ніж 500 мм і глибиною (на рівні колін) – не менше ніж 450 мм, на рівні простягнутої ноги – не менше ніж 650 мм.

Ноги не повинні бути витягнені при сидінні далеко вперед, тому що в такому разі м'язи будуть надто напружені; положення *«нога на ногу»* не рекомендується, тому що підвищується тиск на сідничний нерв і порушується кровообіг ніг.

Робочий стілець має бути підйомно-поворотним, регульованим за висотою, з кутом нахилу сидіння та спинки. Поверхня сидіння має бути плоскою, передній край – заокругленим. Регулювання за кожним із параметрів має здійснюватися незалежно, легко і надійно фіксуватися.

Висота поверхні сидіння має регулюватися в межах 400-500 мм, а ширина і глибина становити не менше ніж 400 мм.

Кут нахилу сидіння – до 15° вперед і до 5° – назад.

Висота спинки стільця має становити 300±20 мм, ширина – не менше ніж 380 мм.

Кут нахилу спинки має регулюватися в межах 1-30° від вертикального положення.

Відстань від спинки до переднього краю сидіння має регулюватися в межах 260-400 мм.

Для зниження статичного напруження м'язів верхніх кінцівок слід використовувати стаціонарні або змінні підлокітники завдовжки

не менше ніж 250 мм, завширшки – 50-70 мм, що регулюються за висотою над сидінням у межах 230-260 мм і відстанню між підлокітниками у межах 350-500 мм.

Поверхня сидіння і спинки стільця має бути напівм'якою з нековзним повітронепроникним покриттям, що легко чиститься і не електризується.

Робоче місце має бути обладнане підставкою для ніг шириною не менше ніж 300 мм, глибиною – не менше ніж 400 мм, що регулюється за висотою в межах до 150 мм і за кутом нахилу опорної поверхні підставки – до 20°. Підставка повинна мати рифлену поверхню і бортик по передньому краю висотою 10 мм.

3.3.7 Вимоги до режимів праці і відпочинку при роботі з ПК

Режими праці та відпочинку користувачів ПК визначаються в залежності від характеру, типу і обсягу робіт що виконуються відповідно до вимог ДСанПіН 3.3.2.007-98 *«Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин»*.

Внутрішньозмінні режими праці і відпочинку при роботі з ПК розробляються з урахуванням характеру трудової діяльності, напруженості і важкості праці диференційовано до кожної професії.

За характером трудової діяльності користувачів ПК виділено три професійні групи згідно з Національним класифікатором професій України ДК 003:2010 *«Класифікатор професій»*:

1. Розробники програм (інженери-програмісти) – виконують роботу переважно з ПК та документацією. Їх діяльність обумовлена інтенсивним обміном інформацією з ПК і високою частотою прийняття рішень.

Робота виконується у вільному темпі і пов'язана з періодичним пошуком помилок в умовах дефіциту часу, характеризується інтенсивною розумовою творчою працею з підвищеним напруженням зору, концентрацією уваги, нервово-емоційним напруженням, статичною робочою позою, періодичним навантаженням на кисті верхніх кінцівок.

2. Оператори електронно-обчислювальних машин – виконують роботу, яка пов'язана з обліком інформації, одержаної з

ПК.

Супроводжується перервами різної тривалості, пов'язана з виконанням іншої роботи і характеризується як робота з напруженням зору, невеликими фізичними зусиллями, нервовим напруженням середнього ступеня та виконується у вільному темпі.

3. Оператор комп'ютерного набору – виконує одноманітну роботу з документацією і клавіатурою з високою швидкістю.

Робота характеризується як фізична праця з підвищеним навантаженням на кисті верхніх кінцівок, з напруженням зору (фіксація зору переважно на документи), нервово-емоційним напруженням.

З урахуванням характеру діяльності при роботі з ПК для 8-ми годинної денної зміни встановлюються наступні внутрішньозмінні режими праці та відпочинку:

- для розробників програм із застосуванням ПК слід призначати регламентовану перерву для відпочинку тривалістю 15 хвилин через кожну годину роботи;

- для операторів із застосуванням ПК слід призначати регламентовані перерви для відпочинку тривалістю 15 хвилин через кожні дві години;

- для операторів комп'ютерного набору слід призначати регламентовані перерви для відпочинку тривалістю 10 хвилин після кожної години роботи за ПК.

У всіх випадках, навіть коли виробничі обставини не дозволяють застосувати регламентовані перерви, тривалість безперервної роботи з ПК не повинна перевищувати 4 години.

При 12-годинній робочій зміні регламентовані перерви повинні встановлюватися в перші 8 годин роботи аналогічно перервам при 8-годинній робочій зміні, а протягом останніх 4 годин роботи, незалежно від характеру трудової діяльності, через кожну годину тривалістю 15 хвилин.

З метою зменшення негативного впливу монотонності на працюючого слід чергувати деякі операції, наприклад, введення тексту за допомогою клавіатури та редагування тексту тощо.

Для зниження нервово-емоційного напруження, втоми зорового аналізатора, поліпшення мозкового кровообігу, подолання

несприятливих наслідків гіподинамії, запобігання втомі доцільно деякі перерви використовувати для виконання комплексу спеціальних вправ.

Активний відпочинок повинен включати комплекс гімнастичних вправ, спрямованих на:

- зняття нервового напруження;
- м'язове розслаблення;
- відновлення функцій фізіологічних систем, що порушуються протягом трудового процесу;
- зняття втоми очей;
- поліпшення мозкового кровообігу і працездатності.

За умови високого рівня напруженості робіт з ПК необхідне психологічне розвантаження у спеціально обладнаних приміщеннях (в кімнатах психологічного розвантаження) під час регламентованих перерв або в кінці робочого дня.

4 РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

4.1 Основні законодавчі та нормативно-правові акти

1. Про охорону праці [Електронний ресурс] – Чинний від 1992-10-14. : станом на 20.01.2018 р. – К. : ВР України, 1998. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2694-12>. – (Закон України)

2. Кодекс законів про працю України [Електронний ресурс] – Чинний від 1971-12-10. : станом на 25.07.2018 р. – К. : ВР України, 1971. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/322-08>. – (Закон України)

3. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування [Електронний ресурс] – Чинний від 1999-09-23. : станом на 25.07.2018 р. – К. : ВР України, 1999. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1105-14>. – (Закон України)

4. Типового положення про порядок проведення навчання і перевірки знань з питань охорони праці [Електронний ресурс] : НПАОП 0.00-4.12-05. – На заміну ДНАОП 0.00-4.12-99, ДНАОП 0.00-8.01-93 ; чинний від 2005-02-26. – К. : Держнагляд охорони праці України, 2005. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0231-05>. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

5. Типове положення про діяльність уповноважених найманими працівниками осіб з питань охорони праці [Текст] : НПАОП 0.00-4.11-07. – На заміну НПАОП 0.00-4.11-93 ; чинний від 2007-03-21. – К. : Держгірпромнагляд, 2007. – 7 с. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

6. Загальні вимоги стосовно забезпечення роботодавцями охорони праці працівників [Електронний ресурс] : НПАОП 0.00-7.11-12. – На заміну наказу МНС України від 26.12.2011 № 1350 ; чинний від 2012-03-16. – К. : МНС України, 2012. – 116 с. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0226-12>. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

7. Правила улаштування електроустановок [Текст] : ПУЕ-2017. – На заміну ПУЕ-86 ; чинний з 2017-08-21. – К. : Міненерговугілля України, 2017. – 617 с. – (Правила)

8. Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок [Текст] : НПАОП 40.1-1.32-01. На заміну глав 5.4 5.5 7.1 7.2 7.3 7.4 7.6 Правил устроювання електроустановок, затв. Міненерго СРСР 06.07.1984 р. ; чинний від 2002-01-01. – К. : Мінпраці України, 2001. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0272203-01/card2#Card>. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

9. Правила безпечної експлуатації електроустановок [Текст] : НПАОП 40.1-1.01-97. – На заміну НАОП 1.1.10-1.01-85 ; чинний від 1997-10-

06. – К. : Держнаглядохоронпраці, 1997. – 97 с. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

10. Технічна експлуатація електричних станцій і мереж. Правила [Текст] : ГКД 34.20.507-2003. – На заміну РД 34.20.501:89 ; чинний від 2003-12-01. – К. : Мін. палива та енергетики України, 2003. – 350 с. – (Правила)

11. Правила безпечної експлуатації електроустановок споживачів [Текст] : НПАОП 40.1-1.21-98. – На заміну ДНАОП 0.00.1.21-84 ; чинний від 1998-01-09. – К. : Мінпраці України, 1998. – 89 с. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

12. Електробезпека в будівлях і спорудах. Вимоги до захисних заходів від ураження електричним струмом [Текст] : ДСТУ Б В.2.5-82:2016. – На заміну ДБН В.2.5-27-2006 ; чинний від 2017-04-01. – К. : ДП «УкрНДНЦ», 2016. – 109 с. – (Державний Стандарт України)

13. Правила експлуатації електрозахисних засобів [Текст] : НПАОП 40.1-1.07-01. – На заміну НАОП 1.1.10-1.07-82 ; чинний від 2001-06-05. – К. : Мінсоцполітики України, 2001. – 34 с. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

14. Правила охорони праці під час роботи з інструментом та пристроями [Електронний ресурс] : НПАОП 0.00-1.71-13. – Чинний від 2014-03-28. – К. : Міненерговугілля України, 2013. – 59 с. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0327-14>. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

15. Технічний регламент знаків безпеки і захисту здоров'я працівників [Електронний ресурс] – Чинний від 2009-12-07. : станом на 04.03.2016 р. – К. : КМ України, 2009. – 76 с. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1262-2009-п>. – (Постанова)

16. Інженерне обладнання будинків і споруд. Улаштування блискавкозахисту будівель і споруд. [Текст] : (ІЕС 62305:2006, NEQ) : ДСТУ Б В.2.5-38:2008. – На заміну РД 34.21.122-87 ; чинний з 2009-01-01. – К. : Мінрегіон України, 2008. – 76 с. – (Національний стандарт України)

17. Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроями [Електронний ресурс] : НПАОП 0.00-7.15-18. – На заміну НПАОП 0.00-1.28-10 ; чинний від 2018-05-18. – К. : Мінсоцполітики України, 2018. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0508-18>. – (Нормативно-правовий акт охорони праці)

18. Про мінімальні вимоги безпеки та здоров'я при роботі з екранними пристроями [Електронний ресурс] : 90/270/ЄЕС. – Чинний від 1990-05-29. – Брюссель. : Рада Європейських співтовариств, 1990. – URL: <http://docs.pravo.ru/document/view/32704903/>. – (Директива ; Міжнародний документ)

19. Планування і забудова територій [Текст] : ДБН Б.2.2-12:2018 – На заміну ДБН 360-92** ; ДБН Б.2.4-1-94 ; ДБН Б.2.4-3-95 ; ДБН Б.2.4-4-97 ; ДБН Б.1-2-95 ; СНиП II-89-80 ; чинний від 2018-09-01. – К. : Мінрегіон України, 2018. – 179 с. – (Державні будівельні норми)

20. Гігієнічна класифікація праці за показниками шкідливості та небезпечності факторів виробничого середовища, важкості та напруженості трудового процесу : Державні санітарні норми та правила від 30.05.2014 р. № z0472-14. Редакція від: 30.05.2014. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0472-14>

21. Державні санітарні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин [Електронний ресурс] : ДСанПіН 3.3.2.007-98. – Чинний від 1998-12-10. – К. : МОЗ України, 1998. – URL: <http://mozdocs.kiev.ua/view.php?id=2445>. – (Державні санітарні правила та норми)

22. Санітарні норми мікроклімату виробничих приміщень [Електронний ресурс] : ДСН 3.3.6.042-99. – Чинний від 1999-12-01. – К. : МОЗ України, 1999. – URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/va042282-99>. – (Державні санітарні норми)

23. Опалення, вентиляція та кондиціонування [Текст] : ДБН В.2.5-67:2013. – На заміну СНиП 2.04.05-91 ; крім розділу 5 та додатка 22. ; чинний від 2014-01-01. – К. : Мінрегіонбуд України, 2013. – 149 с. – (Державні будівельні норми України)

24. Природне і штучне освітлення. [Текст] : ДБН В.2.5-28-2018. – На заміну ДБН В.2.5-28-2006 ; чинний з 2019-03-01. – К. : Мінрегіон України, 2018. – 133 с. – (Державні будівельні норми України)

25. Санітарні норми виробничого шуму, ультразвуку та інфразвуку, [Електронний ресурс] : ДСН 3.3.6.037-99. – Чинний від 1999-12-01. – К. : МОЗ України, 1999.– URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/va037282-99>. – (Державні санітарні норми)

26. Державні санітарні норми виробничої загальної та локальної вібрації, [Електронний ресурс] : ДСН 3.3.6.039-99. – Чинний від 1999-12-01. – К. : МОЗ України, 1999. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/va039282-99>. – (Державні санітарні норми)

27. Державні санітарні норми і правила при роботі з джерелами електромагнітних полів [Електронний ресурс] : ДСНіП 3.3.6.096-2002. – Чинний від 2003-03-13. – К. : МОЗ України, 2003.– URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0203-03>. – (Державні санітарні норми)

28. Державні санітарні норми і правила захисту населення від впливу електромагнітних випромінювань [Електронний ресурс] : ДСН 239-96. – На заміну СанПіН 2963-84 ; чинний від 1996-08-01. – К. : МОЗ України, 1996. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0488-96>.

29. Норми радіаційної безпеки України [Електронний ресурс] : ДГН 6.6.1.-6.5.001-98 (НРБУ-97). – На заміну НРБ-76/87 ; чинний від 1998-01-01. – К. : МОЗ України, 1998. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0062282-97>. – (Державний гігієнічний норматив)

30. Радіаційний захист від джерел потенційного опромінення [Електронний ресурс] : ДГН 6.6.1.- 6.5.061-2000 (НРБУ-97/Д-2000). – Чинний від 2000-12-07. – К. : МОЗ України, 2000. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0116488-00>. – (Норми радіаційної безпеки, доповнення)

31. Основні санітарні правила забезпечення радіаційної безпеки України [Електронний ресурс] : ОСПУ-2005. – Чинний від 2005-05-31. – К. : МОЗ України, 2005. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0552-05>. – (Державні санітарні правила)

32. Будинки і споруди. Будинки адміністративного та побутового призначення [Текст] : ДБН В.2.2-28:2010. – На заміну СНиП 2.09.04-87 ; чинний від 2011-10-01. – К. : Мінрегіонбуд України, 2011. – 31 с. – (Державні будівельні норми)

33. Правила пожежної безпеки в Україні [Текст] : НАПБ А.01.001-14. – На заміну НАПБ А.01.001-04 ; чинний від 2014-12-30. – К. : МВС України, 2014. – 47 с. – (Нормативний акт пожежної безпеки)

34. Правила будови електроустановок. Пожежна безпека електроустановок. Інструкція [Текст] : НАПБ В.01.056-2013/111 (СОУ-Н ЕЕ 40.1-21677681-88:2013). – На заміну : НАПБ В.01.056-2005/111 ; (СОУ-Н МПЕ 40.1.03.310:2005) ; чинний від 2014-01-19. – К. : Міненерговугілля України, 2014. – 66 с. – (Нормативний акт пожежної безпеки)

35. Класифікація пожеж (EN 2:1992; EN 2:1992/A1:2004, IDT) [Текст] : ДСТУ EN 2:2014. – На заміну ГОСТ 27331-87; чинний з 01.01.2016 / Мінекономрозвитку України, 2014. – 7 с. (Державний Стандарт України)

36. Визначення категорій приміщень, будинків та зовнішніх установок за вибухопожежною та пожежною небезпекою [Текст] : ДСТУ Б В.1.1-36:2016. – На заміну НАПБ Б.03.002-2007 ; чинний від 2017-01-01. – К. : Мінрегіонбуд України, 2016. – 66 с. – (Національний стандарт України)

37. Пожежна безпека об'єктів будівництва. Загальні вимоги [Текст] : ДБН В.1.1-7:2016. – На заміну ДБН В.1.1.7-2002 ; чинний від 2017-06-01. – К. : Мінрегіон України, 2017. – 47 с. – (Державні будівельні норми)

38. Системи протипожежного захисту [Текст] : ДБН В.2.5-56:2014. – На заміну ДБН В.2.5-56:2010 ; СНиП 2.04.05-91 (розділи 5 та 22) ; чинний від 2015-07-01. – К. : Мінрегіон України, 2014. – 191 с. – (Державні будівельні норми)

39. Правила експлуатації та типових норм належності вогнегасників [Текст] – На заміну НАПБ Б.03.001-2004 ; чинний від 2018-02-23. – К. : МВС України, 2018. – 23 с. – (Правила)

40. Протипожежний захист. Знаки безпеки. Форма та колір [Текст] : ДСТУ ISO 6309:2007. – На заміну ГОСТ 12.4.026-76 в частині пунктів 1.1, 1.2, 1.4, 1.6 таблиці 5, пунктів 2.1, 2.2 таблиці 6, пунктів 4.1-4.11 таблиці 8; знаків 1.1, 1.2, 1.4, 1.6, 2.1, 2.2, 4.1-4.11 додатка 3 ; чинний від 2007-10-01. – К. : Держспоживстандарт України, 2007. – 9 с. – (Державний Стандарт України)

4.2 Основна література

41. Князевский Б. А. Охрана труда в электроустановках [Текст] : учебник / Б. А. Князевский [и др.] ; ред. Б. А. Князевский. - 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Энергоатомиздат, 1983. – 336 с. : ил. - (Для студентов вузов).

42. Жидецький В. Ц. Основи охорони праці [Текст] : підручник / В. Ц. Жидецький. – 5-те вид., доп. – К. : Знання, 2014. – 373 с. + 1 ел. опт. диск (CD-ROM). – ISBN 978-617-07-0134-3

43. Жидецький В. Ц. Практикум із охорони праці [Текст] : навч. посібник / В. Ц. Жидецький В. С. Джигирей, В. М. Сторожук [та ін.] ; ред. В. Ц. Жидецький ; Українська акад. друкарства, Український держ. лісотехн. ун-т. – Львів : Афіша, 2000. – 352 с. : іл., табл. – ISBN 966-7760-09-X

44. Катренко Л. А. Охрана праці. Курс лекцій. Практикум [Текст] : навчальний посібник / Л. А. Катренко, Ю. В. Кіт, І. П. Піскун – 2-ге вид., стер. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2007. – 496 с.

4.3 Додаткова література

45. Долин П. А. Основы техники безопасности в электроустановках [Текст] : навч. посібник / П. А. Долин – М. : Энергоатомиздат, 1984. – 448 с.

46. Юдин Е. Я. Охрана труда в машиностроении [Текст] : навч. посібник / Е. Я. Юдин [и др.] ; под ред. Е. Я. Юдина. – М.: Машиностроение, 1983. – 432 с.

47. Березуцький В. В. Основи охорони праці [Текст] : підручник / В. В. Березуцький, Т. С. Бондаренко, Г. Г. Валенко та ін.; за ред. проф. В. В. Березуцького. – Х.:Факт, 2005. – 480 с.

48. Керб Л. П. Основи охорони праці [Текст] : навч. посібник / Л. П. Керб – К. : КНЕУ, 2005. – 215 с.

49. Справочник по электротехническим защитным средствам и приспособлениям. – М.: Энергия, 1978. – 64 с.

50. Лесенко Г. Г. Инженерно-технические средства безопасности труда [Текст] : учебник / Г. Г. Лесенко, Ю. С. Паньковский, В. Н. Петров – К.: Техніка, 1986. – 128 с.

51. Методичні вказівки до лабораторного заняття «Дослідження шкідливих та небезпечних факторів виробничого середовища, важкості і напруженості праці» з дисципліни «Цивільний захист і охорона праці в галузі» для студентів усіх спеціальностей та форми навчання. / Укл. : М. І. Лазуткін, М. О. Журавель – Запоріжжя: ЗНТУ. Каф. ОП і НС, 2018. – 44 с.

52. Методичні вказівки до лабораторного заняття «Дослідження захисного заземлення та методика його розрахунку» з дисципліни «Цивільний захист і охорона праці в галузі» для студентів усіх спеціальностей та форм навчання / Укл. М.О. Журавель, С. М. Журавель – Запоріжжя: ЗНТУ. Каф. ОП і НС, 2017. – 30 с.

53. Методичні вказівки до лабораторного заняття «Дослідження вогнегасних властивостей первинних засобів пожежогасіння, визначення їх типів та розрахунок кількості» з дисципліни «Цивільний захист і охорона праці в галузі» для студентів усіх спеціальностей та форм навчання / Укл. А. С. Петрищев, С. М. Журавель – Запоріжжя: ЗНТУ. Каф. ОП і НС, 2017. – 26 с.

4.4 Internet-джерела

54. Офіційний сайт [Електронний ресурс]: / Державна служба України з питань праці (Держпраці). – URL: <http://dsp.gov.ua/>

55. Офіційний сайт [Електронний ресурс]: / Фонду соціального страхування України. – URL: <http://www.fssu.gov.ua>

56. Енциклопедія з охорони та безпеки праці МОП [Електронний ресурс]. – URL: <http://base.safework.ru/iloenc>

57. Бібліотека безпечної праці МОП [Електронний ресурс]. – URL: <http://base.safework.ru/safework>

58. Офіційний сайт [Електронний ресурс]: / Міжпарламентської Асамблеї держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав (МПА СНД). – URL: <http://www.iacis.ru> – (МПА СНД).

59. Інформаційно-пошукова правова система [Електронний ресурс]: / Нормативні акти України. – URL: <http://www.nau.ua>

Додаток А

Небезпечні та шкідливі виробничі фактори

1. Небезпечні та шкідливі виробничі фактори, по природі дії, підрозділяються на наступні групи:

- фізичні;
- хімічні;
- біологічні;
- психофізіологічні.

1.1. Фізичні небезпечні та шкідливі виробничі фактори підрозділяються на:

- механізми та машини, що рухаються;
- частини виробничого обладнання, що рухаються;
- вироби, заготовки та матеріали, що рухаються;
- конструкції, що руйнуються;
- гірські породи, що обрушуються;
- підвищена запыленість та загазованість повітря робочої зони;
- підвищена або знижена температура поверхонь обладнання, матеріалів;
- підвищена або знижена температура повітря робочої зони;
- підвищений рівень шуму на робочому місці;
- підвищений рівень вібрації;
- підвищений рівень інфразвукових коливань;
- підвищений рівень ультразвуку;
- підвищений або знижений барометричний тиск у робочій зоні та його різка зміна;
- підвищена або знижена вологість повітря;
- підвищена або знижена рухливість повітря;
- підвищена або знижена іонізація повітря;
- підвищений рівень іонізуючих випромінювань у робочій зоні;
- підвищене значення напруги в електричному колі, замикання якого може відбутися через тіло людини;
- підвищений рівень статичної електрики;
- підвищений рівень електромагнітних випромінювань;
- підвищена напруженість електричного поля;
- підвищена напруженість магнітного поля;
- відсутність або недолік природного світла;
- недостатня освітленість робочої зони;
- підвищена яскравість світла;
- знижена контрастність;

- пряма та відбита блесткість;
- підвищена пульсація світлового потоку;
- підвищений рівень ультрафіолетової(го) радіації (випромінювання);
- підвищений рівень інфрачервоної(го) радіації (випромінювання);
- гострі кромки, задирки і шорсткість на поверхнях заготовок, інструментів та обладнання;
- розташування робочого місця на значній висоті щодо поверхні землі (підлоги);
- невагомість.

1.2. Хімічні небезпечні та шкідливі виробничі фактори підрозділяються:

а) по характеру впливу на організм людини на:

- токсичні;
- дратівні;
- сенсibiliзуючі;
- канцерогенні;
- мутагенні;
- що впливають на репродуктивну функцію;

б) по шляху проникання в організм людини, через:

- органи дихання;
- шлунково-кишковий тракт;
- шкірні покриви та слизові оболонки.

1.3. Біологічні небезпечні та шкідливі виробничі фактори включають наступні біологічні об'єкти:

- патогенні мікроорганізми (бактерії, віруси, рикетсії, спірохети, гриби, найпростіші) та продукти їх життєдіяльності.

1.4. Психофізіологічні небезпечні та шкідливі виробничі фактори по характеру дії підрозділяються на наступні:

а) фізичні перевантаження:

- статичні;
- динамічні.

б) нервово-психічні перевантаження:

- розумове перенапруження;
- перенапруження аналізаторів;
- монотонність праці;
- емоційні перевантаження.

2. Один і той же небезпечний та шкідливий виробничий фактор за природою своєї дії може належати одночасно до різних груп, перерахованих в п. 1.

Додаток Б

Аналіз потенційних небезпек

1 Загальні питання безпеки та електробезпека

Ідентифікацію небезпек здійснюють згідно принципу, що *«усе впливає на усе»*, тобто все може бути як джерелом небезпеки, так і зазнати небезпеки.

На основі аналізу технологічних процесів та роботи обладнання, можуть бути виявлені наступні небезпечні та шкідливі виробничі фактори, здатні привести до травм або ушкодження здоров'я працівників і нанести збитки навколишньому середовищу:

а) Небезпеки які пов'язані з порушеннями роботодавцями вимог НПАОП 0.00-7.11-12 «Загальні вимоги стосовно забезпечення роботодавцями охорони праці працівників», а саме:

- небезпеки пов'язані з порушеннями роботодавцями вимог щодо організації та забезпечення безпеки на робочих місцях, внаслідок не якісної організації або не проведення організаційних заходів щодо навчання та перевірки знань з охорони праці, інструктажів, не наданням інформації про можливі небезпеки;

- небезпеки пов'язані з порушеннями роботодавцями вимог щодо облаштування робочих зон, внаслідок незадовільного стану обладнання, захисних пристроїв, відсутності схем евакуації, захараченість аварійних виходів;

- небезпеки пов'язані з порушеннями роботодавцями вимог щодо конструкцій та монтажу електричного устаткування, внаслідок не відповідності вимогам протипожежної безпеки, вибухобезпеки та захисту людей від нещасних випадків внаслідок контакту з ним.

- небезпеки пов'язані з порушеннями роботодавцями вимог щодо облаштування виробничих приміщень, внаслідок втрати конструктивної міцності будівель та споруд, незабезпечення придатних метеорологічних умов, перевищення граничнодопустимих концентрацій шкідливих речовин, недостатнього рівня освітлення.

б) Небезпеки які пов'язані з порушенням вимог ергономіки стосовно, організації робочих місць дослідників в приміщенні дослідницької лабораторії (дослідницького центру, офісу, тощо), зокрема невідповідності розмірів робочих зон, а також максимально можливої кількості осіб, що можуть там перебувати відповідно до директиви ЄС 90/270/ЄЕС «Про мінімальні вимоги безпеки та гігієни праці при роботі з екранними

пристроями», ДСанПіН 3.3.2.007-98 «Державні стандартні правила і норми роботи з візуальними дисплейними терміналами електронно-обчислювальних машин», НПАОП 0.00-7.15-18 «Вимоги щодо безпеки та захисту здоров'я працівників під час роботи з екранними пристроями», ДСТУ 8604:2015 «Дизайн і ергономіка. Робоче місце для виконання робіт у положенні сидячи. Загальні ергономічні вимоги» та ДСТУ 7950:2015 «Дизайн і ергономіка. Робоче місце під час виконання робіт стоячи. Загальні ергономічні вимоги» нерационального розташування дослідницького приладдя та офісного обладнання, а саме:

- порушення основних вимог до ергономічних характеристик моніторів, таких як: наявність блимання зображення, відсутність можливості регулювання яскравості та контрастності або наявність на екрані відблисків і відбиття приводить до підвищеної стомлюваності тобто може негативно позначитися на здоров'ї осіб, що працюють з екранними пристроями;

- незадовільні технічні характеристики моніторів, такі як: розмір екрана, роздільна здатність, зернистість зображення, значення частот вертикальної та горизонтальної розгортки, смуга пропускання відеосигналу, відсутність можливості регулювання, мікропроцесорне управління, динамічне фокусування, наявність інварової маски та розмагнічування, відсутність антивідблискового покриття, незадовільний захист від електростатичних та електромагнітних полів або його відсутність, система управління енергоспоживанням, або неправильне його встановлення, можуть негативно вплинути на зір та на здоров'я загалом осіб, що працюють з екранними пристроями;

- порушення основних вимог стандартних правил, щодо площі та об'єму передбачених на одне комп'ютеризоване робоче місце є причиною низької (недостатньої) кількості кисню та підвищених рівнів позитивних (n^+) і негативних (n^-) іонів у повітрі робочої зони приміщення (дослідницького центру, дослідницької лабораторії, офісу, тощо), що приводить до підвищеної стомлюваності, нестачі уваги, концентрації, координації, головного болю та запаморочення, тобто може негативно позначитися на здоров'ї та працездатності осіб, що працюють з екранними пристроями комп'ютерів;

- порушення основних ергономічних вимог до меблів, розташування, обладнання та організації комп'ютеризованих робочих місць з урахуванням характеру і особливостей трудової діяльності приводить до підвищеної стомлюваності тобто може негативно позначитися на здоров'ї та працездатності осіб, що працюють з екранними пристроями комп'ютерів;

б) Небезпеки які пов'язані з недостатньою професійною підготовкою фахівця, яка може бути обумовлена недостатністю знань за фахом

відсутністю знань технологічної та експлуатаційної документації, що може призвести до аварійних ситуацій, а саме:

- наявність в робочій зоні (дільниці, цеху) таких фізичних небезпечних та шкідливих виробничих факторів як машини та механізми, виробни, заготовки та матеріали, що обертаються та переміщуються, при недостатній професійній підготовці фахівців, обумовлену недоліком знань технологічної та експлуатаційної документації, можуть призвести до аварійних ситуацій та травм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- наявність напруги (підвищеного значення напруги) в електричному колі електроустановки, внаслідок помилкових дій обслуговуючого персоналу, пов'язаних з недостатньою професійною підготовкою фахівців які здійснюють оперативне обслуговування електроустановок, обумовлену недоліком знань схем, інструкцій з експлуатації, особливостей конструкції та роботи обладнання, може призвести до аварійних ситуацій та електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку.

2) Небезпеки які пов'язані з можливістю ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків, що пов'язані з порушеннями вимог:

- «Правил улаштування електроустановок»;
- ДСТУ Б В.2.5-82:2016 «Електробезпека в будівлях і спорудах. Вимоги до захисних заходів від ураження електричним струмом»;
- НПАОП 40.1-1.01-97 «Правила безпечної експлуатації електроустановок»;
- НПАОП 40.1-1.21-98 «Правила безпечної експлуатації електроустановок споживачів»;
- НПАОП 40.1-1.07-01 «Правила експлуатації електрозахисних засобів»;
- ГКД 34.20.507-2003 «Технічна експлуатація електричних станцій і мереж. Правила».

Електронасиченість сучасного виробництва формує електричну небезпеку, джерелом якої можуть бути електричні мережі, електрифіковане обладнання та інструмент, обчислювальна і організаційна техніка, що працює на електриці.

Усі електроустановки за умовами електробезпеки підходять до:

- електроустановки напругою до 1 кВ із заземленою нейтраллю;
- електроустановки напругою 1 кВ із ізольованою нейтраллю;
- електроустановки напругою вище 1 кВ у мережах з ефективно заземленою нейтраллю (з великими струмами замикання на землю);

- електроустановки напругою вище 1 кВ у мережах з ізолюваною нейтраллю (з малими струмами замикання на землю).

Електротравматизм у порівнянні з іншими видами виробничого травматизму становить невеликий відсоток, однак по числу травм із важким і особливо летальним результатом займає одне з перших місць. Найбільше число електротравм (60-70%) відбувається при роботі на електроустановках напругою до 1000 В . Це пояснюється широким поширенням таких установок і порівняно низьким рівнем підготовки осіб, що експлуатують їх. Електроустановок напругою понад 1000 В в експлуатації значно менше, і їх обслуговує спеціально навчений (підготовлений) персонал, що й обумовлює меншу кількість електротравм.

Технічні причини електротравм:

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок невідповідності електроустановок, засобів захисту і пристосувань вимогам безпеки та умовам застосування, пов'язане з дефектами конструкторської документації, виготовлення, монтажу і ремонту, що може призвести до місцевих електротравм [електричних опіків струмових (контактних) або дугових, електричних знаків, металізації шкіри, електроофтальмії, механічних ушкоджень] або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок несправності установок, засобів захисту і пристосувань, що виникають у процесі експлуатації, що може призвести до місцевих електротравм [електричних опіків струмових (контактних) або дугових, електричних знаків, металізації шкіри, електроофтальмії, механічних ушкоджень] або летального наслідку.

Найпоширеніші електротравми – електричні опіки [струмові (контактні) і дугові]. Вони становлять 60-65%, причому $1/3$ їх супроводжується іншими електротравмами.

Контактні електроопіки, тобто ураження тканин у місцях входу, виходу та на шляху руху електроструму, виникають у результаті контакту людини зі струмоведучою частиною. Ці опіки виникають при експлуатації електроустановок невеликої напруги (не вище $1-2\text{ кВ}$), вони порівняно легкі.

Дуговий опік обумовлений впливом електричної дуги, що створює високу температуру. Дуговий опік виникає при роботі в електроустановках різних напруг, часто є наслідком випадкових коротких замикань в електроустановках вище 1000 В и до 10 кВ або помилкових операцій персоналу при вимірах переносними приладами. Ураження виникає від дії електричної дуги або одягу, що загорівся від неї.

- підвищене значення напруги в електричному колі КТП, при випадковому короткому замиканні, може бути причиною виникнення електричної дуги, що може призвести до електротравм – дугового електричного опіку, металізації шкіри, електроофтальмії та механічних ушкоджень;

- підвищене значення напруги в електричному колі КТП, при помилкових операціях персоналу під час вимірів переносними приладами, може бути причиною виникнення електричної дуги, що може призвести до електротравм – дугового електричного опіку, металізації шкіри, електроофтальмії та механічних ушкоджень.

В електроустановках високих напруг (вище 10 кВ) дуга виникає:

- при випадковому наближенні людини до струмоведучих частин, що перебувають під напругою, на відстань, при якій відбувається пробій повітряного проміжку між ними;

- при ушкодженні ізолюючих захисних засобів, якими людина торкається до струмоведучих частин, що перебувають під напругою;

- при помилкових операціях з комутаційними апаратами, дуга може перекинутися на людину.

Наприклад:

- підвищене значення напруги в електричному колі ТП (РП), при випадковому наближенні людини до струмоведучих частин, що перебувають під напругою, на відстань, при якій відбувається пробій повітряного проміжку між ними, може бути причиною виникнення електричної дуги, що може призвести до електротравм – дугового електричного опіку, металізації шкіри, електроофтальмії та механічних ушкоджень або летального наслідку;- підвищене значення напруги в електричному колі ТП (РП), при ушкодженні ізолюючих захисних засобів, якими людина торкається до струмоведучих частин, що перебувають під напругою, може бути причиною виникнення електричної дуги, що може призвести до електротравм – дугового електричного опіку, металізації шкіри, електроофтальмії та механічних ушкоджень або летального наслідку;

- підвищене значення напруги в електричному колі ТП (РП), при помилкових операціях з комутаційними апаратами, коли дуга може перекинутися на людину, що може призвести до електротравм – дугового електричного опіку, металізації шкіри, електроофтальмії та механічних ушкоджень або летального наслідку.

Важкість ураження збільшується зі збільшенням напруги електроустановки.

Можуть бути також комбіновані ураження (контактний електроопір і термічний опік від полум'я електричної дуги або одягу, що загорівся, електроопір у комбінації з різними механічними ушкодженнями, електроопір одночасно з термічним опіком і механічною травмою).

Електричні знаки являють собою чітко обкреслені плями сірого або блідо-жовтого кольору на поверхні шкіри людини, що піддалася дії струму. Знаки мають круглу або овальну форму з поглибленням у центрі. Вони бувають у вигляді подряпин, невеликих ран або забитий місць, бородавок, крововиливів у шкірі та мозолів. Іноді їх форма відповідає формі струмоведучої частини, до якої доторкнувся потерпілий, а також нагадує форму зморшок.

У більшості випадків електричні знаки безболісні, і їх лікування закінчується благополучно: із часом верхній шар шкіри та уражене місце здобувають первинний колір, еластичність і чутливість. Знаки виникають приблизно у 20% потерпілих від струму.

Металізація шкіри – проникнення в її верхні шари часточок металу, що розплавився під дією електричної дуги. Це можливо при коротких замиканнях, відключеннях роз'єднувачів і рубильників під навантаженням і т.п.

Уражена ділянка має шорсткувату поверхню, фарбування якої визначається кольором з'єднань металу, що потрапив під шкіру: зелена – при контакт з міддю, сіра – з алюмінієм, синьо-зелена – з латунню, жовто-сіра – зі свинцем. *Металізація шкіри* спостерігається приблизно у 10% потерпілих.

Електроофтальмія – запалення зовнішніх оболонок око в результаті впливу потужного потоку ультрафіолетових променів, що викликають у клітках організму хімічні зміни. Таке опромінення можливе при наявності електричної дуги (наприклад, при короткому замиканні), яка є джерелом інтенсивного випромінювання не тільки видимого світла, але й ультрафіолетових і інфрачервоних променів. Електроофтальмія виникає порівняно рідко (у 1-2% потерпілих), найчастіше при проведенні електрозварювальних робіт.

Механічні ушкодження виникають у результаті різких мимовільних судорожних скорочень м'язів під дією струму, що проходить через тіло людини. При цьому можливі розриви шкіри, кровоносних судин і нервової тканини, а також вивихи суглобів і переломи костей. Механічні ушкодження – серйозні травми; лікування їх тривале. Вони відбуваються порівняно рідко.

Електричний удар – це збудження тканин організму електричним струмом що проходить через нього, супроводжується скороченням м'язів. При цьому результат впливу струму на організм може бути різний – від

легкого, ледве відчутного судорожного скорочення м'язів пальців руки до припинення роботи серця або легенів, тобто до смертельного ураження.

Розрізняють чотири ступені електричного удару:

I – судорожне скорочення м'язів без втрати свідомості;

II – судорожне скорочення м'язів із втратою свідомості, але зі збереженим подихом і роботою серця;

III – втрата свідомості та порушення серцевої діяльності або дихання (або того та іншого разом);

IV – клінічна смерть, тобто відсутність дихання та кровообігу

Організаційно-технічні причини електротравм:

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок недотримання технічних заходів безпеки, які повинні здійснювати на стадії експлуатації або обслуговування електроустановок, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок несвоечасної заміни несправного або застарілого обладнання та використання установок, не прийнятих в експлуатацію в передбаченому порядку (у тому числі саморобних), що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку.

Організаційні причини електротравм:

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок невиконання або неправильного виконання організаційних заходів безпеки, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок невідповідності виконуваної роботи завданню, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку.

Організаційно-соціальні причини електротравм:

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок роботи в понаднормовий час (у тому числі робота з ліквідації наслідків аварій), що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок невідповідності роботи спеціальності, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок порушення трудової дисципліни, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок допуску до роботи в електроустановках осіб молодше 18 років, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок залучення до роботи осіб, не оформлених наказом про приймання на роботу в організацію, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- можливість ураження електричним струмом, при виконанні службових обов'язків внаслідок допуск до роботи осіб, що мають медичні протипоказання, що може призвести до електротравм різного ступеню важкості або летального наслідку.

При розгляді причин необхідно враховувати так званий людський фактор. Це як психофізіологічні, особистісні фактори (відсутність у людини необхідних для даної роботи індивідуальних якостей, порушення його психологічного стану та ін.), таки соціально-психологічні (незадовільний психологічний клімат у колективі, умови життя та ін.).

д) Небезпеки які пов'язані з можливістю отримання механічних травм при наявності гострих кромки, задирок і шорсткості на поверхнях інструментів та обладнання що може бути пов'язано з порушеннями вимог НПАОП 0.00-1.71-13 *«Правила охорони праці під час роботи з інструментом та пристроями»*, зокрема: використання інструментів та обладнання які не пройшли перевірку та випробування, що може призвести до травм, або можливість механічних травм при використанні механообробного обладнання внаслідок порушень порушення правил з охорони праці або відсутності засобів групового та індивідуального захисту.

е) Небезпеки які пов'язані з можливістю ураження від грозових перенапруг [прямих ударів блискавки та хвиль що набігають від відходящих ліній (електромагнітного імпульсу блискавки)], що пов'язані з порушеннями вимог «ПУЕ» та ДСТУ Б В.2.5-38:2008 «Інженерне обладнання будинків і споруд. Улаштування блискавкозахисту будівель і споруд (ІЕС 62305: 2006, NEQ)», а саме:

- відсутність або недоліки в розрахунках блискавкозахисту будівель, споруд і промислових комунікацій, може бути причиною ураження від прямого удару блискавки або хвиль що набігають від відходящих ліній, що

може призвести до виникнення аварійних ситуацій та травм різного ступеню важкості або летального наслідку;

- обрані та використані засоби і методи блискавкозахисту без урахування технологічних особливостей об'єкта, що захищається, можуть бути причиною ураження від прямого удару блискавки або хвиль що набігають від відходящих ліній, що може призвести до виникнення аварійних ситуацій та травм різного ступеню важкості або летального наслідку.

2 Виробнича санітарія і гігієна праці

ж) Небезпеки пов'язані з помилками у визначенні або недотриманні розмірів санітарно-захисної та охоронної зон, тобто з порушеннями вимог ДСП 173-96 «Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів», ДБН Б.2.2-12:2018 «Планування і забудова територій» і «Правил охорони електричних мереж», можуть привести до того, що населення яке не має відношення до виробництва може опинитися в санітарно-захисній або охоронній зоні, внаслідок чого з'являється можливість отримати різні травми, опіки, отруєння тощо, а саме:

- помилки у визначенні розмірів санітарно-захисної та охоронної зон, ТП (цеху), можуть привести до того, що населення яке не має відношення до виробництва може опинитися в санітарно-захисній або охоронній зоні ТП (цеху), внаслідок чого може отримати різні травми, опіки та отруєння різного ступеню важкості або навіть летального наслідку.

и) Небезпеки пов'язані з незабезпеченням в робочій зоні виробничих приміщень необхідних параметрів мікроклімату і чистоти повітря для певної категорії фізичних робіт, тобто з порушеннями вимог ДСН 3.3.6-042-99 «Санітарні норми мікроклімату виробничих приміщень» та ДБН В.2.5-67:2013 «Опалення, вентиляція та кондиціонування», а саме:

➤ в приміщенні:

- підвищена або знижена температура повітря робочої зони у випадках несправної або неправильно влаштованої вентиляції, а також її відсутності приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

- підвищена або знижена температура повітря робочої зони через неякісне або не раціонально влаштоване опалення, а також його відсутності приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

- підвищена або знижена температура повітря робочої зони у випадках порушення режимів праці приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття персоналу або простудним захворюванням;

- у випадках відсутності, несправності або нераціонального устрою системи вентиляції може виникнути небезпека отруєння токсичними газами внаслідок аварії при експлуатації маслonaповнених трансформаторів, якщо у трансформаторі відбудеться внутрішнє замикання, то масло може нагрітися до небезпечних температур і загорітися. При цьому шкідливі гази будуть виходити назовні та отруювати персонал;

- підвищена або понижена температура поверхонь обладнання під час експлуатації при відсутності огорожень або необережному поводженні обслуговуючого персоналу може призвести до ураження шкіри людини;

- підвищена або знижена температура, вологість і рухливість повітря в приміщенні ТП (КТП, дільниці, цеху, приміщенні з ПК), у випадку не якісної або нераціональної системи вентиляції та кондиціонування повітря, приводить до підвищеної стомлюваності обслуговуючого персоналу, а як наслідок до помилок, зниженню працездатності, а також може бути причиною простудних захворювань;

- озон, який утворюється внаслідок впливу електричних зарядів, що виникають в лазерних принтерах, підвищена або знижена іонізація повітря в приміщенні, при неякісній або нераціональній системі вентиляції та кондиціонування повітря, неправильному або нераціональному розташуванні приладів і обладнання або не відповідності розмірів приміщення кількості комп'ютерів що експлуатуються у ньому, може бути причиною подразнення слизових оболонок носа, очей і горла та як канцерогенна речовина, може призвести до онкологічних захворювань;

➤ **зовні** (на відкритому повітрі):

- підвищена або знижена температура повітря робочої зони через сезонні температурні коливання у випадках відсутності спеціального одягу приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

- підвищена або знижена температура повітря робочої зони через сезонні температурні коливання у випадках порушень режимів праці приводить до зниження темпу робіт, погіршенню самопочуття або простудним захворюванням персоналу;

- підвищена або знижена температура та підвищена вологість повітря робочої зони, при неналежному стані системи опалення або відсутності спеціального одягу у разі виконання робіт на відкритому повітрі, може призвести до перегрівання або переохолодження організму людини, а також поступовому зниженню імунітету людини к можливим інфекційним та застудним захворюванням, а як наслідок й к самим захворюванням.

к) Небезпеки пов'язані з недостатнім, неякісним або нераціональним освітленням робочої зони виробничих приміщень, тобто недотриманням вимог ДБН В.2.5-28-2018 «Природне і штучне освітлення», а саме:

- відсутність або нестача природнього світла, недостатня освітленість робочої зони, підвищена яскравість світла, знижена контрастність, пряма й відбита блискіть та підвищена пульсація світлового потоку у наслідок помилок у розрахунках освітленості, неправильної або нераціональної організації освітлення приміщення та робочих місць, а також недотримання вимог до специфіки світлотехнічного обладнання ТП (КТП, дільниці, цеху) може призвести до помилок, зниженню працездатності, а також може бути причиною порушення зору обслуговуючого персоналу;

- відсутність або недолік природнього та штучного світла, тобто невідповідності освітленості нормованому значенню розряду зорової роботи обслуговуючого персоналу ТП (КТП, дільниці, цеху), у разі помилок в розрахунках освітленості, неправильної або нераціональної організації освітлення приміщення та робочих місць, а також недотримання вимог до специфіки світлотехнічного обладнання ТП (КТП, дільниці, цеху) може призвести до помилкових дій персоналу, що в свою чергу може, привести до травмувань або інших несприятливих наслідків;

- неправильний світлотехнічний розрахунок або вихід з ладу освітлювальних пристроїв може бути причиною незадовільного рівня освітленості приміщення, що може викликати перевтомлення органів зору та нервової системи. Наслідками цього дефекту можуть бути хвороби органів зору, травма частин тіла внаслідок спотикання та падіння у нічний час доби, коли відсутнє природне освітлення приміщення;

- відсутність або недолік природнього світла, недостатня освітленість робочої зони, підвищена яскравість світла, знижена контрастність, пряма й відбита блискіть та підвищена пульсація світлового потоку у наслідок помилок у розрахунках освітленості, неправильної або нераціональної організації освітлення приміщення та робочих місць, а також недотримання вимог до специфіки світлотехнічного обладнання комп'ютеризованих робочих місць може призвести до помилок, зниженню працездатності, а також може бути причиною порушення зору осіб, що працюють з комп'ютерами.

л) Небезпеки пов'язані з підвищеними рівнями виробничого шуму, ультразвуку та інфразвуку, тобто недотриманням вимог ДБН В.1.1-31:2013 «Захист територій, будинків і споруд від шуму» та ДСН 3.3.6.037-99 «Санітарні норми виробничого шуму, ультразвуку та інфразвуку», а саме:

- підвищений рівень шуму на робочому місці при неправильному або нераціональному розміщенні робочих місць, порушенні умов експлуатації та

вимог до розміщення та установки силових трансформаторів в приміщенні ТП (КТП, дільниці, цеху), при використанні неякісного обладнання або нераціональних режимів його роботи може бути причиною зниження працездатності, а також порушень органів слуху, нервової й серцево-судинної систем та інших негативних наслідків обслуговуючого персоналу;

- при неправильному розташуванні робочих місць або виробничих приміщень, шум що супроводжує роботу трансформаторів, може привести до ушкоджень органів слуху, нервової й серцево-судинної систем та іншим негативним наслідкам;

- наявність підвищеного рівня шуму на робочому місці, у разі порушень умов експлуатації та вимог до розміщення та установки верстатів у приміщенні цеха, через стіну від підстанції або силових трансформаторів в приміщенні ТП (КТП) може бути причиною порушення функціонування органів слуху, нервової та серцево-судинної системи, органів травлення та іншим негативним наслідкам;

- підвищений рівень шуму на робочому місці при неправильному або нераціональному розміщенні робочих місць і обладнання, при використанні неякісного обладнання або нераціональних режимів його роботи може бути причиною зниження працездатності, а також порушення слуху осіб, що працюють з комп'ютерами.

м) Небезпеки пов'язані з підвищеними рівнями виробничої загальної та локальної вібрації, тобто недотриманням вимог ДСН 3.3.6.039-99 «Державні санітарні норми виробничої загальної та локальної вібрації», а саме:

- підвищений рівень вібрації при неправильному або нераціональному розміщенні робочих місць, порушенні вимог до розміщення та установки силових трансформаторів в приміщенні ТП (КТП) або умов їх експлуатації, негативно впливає на нервову, опорно-рухову та серцево-судинну системи й особливо – мікроциркуляторне русло серцево-судинної системи (дрібні судини, у яких іде безпосередня віддача кров'ю кисню й утилізація із тканин вуглекислого газу), що при тривалому впливі, може бути причиною виникнення або загострення професійної хвороби пов'язаної з впливом вібрації – «вібраційної хвороби»;

- підвищений рівень вібрації при неправильному або нераціональному розміщенні робочих місць і обладнання, негативно впливає на нервову, опорно-рухову та серцево-судинну системи й особливо – мікроциркуляторне русло серцево-судинної системи (дрібні судини, у яких іде безпосередня віддача кров'ю кисню й утилізація із тканин вуглекислого газу), що при тривалому впливі, може бути причиною виникнення або загострення професійної хвороби пов'язаної з впливом вібрації – «вібраційної хвороби».

н) Небезпеки пов'язані з впливом електромагнітних випромінювань, тобто недотриманням вимог НПАОП 0.00-7.13-14 «Вимоги до роботодавців щодо захисту працівників від шкідливого впливу електромагнітних полів», ДСНіП 3.3.6.096-2002 «Державні санітарні норми і правила при роботі з джерелами електромагнітних полів», ДСН 239-96 «Державні санітарні норми і правила захисту населення від впливу електромагнітних випромінювань» і ГОСТ 12.1.045-84 «ССБТ. Электростатические поля. Допустимые уровни на рабочих местах и требования к проведению контроля», а саме:

- підвищений рівень електромагнітних випромінювань і підвищена напруженість магнітного поля, що утворюються при роботі трансформаторів, внаслідок неправильного або не раціонального розміщення постійних робочих місць, у результаті чого персонал опинився в зоні дії електромагнітних випромінювань і електричних полів може негативно впливати на стан здоров'я працюючих, знижувати імунітет, сприяти збільшенню загальних захворювань.

о) Небезпеки пов'язані з впливом іонізуючих випромінювань, тобто недотриманням вимог ДГН 6.6.1.-6.5.001-98 «Державні гігієнічні нормативи. Норми радіаційної безпеки України (НРБУ-97)», ДГН 6.6.1.-6.5.061-2000 «Радіаційний захист від джерел потенційного опромінення (НРБУ-97/Д-2000)» і ОСПУ-2005 «Основні санітарні правила забезпечення радіаційної безпеки України», а саме:

- персонал категорії «Б», який безпосередньо не зайнятий роботою з джерелами іонізуючих випромінювань, внаслідок неправильного або не раціонального розміщення постійних робочих місць в приміщеннях та на промислових майданчиках об'єктів з радіаційно-ядерними технологіями, може опинився в зоні дії іонізуючого випромінювання та отримати додаткове іонізуюче опромінення, що негативно впливає на стан здоров'я працюючих, знижує імунітет та сприяє збільшенню загальних захворювань.

Категорії осіб, що опромінюються:

«А» (персонал) – особи, які постійно чи тимчасово працюють безпосередньо з джерелами іонізуючих випромінювань.

«Б» (персонал) – особи, які безпосередньо не зайняті роботою з джерелами іонізуючих випромінювань, але у зв'язку з розташуванням робочих місць в приміщеннях та на промислових майданчиках об'єктів з радіаційно-ядерними технологіями можуть отримувати додаткове опромінення.

«В» (усе населення) – особи, які перебувають на території зони, що підлягає контролю рівня іонізуючих випромінювань.

п) Небезпеки пов'язані з недотриманням вимог, щодо захисту навколишнього середовища (повітряного середовища, водного басейна),

утилізацією та похованням промислових відходів, тобто недотриманням вимог глави 4.2 «ПУЕ» розділу «Масляне господарство», а саме:

- невідповідність об'єму маслоприймача ТП (РП) для одночасного прийому 100% масла, яке міститься в корпусах трансформаторів або реакторів, і 80% масла, яке міститься в одному баку бакового вимикача або його відсутність, може стати причиною потрапляння трансформаторного масла в ґрунт, ґрунтові води або водою тим самим створювати загрозу здоров'ю людей і навколишньому середовищу, а також створювати умови щодо поширення пожежі.

р) Небезпеки пов'язані з порушенням вимог до санітарно-побутових приміщень та режиму праці і відпочинку персоналу, тобто недотриманням вимог ДБН В.2.2-28:2010 «Будинки і споруди. Будинки адміністративного та побутового призначення», а саме:

- порушення вимог до режимів праці та відпочинку обслуговуючого персоналу ТП (КТП, дільниці, цеху), а саме неякісне або нераціональне розроблення внутрішньо-змінного режиму праці та відпочинку, відсутність або недотримання регламентованих перерв для відпочинку, неякісне або не повне забезпечення необхідними та регламентованими санітарно-побутовими приміщеннями є причиною підвищення нервово-емоційного напруження, втоми зорового аналізатора, погіршення мозкового кровообігу, підвищення втоми, а як наслідок підвищеного травматизму;

- порушення вимог до режимів праці та відпочинку користувачів ПК, а саме неякісне або нераціональне розроблення внутрішньо-змінного режиму праці та відпочинку, відсутність або недотримання регламентованих перерв для відпочинку є причиною підвищення нервово-емоційного напруження, втоми зорового аналізатора, погіршення мозкового кровообігу, проявів несприятливих наслідків гіподинамії, підвищення втоми;

1.3 Пожежна безпека

с) Небезпеки пов'язані з порушенням правил пожежної безпеки, хибним визначенням видів та кількості первинних засобів пожежогасіння відносно категорій приміщень с пожежної безпеки, тобто недотриманням вимог:

➤ НАПБ А.01.001-2014 «Правила пожежної безпеки в Україні»;

➤ НАПБ В.01.056-2013/111 «Правила будови електроустановок. Пожежна безпека електроустановок. Інструкція»;

➤ НПАОП 40.1-1.32-01 «Правила будови електроустановок. Електрообладнання спеціальних установок»;

- ДСТУ Б В.1.1-36:2016 «Визначення категорій приміщень, будинків та зовнішніх установок за вибухопожежною та пожежною небезпекою»;
- ДБН В.1.1-7:2016 «Пожежна безпека об'єктів будівництва. Загальні вимоги»;
- НАПБ 05.032-2002 (ГКД 343.000.003.004-2002) «Інструкція з протипожежного захисту розподільних пристроїв, підстанцій та трансформаторів»;
- ДБН В.2.5-56:2014 «Системи протипожежного захисту»;
- «Правил експлуатації та типових норм належності вогнегасників», а саме:

- не відповідність ступеню захисту оболонки (ізоляції) силових та освітлювальних мереж, класу пожежанебезпечної зони, може бути причиною короткого замикання, що у свою чергу може привести до виникнення пожежі, у результаті якої можуть бути отримані термічні опіки різного ступеню важкості та заподіяні значні матеріальні збитки.

- коротке замикання у електричному колі, при невідповідності ступеня захисту оболонки (ізоляції) обладнання що експлуатується в приміщенні класу пожежанебезпечної зони приміщення або механічних ушкодженнях ізоляції провідників може привести до виникнення пожежі, а це може бути причиною термічних опіків осіб, що працюють в приміщенні;

- відсутність або неправильний вибір типу та необхідної кількості первинних засобів гасіння пожеж (вогнегасників) у результаті помилок у розрахунках, може стати причиною поширення пожежі, а як наслідок причиною термічних опіків різного ступеню важкості.

Також необхідно враховувати, що різні по природі своєї дії небезпечні і шкідливі виробничі фактори можуть проявлятися одночасно.

Додаток В**ПЕРЕЛІК ПИТАНЬ**

для підготовки студентів до модульної контрольної роботи з дисципліни (змістовного модулю) – «Охорона праці в галузі»

1. Міжнародна організація праці:
 - стратегічні цілі її діяльності;
 - основні напрямки діяльності;
 - діяльність по підвищенню рівня захисту працюючих і зниження рівня травматизму.
2. Міжнародні правові документи в галузі охорони праці:
 - міжнародний стандарт OHSAS 18001:2007, його призначення, галузь застосування й особливості використання;
 - міжнародний стандарт SA 8000 «Соціальна відповідальність», його ціль і основні вимоги до компаній при сертифікації;
 - що являє собою та на чому заснований міжнародний стандарт ISO 26000:2010 «Посібник із соціальної відповідальності» його особливості.
3. Гарантії та забезпечення прав громадян України на соціальний захист.
4. Поняття об'єктів, суб'єктів, страхувальників і страховиків при загальнообов'язковому державному соціальному страхуванні.
5. Основні страховики при загальнообов'язковому державному соціальному страхуванні.
6. КЗПП України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування працівників.
7. Види соціального страхування, що здійснюються Фондом соціального страхування України.
8. Система управління охороною праці та центри її управління.
9. Державне управління охороною праці:
 - структура Державного управління охороною праці;
 - Головний державний інспектор України з питань праці та особливості діяльності Держпраці;
 - Національна рада з питань безпечної життєдіяльності населення.
10. Управління ОП роботодавцем або адміністрацією підприємства:
 - структура управління охороною праці на підприємстві;
 - служба охорони праці, її завдання та порядок формування
11. Управління охороною праці працівниками підприємства.
12. Поняття таксономії, квантифікації, ідентифікації небезпек і вражаючого фактора.
13. Небезпечні і шкідливі виробничі фактори, їх класифікація по природі впливу

на людину.

14. Поняття травми, виробничої травми та профзахворювання.
15. Причини виробничого травматизму і профзахворювань, їх класифікація.
16. Попередження та усунення причин виробничого травматизму і профзахворювань, класифікація заходів:
 - технічні заходи щодо попередження та усуненню причин виробничого травматизму і профзахворювань;
 - організаційні заходи щодо попередження та усуненню причин виробничого травматизму і профзахворювань.
17. Класифікація приміщень за ступенем небезпеки ураження електрострумом.
18. Види заземлень та їх призначення.
19. Кваліфікаційні групи з електробезпеки персоналу, що обслуговує або експлуатує електроустановки.
20. Засоби колективного та індивідуального захисту працюючих.
21. Ступінь пожежної небезпеки приміщень - пожежанебезпечні зони.
22. Ступені захисту оболонки – система захисту IP.
23. Забезпечення виробничої санітарії та гігієни праці:
 - санітарний клас виробництв, розміри їх санітарно-захисної зони;
 - параметри мікроклімату та чистоти повітря, особливості їх визначення;
 - виробниче освітлення його види, організація та нормування;
 - шум у виробничих приміщеннях і на робочих місцях та його нормування;
 - оцінка вібраційної безпеки праці, її нормування;
 - способи забезпечення вібробезпеки та особливості їх використання при розробці технологічних процесів, а також при проектуванні і будівництві промислових об'єктів;
 - нормування магнітних, електромагнітних полів та електромагнітних випромінювань у виробничих приміщеннях і на робочих місцях, їх припустимі значення;
 - Категорії осіб, що опромінюються, захист персоналу від впливу іонізуючих випромінювань.
24. Основний показник відповідності обладнання, силових та освітлювальних мереж вимогам пожежної безпеки.
25. Обов'язки роботодавців щодо аналізу робочих місць, обладнаних ПК.
26. Директива 90/270/ЄЕС «Про мінімальні вимоги безпеки і здоров'я при роботі з екранними пристроями» та її основні вимоги.
27. Вимоги до мікроклімату приміщень обладнаних комп'ютерною технікою.
28. Вимоги до освітлення приміщень і робочих місць обладнаних комп'ютерною технікою:
 - природне освітлення приміщень обладнаних комп'ютерною технікою та його особливості;
 - штучне висвітлення приміщень (загального і місцевого) обладнаних

- комп'ютерною технікою та особливості його організації;
- захист від відблисків на робочих поверхнях комп'ютерної техніки.
29. Особливості шуму і вібрації, що утворюються на робочих місцях з ПК і їх нормування.
30. Електростатичні поля, м'яке рентгенівське, ультрафіолетове, інфрачервоне, видиме, низькочастотне, понад низькочастотне та високочастотне електромагнітне випромінювання в приміщеннях обладнаних комп'ютерною технікою:
- джерела полів і випромінювань;
 - припустимі значення потужності дози рентгенівського випромінювання від поверхонь ПК;
 - негативний вплив на людину електромагнітних полів;
 - норми MPR II 1990:10 Шведського національного комітету з вимірів та випробувань, їх призначення;
 - вимірювання електричного та магнітного полів, що утворюються моніторами.
31. Вимоги до приміщень та розташуванню робочих місць обладнаних ПК.
32. Обладнання та організація робочих місць користувачів ПК:
- вимоги до обладнання та організації робочого місця;
 - вимоги до конструкції робочого місця;
 - вимоги до установки та розташування моніторів і клавіатури;
 - вимоги до конструкції робочого стола.
33. Режими праці та відпочинку при роботі з ПК:
- основні вимоги до режимів праці та відпочинку;
 - основні вимоги до внутрішзмінних режимів праці та відпочинку;
 - основні вимоги до регламентованих перерв.

